உ

ஸ்ரீசிவோரக்ஷது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்ததேசிகாயநம:

தத்துவார்த்ததீபநிரசனம்

ஆகிய

பிரஹ்மதத்வநிரூபணம்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

ஸ்ரீலஸ்ரீ

சோமசுந் ... கரவர்களால்

இய...

வேதாகம...

...சைவசித்தாந்தசபையாரால்

... இந்தியா பிரஸ்ஸில்

...ட்டது.

கரஹ ...

MADRAS.

இதன் விலை ரூபா—

1891

உ

சிவமயம்.

புத்தகவிளம்பரம்.

	R.	A.	P.
சிவதத்வசிந்தாமணி ... ... சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகம் do 2-வதுபாகம்.	2	8	0
சைவசூளாமணி	1	8	0
கூரேசவிஜயபங்கம்	1	8	0
இராமதத்வதீபிகையினது ஆபாசவிளக்கம்	1	8	0
ஆசாரியபிரபாவம	2	8	0
சித்தாந்தபூஷணம் ... உத்தமவாததூலவாதூல[illegible]	1	0	0
அர்ச்சாதீபம் [illegible]	1	0	0
பிரஹ்மதத்வநிரூ[illegible] ...	[illegible]	0	0
பிரஹ்மதரிசினி [illegible] ...	[illegible]	[illegible]	0
சிவகிரிபதிற்றுப்[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

இந்தப்பு[illegible] இப்போது கிடை[illegible]மா
வை. "சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி" முதலிய[illegible]ப்
டன. மொத்தமாய் வாங்குபவர்க்கு [illegible] கொ
இருந்தோம். அது இப்[illegible]

உ

சிவமயம்.

விஷய அட்டவணை

பக்கம்	
க.	காப்பு- நூல்செய்ததற்குக் காரணம்.
ரு.	காரணகாரியப் பிரமவிசாரம் அசங்கதமென்றது.
கஎ.	சியாலாசாரமேயநியாயத்தை மறுத்தது.
கஎ.	சிவன்- விஷ்ணு - கணேசன்முதலிய நாமங்கள் காரண காரியப பிரமங்களுக்குரியனவென்பதை மறுத்தது.
கஅ.	சிவபுராணங்களில விஷ்ணுநிந்தையும், விஷ்ணுபுராணங்களில சிவநிந்தையும பெறபபட்டதறகுப பூரவபட்சிகூறிய சமாதானம அசஙகதமென்றது.
உரு.	ஐந்துதேவதைகளி னுபாசகாக்கும பயன் சமமாகவே யுணடாகாநிறகும எனறதை மறுத்தது.
ருக	துரியசீவனுக்கும்,திரிமூர்த்திகளுக்குமுள்ள பேதத்தை விளக்கியது.
ருசு	பராசரபுராணத்திலுல வியாசரது ஹ்ருதயத்தை வெளிபபடுத்தியது.
ருஅ.	திரிமூர்த்திகளுக்கு [illegible] சக்திகளென்றது.
ருகூ.	குருஞானவாசிட் [illegible] வியாசரது ஹ்ருதயத்தை வெளிப்படுத்தி[illegible]
சஉ.	பரனது அருள்வடி [illegible] வையென விளங்கியது.
சச.	சைவம சமஷ்டியும், ஏனையசமயங்கள் வியஷ்டியுமா யென்ல.
சரு.	சிவனே பரமகாரணர் எனறு சுருதிகள் கூறியது.
சஅ.	சுருதியில கோவிந்தனையும, அதனையுமானனையு முவமித் [illegible] பசுவாகிய ஆனமாவையும, பசுபதியாகிய சிவனை யும் விளக்கியது.
சகூ	பாரதத்திலுல வியாசரது ஹ்ருதயத்தை வெளிபபடுத்தியது.
ருக.	பாஞ்சராத்திர-பிரமசமா[illegible]த்தினரது விபரீதங்களை விலக்கியது.
ருரு.	ஐந்துதேவதைகளி னுபாசனையும பிரமலோகப்பிராப்தியையே தருமெனறதை மறுத்தது.
ருநி.	ஜகத்காரணன்-சத்தியகாமன்முதலிய நாமங்களை விசாரித்தது.

பக்கம்.	விஷய அட்டவணை
௫௬	கைவல்யசுருதியினது ஹ்ருதயத்தை வெளிப்படுத்தியது
௫௭	சிவபக்தியுண்டாயிடுதல் வெகுபுண்ணிய முடையார்க்கே யாமெனல்.
௫௮	பட்டினத்தடிகள் முதலியோரது ஹ்ருதயத்தை வெளிப்படுத்தியது
௫௯.	சடகோபரது பாடல்களைப் பூர்வபட்சி தழுவியது விருதாவெனல்.
௬௧.	ஒருநூலிற்றுக்கண் மங்கலம் வேண்டற்பாலது என்று பூர்வபட்சி யுபக்கிரமித்ததைப் பின்பு சமாதிக்க வழியறியாமல் சமோதியது
௬௪	காரணப்பிரமம் - சுத்தப்பிரமம் என்பவைகட்கு இலக்கணங்கூறியது தவறென்றது.
௬௬.	பூர்வபட்சியெடுத்துக்கொண்ட பிரமகீதை - பகவத்கீதை - திருவா... ...ருவதைப்பாணிப்பா அவருக்கு பா... ...வெனல்
௭௮.	சாந்தோக்யம் - ... ...தலிய சுருதிகள் ஐக்கியத்தைப் பரிகூறியதற்கு ... ...பட்ப்ரி... அபிப்பிராயங்கள் அசம்பாவிதமெனல்
௮௮	பூர்வபட்சி தர்க்கத்தை மறுத்துக்கூறியவிதமும், அவர் செய்த நிர்ணயத்தாபாதானப் பிரசங்க... அசம்பாவிதமெனல்
௯௯.	மாயையானது சுத்தப்பிரமத்தை ஆ... ...ம பண்ணியது என்று, அஞ்ஞானம் சி... ...ப என்று வாசஸ்பதிகூறியது பிசகு என... ...பூர்வபட்சபாவிரண்டும் அஞ்ஞான... ...னின்றாம் என்று பூர்வபட்சி பிர... ...த்தது அசம்பாவிதமெனல்.
௧௦௪	ஞானம் ஆன்மாவினது குணமன்று, அதனது சொரூபம் என்றதை மறுத்தது.
௧௧௩	பூர்வபட்சியினது மாயாவிசாரம் அசங்கதமென்றது
௧௨௧	சங்கையந்திகளின் மகிமையுரைத்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:

தத்துவார்த்ததீபநிரசனம்

ஆகிய

பிரஹ்மதத்வநிரூபணம்.

காப்பு.

உலகமுய்ய யாவும் வகுத்த ஞானவமுதுண்டு
கலையணைவாசறுத தெள்ளணில காட்டிநீறு பொன்னவிர்சடையக்
பலமணடிப் [illegible] பூணமிருந்தில் [illegible] றிச்சும [illegible] மறத்தியென
நிலவ [illegible] தரள [illegible] ளகினவா.

தத்துவார்த்ததீபமென [illegible] தத்துவத்தினை [illegible] பொருளை விளக்குந்தீபமென [illegible] பொருள்படும். தீபம் [illegible] காரத்தைப் போக்குந்தன்மையுண்மையால், அதனைக் [illegible] யாரும் எண்ணுகிலார். [illegible] மாக, ஈண்டு யாம் நிரசனஞ்செய்யப்போந்த ஹேதுவை இனிது விளக்குதும். செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரமென்று உலகினர் வழங்குவதுண்டு. இங்ஙன அமங்களவாரமென்று யாம் நிஷேதித்தல் குற்றமோ?" அமங்களவடிவமாகிய மங்களவாரத்தை யாம் நிஷேதிப்பது குற்றமாகாதவாறு "தத்துவார்த்ததீபம்" என்னும் பொருந்தாப்பெயருள்ள அதத்துவார்த்ததீபத்தை யாமணைத்துவிடுவது எங்ஙனம் பாதகமாகமாட்டாது. அபவித்திரவஸ்துவாகிய [illegible] ரோகத்தைப் பவித்திரம் என உலகர்கூறுவது விபரீததரிசனமாம். ஒருவன் ஈமத்தீயைவிழைந்து தன்னுடைய வியாகாதிகளிற் கொண்டுவந்து திருவிளக்கிடுதல், ஹோமாதிகள்புரிதல் முதலிய சத்கர்மங்களில் விநியோகித்தல் கூடுமோ? அப்படி

யொருவன் றெரியாமற்செய்யின், அதனது அசுபமறிந்தமற் றொருவ னதனைத்தகைந்திடுத லாவசியகமன்றோ? தீபம் என்னுஞ் சப்தசிரவணமாத்திரத்தானே அது தகையப்பெறாதது என்றுவாதிடல் அஸம்பாவிதமே. அந்தணனொருவன் றனது பிறப்பொழுக்கங்குன்றுவானாயின், அவனையேனையந்தணர் தம்மினின்றும்வேறுபடுத்தி அவனுக்கு நீருநெருப்புங் கொடுக்க மாட்டார்கள். நீர்கொடார்களென்பது தாங்கணீரெடுக்குந்துறையில் நீர் எடுக்கவொட்டார்களென்பதாம். அந்தணரிடத்தன்றி யேனைக்கீழிட்டகுலத்தவரிடமாதணர்நெருப்புநீருங்கொள்ளுதல் கூடாதென்னுமாசாரத்தை யுற்றுநோக்குவார்க்குத் தீபமானது ஸ்தானபேதத்தால யோக்கியதையுயர்ந்துந்தாழ்ந்துமிருக்குமுண்மை யினிதுவிளங்கலால், யாமீண்டுநிஷேதிக்கப்படுகுந்ததீபம் ஸ்தானபேதத்தால மங்களமிழந்ததேயெனநிலையின்றெனறறிதல் ஸாமஞ்சஸ்யமாமிறது. ஈண்டு யாமதிரஸ்கரிக்கப்படுகுந்த(அதத்வார்த்தமும், அமங்கலபிரகாசமுமாகிய)தீபமியாது எனின், "கைவல்யநவநீதம்" என்னும் மாயாவாதநூலொன்றற்கு "பொன்னமபலசுவாமிகள்" என்னுமொருவர் "தத்துவார்த்ததீபம்" எனப்பேரிட்டு வெளிப்படுத்திய உரையேயாம. இத்தவுரை அமங்கலவடிவமான பூர்வபட்சமெனத்தெரிவித்துப் பிரஹ்மதத்வத்தை யாமநிரூபிப்பது அத்தியாவசியகமென யாவரும்புகழுமாறு சிலவிஷயாடுவரைகிற்பாம்."

கைவல்யநவநீதம் என்பது "தாண்டவராயசுவாமிகள்" என்பவரால் சிலகாலத்திற்குமுன் செய்யப்பட்டநூல். இது ஏகான்மவாதத்தைப் பிரதிபாதிப்பது. இதற்குப் பிறையாறு 'அருணசலசுவாமிகள்" என்பவர்பதவுரையும், பதசாரமும் எழுதிவெளியிட்டனர். இந்தவுரையையே மாயாவாதிகள்பலரும் வாசித்துநேசித்துவந்தார்கள். இவ்வுரையாசிரியர்காலமாய்விட்டபின்னர் இவரது மாணாக்கர சச்சிதானந்தப்பிள்ளை என்பவர் இவரினுந் தாமறிவின்மிக்காரென்பதுதோன்ற இதற்குவிருத்தி என வேறுரையெழுதி வெளியிட்டனர். இவ்வுரைக்க.

இதற்கே கோயிலூர் "பொன்னம்பலசுவாமிகள்" என்பவர் ஓ ருரையெழுதி அதற்குத் "தத்துவார்த்ததீபம்" என்னும் பெயர்பு னைந்து தமதுபெருமைதோன்ற வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

இவ்வுரைகளுள், ஈண்டியாம்விசாரிக்கப்புகுந்தது மூன் றாவதுரையாக வெளிப்பட்ட கடையுரையையேயாம். இதி லெமக்கிவ்வளவாவசியக முண்டாயின தென்னையெனின், இ வ்வுரைகாரர் தமதுரையிலநுக்ரமணிகையில், இருபத்தாறுவ து பிரஸங்கத்தொகையில், "வியாசரபிப்பிராயமறியாமல் சைவ ாதியோர்துக்கிக்குமாறு" என வொருவிசேடப்பிரஸங்கஞ் செய் தனராகையால், அசைவராகிய அவருக்கே துக்கப்பிராப்திசேர ந்ததெனப்போகருவித்துத் தெளிவித்தற்கேயாம்.

இம்மாயாவாதபண்டிதரது பிரஸங்கம்வருமாறு.

பூர்வபட்சம்.

"மந்தப்பிரஞ்ஞையுடையோர், சாஸ்திராபிப்பிராயமறியாமல் [illegible]களில் ஆக்கிரகஞ்செய்கின்றதுமன்றி சியாலாசாரமே யநியாயமுதல் பரஸ்பரம் கலகமும் விளைக்கின்றனர். காரணப்பிரம ம் உபாசிக்கத்தக்கது. காரியப்பிரமங்கள் விடத்தக்கனவென்பதே ச கலபுராணங்களின் அபிப்பிராயம். மாயாவிசிட்டசேதனம் காரண ப்பிரமமென்றும், மாயையினுற்பண்ணப்பட்ட காரியவிசிட்டசேத னம் காரியப்பிரமமென்றும் சொல்லப்படும்."

சித்தாந்தம்.

"சைவா[illegible]யோர் துக்கிக்குமாறு" என்று எடுத்துக்கொண்ட வர் ஈண்டு [illegible]மந்தப்பிரஞ்ஞையுடையோர்" என அவர்களை யினி துவினைக்[illegible]ர். இதனால் சைவர்முதலினோரே மந்தர்களென்ப து அவரது நிர்ணயமாயிற்று. சைவரோடுசேர்த்து வை ஷ்ணவர்முதலினோரையும் நமதன்பர் தூஷித்தபகுதியில், யாம் [illegible]வர்பக்கலேறிய தூஷணைத்திற்கே வருத்தினுமென்க. சைவ [illegible]ரென்றக்கூறியவிவரை அசைவரென்பது சொல்வர்

யேயமையும். புத்தர், சமணர் முதலிய அசைவரினத்திற்சேர்[illegible] புறச்சமயியாகிய இவர் துசமயவேடம் சைவரை வஞ்சிக்[illegible] முரியதென்க. "புத்தாபுலேயேனைக்கா" எனவும், "அருகாவடியே[illegible] கா" எனவுங்கூறிய மாயாவாததிமிரத்திற்பட்டுமருண்டமு[illegible] னாராகலின், இவர் சைவலிங்கையிற்றலைப்பட்டது வழமையந்தா[illegible] இவரது சமயவேடம் வஞ்சகத்துக்கிடமாயது என்றறிந்தி[illegible] லேயெனின், இவர "சைவாகுக்ஷசகுமாரு" எனக் கூசாதுவெ ளிவிட்டுக் கடவாடையுடுத்தலும, திருநீற்றொழிற்குதலும சிவநாமங்கூறுதலும், சிவாலயதரிசனம் விழைதலுமாகிய சைவதர்மங்களிற்றலைப்பட்டோருக்கும் பொய்வேடத்தைக் கண்டேயாம். இவரதுபிரசங்கத்தில், "காரணப்பிரமம உபாசிக்கத்தக்கது. காரியப்பிரமங்கள் கைவிடத்தக்கன" என்று கூறினர். இ வன்வியற்றுமுதலினோர் காரியப்பிரமங்களென்பது இவரது கருத்து. காரணப்பிரமத்திற்கு உமாஸஹாயத்வாதி லிங்கங்கள் கிடையாவென்பது மிவரதுமுடிவு. இவ்வுண்மைதோன்ற இவரதுபிரசங்கத்தில், "காரியப்பிரமங்களின சின்னங்களான சதுர்ப்புஜ - திரிநேத்திர - சதுண்ட - அஷ்டபுஜாதிகளுள்ளே யாதொன்றையும் வைத்துவிசேடியாது" என்று காரியபிரமலக்ஷணங் கூறினராகையால, காரியப்பிரமோபாசனை, அல்லது உமாநாதனது உபாஸனை இவருக்கு வெறுப்பாகவேமுடிந்தது. இவரது உபதேசங்கேட்பவர் கைவிடத்தக்க உமாநாதனை (ஸ்ரீநடராஜபதியை) அடைந்து இவர்கைகூப்பிவாழ்வதென்னை? இவர்கைவிடத்தக்க பஸ்மருத்ராக்ஷ பஞ்சாக்ஷராதி சைவதர்மங்களை விட்டுவிடாமற்றாங்கிச் சைவப்பழமெனத்திரிந்து பெரியவரென்று பேரெடுத்துவாழ்வதென்னை? இவற்றைநோக்குழி இவரது வேடத்தை வஞ்சவேடமென்னாது வேறுயா[illegible]ம்? இவரதுசொல்லுஞ்செயலும் வேறுபடுதலால் எமது[illegible]ங்கம் சாலவுடைத்தேயாம். இவரதுமதம் காரணப்பிரமமே உபாசிக்கத்தக்கதென்பது. இவருடையகாரணப்பிரமத்துக்கோ உமாஸஹாயத்வாதி லிங்கங்கள்கிடையா. இவருக்கநுபாஸ்யமாகிய காரியப்பிரமோபாஸனையிற் இவர்தலைப்பட்டது அவைக்கதமே

இவரையும், இவரனைமாயாவாதிகளையும் உபநிஷா
திகள் என்று பூசிப்பது எங்ஙனே? இவரது சைவம்யா
[illegible]டெயன்றோ? இவர் துகாரணப்பிரமத்திற்கும், பிரமனா
[illegible]திலைதயவபரா ஐ-இனை ராபார்க்கும் னைப்வற்றிற் கூ
[illegible] கூகளுக்கும் பேதமென்னை? இப்படியாக்கிளைகளை
[illegible]ணிலராதனையும், சைவலாதனையும், காணலாதனையு
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]! உருவமில்லா
[illegible] [illegible] [illegible] காரணப்பிரம [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]காணடுவெளிப்படுத்த
[illegible] [illegible] [illegible] அலைந்து திவரு
[illegible] [illegible], [illegible] திருக்கண்ணிற்குத்தமணி
[illegible] [illegible] [illegible] தாங்கிப்பது அவர
[illegible] [illegible]றையமாம். ஆதலின், இவைகளுக்கு
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] சைவமங்கலங்களை
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] எனவெளிப்பட்டு [illegible]
[illegible], ஞானியானவர், ஞானகமமானவர் என்று சொல
[illegible] [illegible]களையநுசரித்துவாழ்வது மிதற்கு
[illegible]. [illegible]சாதியாசாரங்களிலலாதபோது தங்களை
[illegible] [illegible] [illegible]களிறிவுரையாடுவெரென்று மொ
[illegible] [illegible] [illegible]திக்கிறிஸ்தவா தம்மாறுவது
[illegible] [illegible], அவரினத்தவருந்தமொறுதல் பிதாப
[illegible] [illegible]வர்களுக்குச் சாதியாசாரங்களில சதந்தி
[illegible] [illegible]நமதனபருக்குச் சைவதர்மங்களில் சந்தி
[illegible] [illegible]யால், அவர் பூண்டவேடத்தை யாம்வஞ்சவே
[illegible] [illegible]ஸமேயாம். இவர் உமாநாதனுகியஎமது
[illegible] காரி[illegible]மென்றும், பசுவாகிய விஷ்ணுவோடின
[illegible]ரன்[illegible] உபாசனை அவசியமில்லாதமென
[illegible] கைகூசாதெழுதினு[illegible]யால், [illegible]வரதுசெயல் மாங்கலி
க்கைத்தரித்துக்கொண்[illegible]யகணவனுக்குத்துரோ

கஞ்செய்து இல்லொழுக்கிறந்த பெண்டிர்செயலோடொ ஒப்பாதிசயம்பெற்றது. கற்பிறந்தபெண்டிர் மஞ்சள்-குங்கு புஷ்பம்-தாம்பூலம்-முகவாசம் - ஆடையாபரணம் என்பவ ளைப்பரித்து, கழுத்திற்றாலியுந்தரித்துவாழப் பின்னிடா போல், நமதன்பரும் விபூதிருத்ராக்ஷஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமு சைவமங்கலங்களைத் தாங்கியிருந்தல்காண்க. சைவதர்ம ம், அவற்றைமேற்கொண்டொழுகுங் காரியப்பிரயோ[illegible] யும் நமதன்பருக்கு அநுடானமாகும்பட்சத்தில் அவற்றை[illegible] த்திலவர்விழிப்பது அவருக்குப் பெருந்தாழ்வெனக. இனி தன்பர் சித்தஸமாதானந்தேநாடி பின்வரும் வெண்பாக்களை கவனித்து மகிழ்வாராக.

உத்தமவாததூலவாதூலம்.

"ஒன்றுமிலாஞான முரைப்பாயுனதழகத்
தொன்றவேபூசுவதென் றெண்டொடியே - துன்றுமதைத்
இன்றுமுதற்பரசா திருப்பையேனன்றுங்காண்
வென்றியிலாச்சொன்னேன் விடு."

"உன்பால்வேதாந்த முணர்வாருநீயொரு
தன்மையாநீற்றெழிலைத் தாங்காமல் - அன்பேடு
சேர்ந்தேகாலட்சேபஞ் செய்காலன்றோ நிலைக்குங்
கூர்ந்தேநீகூறிவருங் கோள்."

இவற்றினுண்மைதெளிந்தவர்கள் மாயாவாதியாகிய தன்பரைச் சிவனடியாரென்று மயங்கார்கள். சைவசித்த வுண்மையறியாத சாமானியர்களே மாயாவாத[illegible]து ய்வேடத்தைக்கண்டு மயங்கி, அவர்களைவழிப[illegible] ய்ச்சமயத்திற்புக்கு ஆழ்ந்து அவலமாகின்றன[illegible] காறும் யாந்தெளிந்துக்காட்டிய வுண்மை[illegible]யு தவர்கள் "வியாசரபிப்பிராயமறியாம[illegible]கின்றார்" வும், அவர் "மந்தப்பிரஞ்ஞரு[illegible]ணம், - "சாஸ்திராபிப்பிராயமறி[illegible]மல்[illegible]பிக்கின்றனர்" என மதன்பர்படித்தபாட[illegible]ளென்க. இதுநிற்க.

ம்மாயாவாதியார் "ஸ்யாலசாரமேயநியாயம்" எனவொ ன்றைஸ்தாபித்தாரன்றோ? அந்நியாயம் சைவசமயிகளி டமெப்படிப்பொருந்துமென்பதைக் கொஞ்சமெடுத்திசை

(நியதன்பாது ஸ்யாலசாரமேயநியாயம்.)

ஸ்யாலனென்பது ஒருஸ்திரீயின்தமையன்பெயர். சாரமேயன் என்பது நாயின்பெயர். ந்யாயமென்பது திருஷ்டாந்தம். ஒருஸ்திரீயினுடைய தமையனுக்கும், அவள்கணவனை யடுத்த அடுத்தவீட்டு நாய்க்கும் உற்பாலகனென்று பெயரிருந்தது. அந்தஸ்திரீயின்தமையனுடைய சத்துருவுக்கும், அவள்கணவன்வீட்டு நாய்க்கும் தாவகன் என்று பெயரிருந்தது. இப்படியிருக்க, அந்தஸ்திரீயானவள் ஒருசமயத்தில் கணவன்வீட்டிற்குவந்தாள்; அப்பொழுது அப்படியே இரண்டுநாய்களும் ஒன்றோடொன்று சண்டைசெய்து கொண்டிருந்தன; அதைக்கண்ட அவளுடையகணவன், அடுத்தவீட்டு நாயாகிய உற்பாலகனைப் பிடி-கழுத்தைப் பண்ணமுதலிய வார்த்தைகளால்வைது, தன்னுடைய தாவகனைப்போற்றி யடையாளென்று பெருமைப்படுத்திக்கொண்டாடினன். அதைக்கேட்டிருந்த அந்தஸ்திரீக்குத் தன்தமையனை வைகிறதாகவும், தமையனுடையசத்துருவைக் கொண்டாடுகிறதாகவும், பிராந்தியுண்டாகி அதனால் அவள் துக்கமுடையவளாய்த் தன்பர்த்தாவோடு கோபித்திருந்தாள். நாயகன் அபிப்பிராயமறியாமல் சமானமானநாமத்தாலே பிராந்திகொண்டு அவள் எப்படி கோபித்திருந்தாளோ அப்படியே வைணவகிரந்தங்களில் சிவன்முதலிய நாமங்களால் காரியப்பிரமங்களை நிந்தைசெய்திருப்பதைக்கண்ட சைவர்முதலியோர்களும், சைவகிரந்தங்களில் விஷ்ணுநாமத்தால் காரியப்பிரமத்தை நிந்தைசெய்திருப்பதைக் கண்ட வைணவர்களும் துக்கத்தையடைகின்றனர்."

என்று நமதன்பர்பிரஸங்கித்துவிட்டு, நீலகண்டப
ரும், விசாரசாகரகர்த்தரும் இவ்வாறு கூறினார்களென்று
ட்டித்தேடித் தமதுபட்சத்தைச் சாதித்துக்கொண்டார். இ
போந்தது யாவர்கூறியதாயினுமாகுக. இது நிலைக்குமோ
லையோ? எனவிசாரிப்பதே எமதுமதமென்க.

இவரது வியாலசாரமெய்நியாயத்தால் ஒருஸ்திரீ
யும், அவளுடைய தமையனை உற்பாலகன் என்பவ
யும், அவளுடையகணவன் வீட்டுக்கு அடுத்தவீ
உற்பாலகன் என்னு நாமையும், அவளுடையதமையன்
பாலகனைத்தாக்குரு தாலகமா என்பவனையும், அவளுடை
கணவன்வீட்டுத் தாலகனென்னும் நாமத்தையும் உபமானமா
கொண்டாரேயன்றி, இவ்வுபமானமாயினாக இவரெடுத்
கொண்டவுபமேயத்தைச் சாதிக்கவில்லை. சைவவைஷ்ண
வர்முதலியோர் எனப்பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவர்தம்முளிணை
சைவரையே ஸ்வாமியெனவிருந்து வெளிவந்தோமாதையா
அர்ச்சைவாக்குத்துக்குண்டா! இல்லையா? எனவிசாரி
உண்டு எனச்சாதிக்கவெளிவந்த நமதன்பரது நெஞ்சிலே
னே துக்கம்வந்தெழுமபடிச்செய்வாமென்க.

ஈண்டுத்துக்கித்தவள் ஒருஸ்திரீ. இவளுடையஸ்தான
தில் நமதன்பர் சைவருக்கிடங்காட்டினார். இவளுடையகண
னதுஸ்தானத்தில் வியாசருக்கிடங்கொடுத்தார். இவளுடை
யகணவன்வீட்டு நாயினதுஸ்தானத்தில காரணப்பிர
தை அமர்த்தினார். இவளுடையகணவன வீட்டுக்கு அடு
வீட்டுநாயினது ஸ்தானத்தில் காரியப்பிரமமாகிய சிவனை
ட்டிக்கொடுத்தார். இவளுடைய தமையனது சத்துருவ
னத்தில் வேறொருகாரியப்பிரமமாகிய விஷ்ணுவைத்தேடி
த்தார். இவளுடைய கணவன்வீட்டுநாயின்பெயரும்,
ளுடையதமையனது சத்துருவின்பெயருமொன்றென்று
டுபிடித்தார், இவளுடையகணவன் வீட்டுக்கு அடுத்தவீ

பெயரும், இவளுடையதமையன்பெயரு மொன்றென்றுத்தார. இனி இதனைவிசாரிப்பாம்.

"கதஸ்திரீயினதுகணவன் தாவகன் என்னுந் தன்னுடையப்பூஷித்தபோது இவள் தன்னுடைய தமையனது சருவாகிய தாவகன் என்பவனே அவன்பூஷித்ததாக வருந்ளௌவும், இப்படியே வியாசர் விஷ்ணுவென்னும் பெயடய தமதுகாரணப்பிரமத்தைப்புகழ்ந்தபோது சைவர்கமதுதெய்வமாகிய சிவனுக்குவிரோதமாக விஷ்ணுவைப்புவதாகவருந்தினர்களௌவும், மீண்டும் இந்தஸ்திரீ தனது—வன் தன்னுடைய அண்டையிட்டு உற்பாலகன் என்னுநாத்தூஷித்தபோது இவள் உற்பாலகன்என்னுந் தன்னுடைதமையனைத்தூஷித்ததாக வருந்தினளௌவும், இப்படியே வியாசர் தமக்கநுபாஸ்யமாகிய சிவன்என்னுங்காரியப்பிரமத்தை யிகழ்ந்தபோது சைவர்கள் தமதுதெய்வமாகிய சிவனையே அவரிகழ்வதாகவருந்தினர்களௌவும் இவரதுபிரசங்கம் இனிதுபோதிக்கின்றது கணவனதபிப்பிராயமறியாமல் அந்தஸ்திரீகலங்கியதுபோல வியாசரதுஅபிப்பிராயமறியாமல் சைவர்கள்கலங்கித் துன்பெய்தினர்களௌவறிவித்ததே நமதுமாயாவாதியாரது முடிவாயிற்று.

இந்தப்பிரசங்கத்தால் சைவர்கள் துன்பமெய்தியதுமாத்திரமேயன்றி வைணவர்களின்பமெய்தியகலமும் வியக்தமாகியது. எங்ஙனமெனின்,விஷ்ணுவென்னும் பெயருடைய தமது காரணப்பிரமத்தை வியாசர்புகழ்ந்தபோது வைணவர்கள் தமது தெய்வமாகிய விஷ்ணுவையே அவர்புகழ்வதாகச் சந்தோஷித்தார்களன்றோ? சைவர்கள் துன்புறவும், வைஷ்ணவர்களின்புறவும் ஹேதுவாய்நின்ற வுபமானத்தைக் காட்டிச் சைவராதியோர்துக்கிக்குமாறு" என்று நம்மவர் பிரஸ்தாபித்த அவரது புத்தியின்குறைவேயாம். சைவராதியோர் என்பது சைவர், வைஷ்ணவர் என்பனவாதி பலசமயிகளைக்குறித்தலாமென்க.

இனியவ்வுபமானத்தை வைஷ்ணவர்தலைமேலேற் கரிக்கத் தொடங்கின், வியாசர் சிவனென்னும் பெயரு தமதுகாரணப்பிரமத்தைப் புகழ்ந்தபோது வைஷ்ணவ தமதுதெய்வமாகியவிஷ்ணுவுக்கு விரோதமாகச் சிவனை புகழ்வதாகவருந்தினார்களெனவும், அவர் தமக்கநுபாஸ்யம விஷ்ணுவென்னுங்காரியப்பிரமத்தை யிகழ்ந்தபோது அவ் ஷ்ணவர்கள் தமதுதெய்வமாகிய விஷ்ணுவையே அவரிக தாக வருந்தினார்களெனவும் பெறப்படுகின்றதன்றே! போது சைவர்கள் தமதுதெய்வமாகிய சிவனையே வியா புகழ்ந்தும், வைஷ்ணவர்களது தெய்வமாகிய விஷ்ணுவை அவரிகழ்ந்தும் பரத்துவநிரூபணஞ்செய்தார் என்று கொ வதற்குமிடமுண்டாகிறதன்றே! இதனால், சைவர்களுக் ன்பமேயுண்டாவதன்றித் துன்பமுண்டாகஇடமேயில்லை. இ தனாலுஞ் "சைவராதியோர்துக்கிக்குமாறு" என்று நமதன்பரா சையாய்வரைந்தது அவதியாய்த்தொலைந்தது.

நமதன்பர்காட்டிய ஸ்திரீயினதுதுக்கோபமானம் உ மேயஸ்தானத்தினின்ற சமயிகளுக்குத் துக்கத்தையேவிளைத தல் வேண்டும், அந்தஸ்திரீக்குத் துக்கமொன்றேயன்றிச் சுகம் பிராப்தமாகாததுபோல். இவ்வுபமானத்தைச் சைவருக்காவது அல்லது வைஷ்ணவருக்காவது நமதன்பர்தேடிஒப்படைத்திடி ன், அவ்விருசமயிகளிலொருசமயி துக்கிக்கக்கூடும். அங்ஙனமி ன்றிச் சைவராதியோர் என்று பன்மைவாசகமாகக் கூறியத ன்றிச் சிவபுராணவிஷ்ணுபுராணங்களுக்கும இவர்முடிவுகூறி விட்டமையால், இவர் சைவர்பாலேற்றிய துக்கந்துடைபட்டு, தூரமாய் விலகிவிட்டது.

அவர் "சைவராதியோர் துக்கிக்குமாறு" என்று கூறிய, துக்கித்தவொருஸ்திரீயையே யுவமித்தமையால், ஈண்டு சமயிகளுடைய துக்காநுபவத்தையேயன்றிச் சுகாநுபவத்தை வருவித்தல் கூடாதெனின், அந்தஸ்திரீக்குத் துன்பம்

பெருகுதற்குக்காட்டிய இரண்டு ஹேதுக்களில், அவளுடைமையனது சத்துருவைப்பூஷித்த ஹேதுவானது அந்தச் சத்துருவைத் தமையனாகக்கொண்டவேறுஸ்திரீக்கு இன்பஞ்செய்யாததமையால, அவ்வின்பமெய்தியஸ்திரீயை யாண்டுந்துரையாதகுற்றமுந் தந்தலைமேலவந்தேறிய வாறறிக. அன்பமெய்தியஸ்திரீயைப் பிரஸ்தாபித்ததுபோல், இன்பமெய்தியஸ்திரீயைப் பிரஸ்தாபியாததும அவசியமாம. அங்ஙனஞ்செய்யாதகுறையை போசியாமல பூர்வபட்சியார் தொடுத்தவாதம புணபட்டதெனக. உபமானவுபமேயங்களைப் பொருத்தியாய் விளக்கவகையின்றிக் கலகமவிளைக்கக்கற்ற நமதன்பருள்ளத்தை யாமகலக்கியது கணணுதறபிரான திருவுளப்பாங்கேயாமெனவறிக.

இமமட்டோ, இவ்வெடுத்துக்கொண்ட வுபமேயங்களுரு இவர்காட்டியவுபமானங்கள முற்றும்படிப்ப தடுமாறுகின்றன. ஏனெனின், இவர்பிரஸ்தாபித்த ஸ்திரீயினது கணவன்வீட்டுச்சொத்தாய தாரகாரணப்பிரமமும், அவன் வீட்டுக்கு அபிநயபட்டிநாய் காரியப்பிரமமுமாகக்கொண்டனரன்றோ? இவர் கைவிடத்தக்ககாரியப்பிரமம வேண்டுமாயின், நாயாகலாம. இவரது காரணப்பிரமமும நாயாகவேண்டுமோ? இவர் காரியப்பிரமத்தை நாயென்று தூஷிக்கவந்த கொடுமை அத்தோடேதொலையாமல இவரது காரணப்பிரமத்தையும பற்றியிழுத்துக்கொண்டதன்றோ? நாய்க்கு யாண்டும் பூஷணமபிராப்தமாகாது. இதற்கு "நாயைக்குளிப்பாட்டிநடுவீட்டில்வைத்தால், வாலைக்கிளப்பிக்கொண்டுமலந்தின்னப்போச்சுது." என்னும பழமொழியேசான்று. இதனால, நாயென்றுவமிக்கப்படுமிவரது காரணப்பிரமத்துக்கே தூஷணம் பிராப்தமானவாறறிக. இவர் சைவர்களுக்குக் காரியப்பிரமமேயுரியது எனக்கூறியது சைவருடன்பாடாகாமையால், அக்காரியப்பிரமத்தின்றலைமேலேற்றியநாயுவமை அச்சைவர்க்குத் துன்பஞ்செய்ய வலியற்றதாயிற்று. காரியப்பிரமம்-காரணப்பிரமம் - சுத்தப்பிரம

ம் என்பனவாதி அவாந்தரபிரயோகங்கள் இவரதுச
த்துப் பூர்வாபாஷகர் செய்துகொண்ட கற்பனை யென்ற
"பிரமமொன்றே, இரண்டில்லை" என்று சுருதி கோஷிப்பத
குமாருக வண்டிவண்டியாகப் பிரமங்களை நமதன்பர்வாரி
கொண்டுவந்து குப்பையிற்கொட்டப்பார்ப்பது பரிதாபமென்
இவர் பாசபசுக்களையெல்லாம் பிரமங்களென்றெமக்குக் கொ
ண்டுவந்து காட்டினமையால், யாமவற்றைக் குப்பையென்
றொதுக்கினுமென்க. இவரதுமதநூல நாயுவமையே மிகப்
லானது. இதனைமறுத்த சிலபாடல்களை யீண்டியாம்வரை
ன்றாம்.

தணிகாசலஸ்தவம்.

—:o:—

"பளிக்குமண்டபத்தினிற்பல்பலமேதாய்ந்து
பலவுருக்காணுநாய்ப்பாலன்
களிக்குமப்பிரமமே [illegible] பலவாய்க்
காணுமாமலையமலமேற
சுளிக்கமேகாந்துரைபா [illegible] மேவுதாந்த
ருத்திரந்தெளிகிலாரென்றான்
அளிக்குலமென்மலர்குழந்தணிகை
யமர்ந்தபன்னிருகரத்தரசே."

'நாயறியாமையாற்பலவாக
நாடுறுநீழலேபட்ட ளிங்கில்
நாயின் வேறானபளிக்கையுங்கண்டா
றுடுமோபிரமங்கணிலையே
நாயதோபிரமகுவர்காண்மேலோர்
ஞாயமன்றிதெனகவின்றன்
றுயகமாருந்தணிகைவாழ்ஞானத்
தலைவஞ்சத்திவேலோனே."

அறிவெவனின்விற்கூடுமங்கினவே
'அறிவெனும்பிரமமொன்றேயென்
றறியவேதங்களுணர்த்துமேலத்தோ
வதுபாமுயிர்சகமாகி

நிறையுமா றுணர்டோ வகநினைவதனை
நீங்குமாறெவனறிவென்றான்
"அறிவினுக்கறிவாய்த்தழைத்தொளிர்தணிகை
யங்கிரிவாழுமறபுதனே."

இவைகளை நமதன்பர் நினையேனு முற்றுநோக்கித் தமது சிறுமையையொட்டி யஞ்சுவாராக இருந்திறக.

இவரெடுத்துக்கொண்ட வுபயபிரமங்களுக்குங் காரண காரியசம்பந்தங் கூறினாரன்றோ? இவற்றைவிளக்குமாறொரு 'த உதபாலகனே-தாவமன என்னு நாய்களுக்கு இவரென்ன சம்பந்தங்காட்டினா? இவர் உபமானத்தை நன்குவிளக்கும் வகையறியாமையால், உபமேயத்தையுஞ் சிதைத்தவராயினர். இனி யாமொன்று கூறுகின்றோம். பொன்காரணம் - பூஷணம் காரியம். இப்படியே உருவமற்றவிவரதுபிரமம் காரணமும், உருவமுள்ள சைவரதுபிரமம் காரியமுமாயின. காரணமாகிய பொன்னுக்கும், காரியமாகியபூஷணத்திற்கு முயர்வுதாழ்வுகளுண்டாகாதவாறு காரணகாரியபிரமங்களுக்கு முயர்வுதாழ்வுகள் பிராபதமாகாவெனக. இங்ஙனமாக, காரியபிரமங்கள் கைவிடத்தக்கனவென்று இவர் பிரசங்கித்தது கைமமையேயாம். பொன்னாயிருந்தபோது அநுபவிக்கமுடியாமல் அது பூஷணமானபோதே அதனையாவருமநுபவித்தல அநுபவஸித்தம். இப்படியே காரணபிரமம் அநுபவிக்க முடியாததும், காரியபிரமம் அநுபவிக்கத்தக்கதுமாகவறிவதே விவேகிகளுக்கொப்பெனக. இவரதுசித்தாந்தம் ஈண்டுத்தலைகீழாயினவாறுணர்க. இவர் பிரஹ்மவிசாரணையிலுங் காரணகாரியப்ரஸ்தாபஞ் செய்தாரன்றோ? பிரஹ்மம் ஜடமாயிருந்தால், ஜடமாயுள்ளவதனை யொருவர் காரியப்படுத்தலாம். அங்ஙனமின்மையின், நம்மவரதனிடத்திற்செய்த காரணகாரியப்ரஸங்கம விருதாகோஷமென்க. அவரது ஆபாசப்பிரசங்கத்தாலவரது பிரஹ்மம் ஜடப்பிரஹ்மம் என்று துணியப்படுவதே முடிவாம். இவ்விரண்டிற்கும் மேலீட்டதொரு சத்

தப்பிரமமுண்டேயெனின், அச்சுத்தப்பிரமத்தையே இவர் மாயாவிசிட்டமானபோது காரணப்பிரமமெனவும், மாயா காரியசரீரவிசிட்டமானபோது காரியபபிரமமெனவுந் தமது இயந்திற் பிரகாசப்படுத்தினாராகையால், அதனதுசுத்தாந்து டைபட்டு அது அசுத்தப்பிரமமாயினவாறறிக. இவா சைவ ரதுபிரமம் காரியபபிரமமென்றெதுக்கத் தலைபபட்டமையா ல, அதற்கு மூலமாகிய காரணபபிரமத்தையும, அக்காரணப பிரமத்திற் கதிஷ்டானமாகிய சுத்தபபிரமத்தையுங் கேவலம அசுத்தமும, ஜடமுமாயுள்ளனவென்று யாமொதுக்கினுமென க.இனிச் சுத்தப்பிரமம-அசுத்தபபிரமம-அசுத்தகாரியபபிரம மென்றிவர்பிரமங்களுக்குப பேரிடுதலுந்தகுமென்க. "செய் வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின்" என்னும பிரமாணந்தை நோக்குழி இவரதுசுத்தபபிரமத்தை அசுத்தபபிரமமாகவும, அவ்வசுத்தப்பிரமத்தை அசுத்தகாரியப்பிரமமாகவுந் தொழி ற்படுத்துதற்கு அதிதபபிரமமொன்று வேணடுவது அத்தியா வசியகமாம. இவரதுபிரமவிசார மிபபடி யலக்கண்படுவது இவர் பதிநூல்களிற்பயிலும பருவமெய்தாத குறைவேயாமெ ன்க. இவரன்னபசுசாத்திரபண்டிதரது கொடுமையறிந்தே 'பசுநூல்கற்கும்,பிச்சரைக்காணுமவ்வாய் பேசாதப்பேய்களோடே' என்று திருவிசைப்பாவி லிவரதுகூட்டமவிழைத லவமபா விதமெனப் பிரதிஷேதித்திருக்கின்றது.

இவர் தமதுகாரணப்பிரமம மாயாவிசிட்டமுடையது எனவும், சைவர்களதுகாரியப்பிரமம் மாயாகாரியவிசிட்டமு டையது எனவும் பிரசங்கித்தாரன்றோ? இப்பிரமங்களிரண் டும் மாயையிற்றோய்ந்தனவேயாக, இவற்றுளொன்று கோள் ளத்தக்கது, மற்றொன்று தள்ளத்தக்கது என விவாகூறிய து என்னை? கொள்ளுவதுந் தள்ளுவதும் பிரமத்தைநோக்கி யா? மாயையைநோக்கியா? கொள்ளுவது பிரமத்தைநோக் கியும், தள்ளுவது மாயையைநோக்கியுமெனின், கொள்ளத்தக் கபிரமத்தைக் காரணமாயையிற்சேர்த்தலும், தள்ளத்தக்கமா யையைக் காரணப்பிரமத்தோடுசேர்த்தலும் அசங்கதம்.அன்

கொள்ளத்தக்கபிரமத்தை அது மாயாகாரியசம்பந்த மெ
யதுகண்டு காரியப்பிரமங்கைவிடத்தக்கது என்று பிரசங்
தமெதன்னை? தள்ளத்தக்க காரணமாயையை அதுபிரமசம்
தமெய்தியதுகண்டு காரணப்பிரமம் உபாஸிக்கத்தக்கது எ
ு பிரவசனித்தமெதன்னை? மாயையோடுசேரினும் பிரமம்
த்தமெய்தாமையால், காரணப்பிரமோபாசனை கூடுமெனி
காரியப்பிரமமும் அம்மாயையோடுதானேசேர்ந்ததாகை
், அதனைக்கைவிடவேண்டியதெனல் யாங்ஙனம்? காரண
யப்பிரமங்கள் விஜாதிகளாயிருந்தாலொழிய நமதன்பரது
சங்கத்திற்கு மணமுண்டாகாது. அன்றி, காரணப்பிரமம்,
யப்பிரமம் என்று அவர்பிரஸ்தாபித்ததும் அஸம்பாவித
ெ, அவரது ஏகான்மவாதத்தின்றலையிலிடிவிழாநிற்கும். பிர
தைநோக்கிக் கொள்ளுவதாயின், இரண்டையுங்கொள்ள
ண்டும். மாயையைநோக்கித் தள்ளுவதாயின், இரண்டையு
ள்ளவேண்டும். மாயை காரணமாயுள்ளபோது சுத்தமும்,
ு காரியப்பட்டபோது அசுத்தமுமாவதால், காரியத்தைத்
ளிக் காரணத்தைக்கொண்டாமெனின், காரணத்திலில்லா
ுசுத்தத்தைக் காரியத்திற்கற்பித்தது கூடாது. காரியத்தி
ள்ளவசுத்தத்தைக் காரணத்திலொப்பாததும் ஏலாது.
ரணமாகியபொன்னும், காரியமாகிய பூஷணமும் உயர்வுதா
கலெய்தி முறையே கிராஹ்யமு மக்கிராஹ்யமுமாகாவா
காரணகாரியமாயைகளிடத்துங் காணவேண்டியது. இவர்
ரணமாயைக்குச் சுத்தமொப்பும்பட்சத்தில மேலெடுத்துக்
ாண்ட (கொள்ளுவது தள்ளுவது என்னும்) இரண்டில் கொ
ளுவதற்குக்காரணம் இக்காரணமாயையும், இதனோடுசம்பந்
ந்த காரணப்பிரமமுமாகிய இரண்டுமேயாகும். இந்நியா
த்தால், தள்ளுவதற்குக்காரணம் இவரசுத்தமென்றொதுக்
காரியமாயையும், அதனோடுசேர்ந்த காரியப்பிரமமுமாகி
இரண்டுமேயென்று துணியவரும். சுத்தமாகியமாயை கா
யப்பட்டபோது அசுத்தமெய்தியவியாயமே சுத்தமாகியபிர
காரியப்பட்டபோது அசுத்தமெய்தியதற்கும்பொருந்தும்.

இனியிவர் சுத்தமாயையும் அசுத்தமாயையுந் தனித்தனியிர ண்டுமுதல்களென்று கூறவேண்டும். அங்ஙனமாயின், அ ற்றோடு சேர்ந்த பிரமங்களுந் தனித்தனியிரண்டுமுதலகளெ ன்று கொள்ளவரும். இதனையொப்பின், முன்போலவே ஏகா ன்மவாத மெடுபட்டுப்போம். இவைகளுக்கு நமதுமாயாவாதி யார் என்னகதிகற்பிப்பார்? பிரமம் சுத்தமுடையது. மாயை அசுத்தமுடையது. சுத்தமுடைய பிரமம யாண்டும் அசுத்த ப்படாது. அசுத்தமுடையமாயை யாண்டும் சுததயாகாது. சுத்தம்சுத்தமே! அசுத்தம்அசுத்தமே! சுத்தமானபிரமம் அசு த்தமானமாயையிற்றோயாது. அசுத்தமானமாயை சுத்தமான பிரமத்தோடுசேராது. இந்தப்பிரசங்கவிவேகத்தால் நமதன்ப ர்செய்த காரணகாரியப்பிரமவிசாரம் ஸாதுக்கள் தமக்குக் கொடுமையையே விளைத்ததாகக்கொண் டொதுங்குவரென் க.இதனால்,காரணப்பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது,காரியப்பிரமம் கைவிடத்தக்கதுஎன்றிவர்செய்தபிரசங்கம் நிஷ்பலமாயிற்று. காரியமாயை நிஷித்தாயினவாறு காரணமாயையு நிஷித்தமா கத்தட்டில்லையாகையால்,இக்காரியகாரணமாயைகளிற் றங்கப் பட்ட பிரம்ங்களிரண்டுமே சிவஞானிகளுக்குத் தியாஜ்யமெ னக. பிரமம் யாண்டுந் தளைபடாதென்க. இவரதுசுத்தப்பிர மத்தின்கதியை மேல்யாம பரிஷ்கரித்திருக்கின்றோம, ஆண் டுக்கண்டுகொள்க. இவற்றைத் தெளிந்துவாழும் புண்ணிய மின்றிச்"சைவர் துக்கிக்கின்றனர்-கலகமும்விளைக்கின்றனர்" என்றுதொடங்கி, அவர்களது தெய்வத்தைக் காரியப்பிரம மென்றும், அக்காரியப்பிரமம் கைவிடத்தக்கதென்றும், அத னைவழிபடுவோர் மந்தப்பிரஜ்ஞையுடையோரென்றுந் தாமி த்துக்'உலகத்துக்குக் குருபீடமாயெழுந்து துக்கானுபவத்திற் றுரியராகிச் சிவாபராதத்தை விலைகொடுத்துவாங்கியது இவ ரது பாவத்தின்பயனேயாமென்க. இனியேனும் தமதுசிவவே டத்துக்கியைந்த ஒழுக்கினின்று திருவருளைப்பெற்று வா ழ்வாராக.

பூர்வபட்சம்.

"மந்தபுத்தியுடையோர்க்கு உபாசனையின்பொருட்டு நாம ரஹிதமான பரமான்மாவுக்கு மாயையினூற்பண்ணப்பட்ட கற்பித ரூபங்கள்கூறினர். ஆகையால் பரமான்மாவின்கண்ணே மாயை ற்பண்ணப்பட்ட நாநாகற்பித நாமரூபங்கள்கூடும். விஷ்ணு, ன், கணேசன், தேவி, சூரியன் முதலானநாமங்கள் காரணப்பிர இனுடைய நாமங்களேயாம். காரியப்பிரமங்கட்கும் அவை நாம ளாகப் பொருந்தும். மாயாவிசிட்டமான காரணத்தைப் பிரம ன்றவர் இரண்யகர்ப்பரானகாரியத்தையும் பிரமமென்றனர். ஆக ர், விஷ்ணு - சிவன் - கணேசன் - தேவி-சூரியன் என்னும் பதங் காரணப்பிரமத்தையும், கார்யப்பிரமங்களையும் உணர்த்துகின் r. அப்படியே அப்பதங்களின பரியாயநாமங்களாயுள்ள நாரா ரன, நீலகண்டன், விக்கினேசன், சக்தி, பாநு இவைமுதலிய ந்தபதங்களும் அவவிருவகைப்பிரமங்களையு முணர்த்துகின்றன."

சித்தாந்தம்.

இவா நாமரூபரகிதமான வோர்பொருளுக்குப் "பரமா மா" என்று நாமஞ்சூட்டியவா றென்னை? இப்பரமான்மா ன்னு நாமமும மாயாகற்பிதமென்று நமதன்பர் வாதிக்க ம். இத்தகைய நாமங்களும், உபாஸனாயத்வாதியடையா ங்களையுடைய ரூபங்களும் நமதன்பர்தேடிய மாயாகற்பித யாகட்டும். மாயை தானேகாரியப்பட்டுப் பரமான்மாவினி ஞ் சேர்ந்ததா? மாயையை வேறொருவர் காரியப்படுத்திப ரமான்மாவினிடஞ்சேர்த்தார்களா? அல்லது பரமான்மாவே ம்மாயையைக்காரியப்படுத்தித் தன்னிடஞ் சேர்த்துக்கொ டதா? என்றெழுங்கடாக்களுக்கு இவர் என்னவிடைதரு ர்? மாயைஜடமாகையால் தானேகாரியப்படவும், பரமான் வினிடம்வந்துசேரவும்முடியாது. வேறொருவரென்பது பர ன்மாவுக்கு மேலிட்டவரா யிருந்தாலொழிய அப்பரமான் ிவினிடம் மாயையைக் காரியப்படுத்திச்சேர்த்தல்கூடாது. ரமான்மா சமானதிகரகிதமானதாகையால், வேறொருவர்சே பரொன்பது அறவேவெட்டுண்டுபோயிற்று. தன்கா லுக்குத் னே விலங்குதேடிப்பூட்டிக்கொள்ளுஞ்செய்கை பித்தர்

லாதாரக்கு முடியாதாற்போலச் சர்வஸ்வதந்திரமுள்ள மான்யா வலிந்துதேடி மாயையிற்புணர்ந்து வருந்தமுடிய எவ்வாற்றானும பரயானமாவுக்கு மாயாத்வந்தமுண்டாகு து காணப்படாமையால,நமதன்பா பரமாஙமாவினிடங்க, த்த மாயாகாரியநாமரூபங்க ளஸாமஞ்சஸமேயாயின.இதனு நமதன்பர துசித்தாநதம அபஸித்தாந்தமாகவேமுடிந்தது.இ ரதிககஷ்டமெடுத்தும பரமான்மாவுக்கு நாமரூபங்களைச் தித்தும், அவற்றை மநதமதியினாக்கேயன்றோ வொபபனை தனா? மநதமதியினாக்கு உபாஸநாயோக்யமாயுள்ளனவே வீண்டுக்காரியப்பிரமங்களைபபடித்தவா வேறிடத்தில கார பபிரமமேயுபாசிக்கத்தக்கது, காரியபபிரமங்கள் கைவிட தக்கனவென்று கூறினாராகையால், அது இதனேடுமுரணை சிதைவுற்றதென்க. இவா ஓரிடத்திற்செய்யுமபிரசங்க வே டத்திற்செய்திலா. இவாதுதீபம, 16 - வதுபக்கத்தில " வைணவபுராணங்களில சிவனமுதலியோா நிந்தையும, விஷ்ணுவி துதியும் விஷ்ணுவினஉபாசனையில பிரவர்த்தித்தற்கு ஏதுவாயிரு ன்றது. அப்படியே சிவபுராணஙகளில் விஷ்ணுவாதிகளின் நிந்தை யும் அவர்களினுபாசனுத்தியாகத்தினபொருட்டாகாமல சிவனுடை யவுபாசனையில் பிரவர்த்திற்கே ஏதுவாம்" என்று பிரசங்கித்தவா 19 - வது பக்கத்தில் "ஸ்காந்தபுராணமுதலிய சைவகிரந்தங்களை சிவன்-மகேசன்முதலியபதஙகள் காரணப்பிரமத்தையும், விஷ்ணு கணேசன்-தேவி-சூரியாதிபதஙகள் காரியப்பிரமஙகளையும் உணர் துவனவாம். ஆதலால் அவைகளிலும் காரணப்பிரமத்தின் ஸ்துதி காரியப்பிரமங்களின் நிந்தையும் உள" எனவும், "சகலபுராணங்க ளிலும் காரணப்பிரமத்தினஉபாசனை கொள்ளற்பாலதும், காரிய ளின் உபாசனை தள்ளற்பாலதுமாம்" எனவும் பிரசங்கித்தவ இம்மட்டேயமையாமல், "ஐந்துதேவதைகளின் உபாசகர்க பயன் சமமாகவேயுண்டாகாநிற்கும்" எனவும் முடிவுகூறின இந்தப்பிரசங்கத்தால வைஷ்ணவர்கள் சிவநிந்தைபுரிவதூஉ சைவர்கள் விஷ்ணுவைவைதிடுப்பதும் அவரவர்களுடைய உ த்தமையபுறுதிப்படுத்துதற்கு ஹேதுவாயினவெனவே விப தமாகின்றது. ஆகையால்,இவர்களுக்குபகாரமாகப் புராண

பிரவர்த்தித்தவழியையே இவர்கள் பின்பற்றிவாழக்கட
ட்டிருக்கிறார்கள். இங்ஙனமாக, சியாலாசாரமேயங்கி
ம்பற்றிச் சைவராதியோர் தூஷிக்கின்றனர் என்று அவர்
த்தூஷித்தது என்னமதியோ? சிவனைத் தூஷிப்பது விஷ்
ரத்திக்குக்காரணமும், விஷ்ணுவைத்தூஷிப்பது சிவபத்
துக்காரணமுமாக வேண்டியே வியாசாபிரவர்த்தித்த அந்த
ங்கண்டெழுதியநமதன்பர் இதற்குடமானமாகவெடுத்துக்
ணட சியாலாசாரமேயங்கியாயத்தில் அந்தஸ்திரீயினுடை
மையன் தன்னுடையபக்கத்துவீட்டுநாயைத் தூஷிப்பது
நகருதியென்பதைத் தெரியியாராயினர். அந்த நாயைத்
ன் றூஷிப்பதனால அந்நாய்க்குரியவன் அதனை யிமிறு
ரிப்பனென்று அன்புபாராட்டியே அதுசெய்தானென்பா
ராலும். இவருக்கு யாமொன்றுகூறுகிறோம். இவரது குரு
ப் பிறர்தூடித்துத் தங்குருவைவியப்பி னிவர்க்குத்தங்
நவினிடது ஆராமையதிகரித்துக் குருபத்திவெள்ளந் தது
மபோலும். அங்ஙனமாயின், இவரைப பிறர்தூடித்துத்
துகுருவைவியந்திடி னிவரதுமாணுக்கர்களாகிய லாதுக்க
க்குமிவரிடத்தன்பதிகரித்துக் குருபத்திவெள்ளந்ததும்பும்
ாலும். அப்படியே யிவருமிவரதுமாணுக்கரும் பிறருடைய
நூர்த்தங்களை யிகழ்ந்துவரி னவ்வாசிரியக்கோலங்கட்கா
பட்டவர்க்குக் குருபத்திவெள்ளந் ததும்பி அவருங்குணப
டுய்ய ஹேது உண்டாயாகையால இனியிவ்வரியமுடிவை
கிலுபகாரமுண்டாக விவர்பிரவசனித்துத் தமதுதவத்தை
த்துவாராக. இபபடியே அன்னியருடைய தாய் தந்தை
னவி மக்கண்முதலியோரை நிந்தைபுரிந்துவரு தீமையை
உலகினர்பாராட்டிவரத்தக்க நீதிநூலொன்று நமதன்பர்
ய்ந்துவிடுவது முபகாரமாம். இப்படியுமொருநியாயமுண்டோ
யாருண்டா? இவரிவ்வளவி லமையாது "வேதத்தில் அ
ஹோத்திரத்துக்கு இரண்டுகாலங் கூறியிருக்கின்றது" எனத்
தொடங்கி "உதயகாலத்தைத் துதித்தற்பொருட்டு அனுதயகால
மும், அனுதயகாலத்தைத் துதித்தற்பொருட்டு உதயகாலத்தை

யும் நிந்தித்திருக்கின்றது" எனவிரித்து "ஓர்தேவதையின்
சனையின் பிரசங்கத்தில் அந்நியத்தின்நிந்தை ஒன்றன் ஸ்து
தாற்பரியமாம்" என்று முடிவுகூறினர். மீண்டும், "அந்நி
யின்றாற்பரியம் இயாகத்திலாமாயின், இரண்டுகாலத்திலும ஓமத்
றியாகமாம். நித்தியகர்மத்தின் தியாகங்கூடுமோ? என்றுவமைச்
புணர்வழிந்தார். என்னெனின், இவரதுநியாயமணத்தை
க்ராணித்தவ ரிங்குக்காட்டிய வுபமானத்தை யினிதுப
லோசிப்பார்களன்றோ? இதனுபமேயம சிவவிஷ்ணுக்களு
யநிந்தையேயாமன்றோ? இதனைபபரியாலோசிப்பவர்கள்
நிந்தையின் றாற்பரியம் தியாகத்திலாமாயின, இரணடு
தைகளினுபாசனையுந் தியாகமாம். இவர்களைத் தியஜிக்
கூடுமோ என்றுகடாயி னிவர்தருமிறையாது? நித்தியகர்
தை யிரண்டுகாலங்களிலுந் தியஜிக்க முடியாதாற்போல
யன்றோ சிவவிஷ்ணுக்களுடைய தியாகமும ஸாதுக்களு
மங்கதமாகமாட்டாது? இதமுடிவுக்கு விரோதமுண்டா
சிவவிஷ்ணுக்களாகிய "காரியங்களின் உபாசனை தள்ளற்பால
என்றிவர் பிரஸங்கித்தது இவரது பசுசாத்திர பாண்டித்யப்
டத்தின் வல்லபமேயாம். இவரெடுத்துக்கொண்ட அ
ஹேக்ரகாலநித்யோபமான மொன்றினைக்கொள்ளுதற்கு
த்திரமேயன்றி, அதனைத்தள்ளுதற்குபகாரப்படாமையால்
தன்பா முன்னெடுபின்முரணிச் சிவவிஷ்ணுக்களைக்கொ
லாம்,தள்ளலாமென்று தடுமாறிவாதிப்பது தெளிவின்மை
தவேமுடியும். இவரேடுத்த வுபமானத்தால், ஒன்றினைக்கெ
ளுதற்கேயன்றித் தள்ளுதற்குநியாயம் பெறப்படாமைபோ
சிவவிஷ்ணுக்களுடைய நிந்தையிலுங் கொள்ளுநியாயமே
ணமாகித் தள்ளுநியாயந் தறிக்கப்பட்டுப்போயதென்க. இ
முடிவென்னெனின், விஷ்ணுவை நிந்திப்பது இவரின்மேலி
டவுருத்திரரது ஆதிக்யகோக்கியும், அவ்வுருத்திரரை நிந்தி
பது அவ்வுருத்திரரினுமேலிட்ட பரசிவாதிக்யகோக்கியுமே
ம். இப்பாவஸ்துவே யாண்டும் நிந்தைபெறுததொன்றும்.
தைபெற்றுள சிவவிஷ்ணுக்களேயன்றிப் பிரம னிந்திரன்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

ன்றும் முற்கூறியநியாயப்படியே நிந்தைபெற்றுளரே
சிவமகிமையையபேட்சித்து விஷ்ணுநிந்தைபெறப்பட்ட
று விஷ்ணுமகிமையையபேட்சித்துப்பிரமனது நிந்தையும்,
பிரமனது மகிமையை யபேட்சித்து இந்திராதிகளுடைய நிந்
தையுங் கேட்கப்பட்டவாறறிக. நிந்தைபெற்றுள இந்திராதிய
ரைநோக்கப் பிரமனுபாஸ்யனும், பிரமனைநோக்க விஷ்ணு உ
பாஸ்யனும், விஷ்ணுவைநோக்க உருத்திரனுபாஸ்யனும், உரு
த்திரன்முதலியஸர்வதேவர்களையுநோக்க ஸ்ரீபரமேசுவரனொ
ருவனேயுபாஸ்யருமாதல் கருதிநிஷ்டமெனக. இந்த நுட்பமுணர்ந்
தவர்கள் காரியப்பிரமங்கள் கைவிடத்தக்கனவென்று சிவவி
ஷ்ணுக்களைத் தியஜிக்கத்தேடிய நமதன்பர்துமுகத்தில விழி
த்து அஞ்சுவரெனக. இன்னு மிவரது காரியப்பிரமங்களின்
தியாகநியாயத்தைக் கொஞ்சம்விசாரிப்பாம.

இவர் “வைஷ்ணவபுராணங்களில் சிவன்முதலியோர் நிந்தை
யும் விஷ்ணுவினதுதுதியும் விஷ்ணுவினுபாசனையில் பிரவர்த்தித்தற்கு
ஏதுவாயிருக்கின்றது. அப்படியே சிவபுராணங்களில் விஷ்ணுவாதி
யரின்நிந்தையும் அவர்களினுபாசனத்தியாகத்தின்பொருட்டாக
மல் சிவனுடைய உபாசனையில பிரவர்த்தித்தற்கே ஏதுவாம்” என்
றுகூறியதில ஒருகாரியப்பிரமத்தை நிந்தித்தது மற்றொருகா
ரியப்பிரமத்தை யுபாசித்தற்கேதுவேயாமென்று அக்னிஹோ
த்ரகாலநிந்தயோபயானமுங் காட்டிப பிரசங்கித்ததைமறந்து
“ஸ்காந்தபுராணமுதலிய சைவக்ரந்தங்களில் சிவன்-மகேசன்முத
லிய பதங்கள் காரணப்பிரமத்தையுணர்த்துவனவாம” என்று தம
தறிவினகலத்தை விரித்ததென்னையோ? இப்படியேயன்றோ
“விஷ்ணுபுராணமுதலிய வைஷ்ணவகிரந்தங்களில் விஷ்ணு நாரா
யணன்முதலிய பதங்கள் காரணப்பிரமத்தை யுணர்த்துவனவாம்”
என்று பிறர்கொண்டுகூற இடஞ்செய்தனர்? இவரதறிவின்
மலைவிவ்வளவினதோ? சிவபுராணங்களும் விஷ்ணுபுராணங்க
ளுங் காரணப்பிரமோபாசனையையேகருதி வெளிவந்தனவா
யின், கைவிடத்தக்க சிவன்-விஷ்ணுமுதலியகாரியப்பிரமங்க
ளை அப்புராணங்களிலடைத்துவைத்தது வீணும். காரியசிவ

ன்முதலினோர் நிஷ்களத்தையும், காரியவிஷ்ணுமுதலினோர் ஸகளத்தை யுமே நமதன்பர் தேடிய முடிவாயிற்று. ஒன்றன்கிடை மற்றொன்றனுபாசனைக் கேதுவாம் என்றுகூறியதூம் வெற்றுரைச்சலாயிற்று. இவர் "விஷ்ணு-சிவன்-கணேசன்-தேவி - சூரியன் முதலானநாமங்கள் காரணப்பிரமத்தினுடைய நாமங்களேயாம். காரியப் பிரமங்கட்கும் அவை நாமங்களாகப் பொருந்தும்" என்று கற்று வெளிவந்தபுலமையே காரியப்பிரமோபாசனையைப் புராணங்களுணர்த்தாவென்று புகலும்புதுமைக்காதரவாயிற்று. பரமான்மாவாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரனுக்கு நாராயணாதி நாமங்கள் ரூடிநாமங்களாகாவாம். பிரஹ்ம சிவ சம்பு ருத்ர ஈசான ஈச மஹேச ஈசுவராதிநாமங்களே பரமான்மாவாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரனுக்குரிய நாமங்களாம். நமதன்பரது பக்ஷத்தை மறுத்து எமதுபக்ஷத்தை யிடம்வந்துழி யினிதுவிரிப்பாம். சைவவைஷ்ணவாதி புராணங்கள் காரணப்பிரமத்தையே யுபதேசமாகக்கொண்டனவேயன்றி, அவை சிவன் - விஷ்ணு-பிரஹ்மா-அக்னி-சூரியன் என்னுங் காரியப்பிரமங்களாகிய நாமரூபமுடைய தேவதைகளின்பேரால் தனித்தனிப்பிரிந்து வெளியாகவேண்டிய அவசியமில்லை. சிவபுராணங்கள் பத்தும், விஷ்ணுபுராணங்கள் நான்கும், பிரமனது புராணம் இரண்டும், அக்னிபுராணம் ஒன்றும், சூரியபுராணம் ஒன்றுமாகிய பிரிவும் வேண்டுவதில்லை. சாத்விகம் - ராஜசம் - தாமசம்-சங்கீரணம் என்னும் பாகுபாடுகளையும் அவைவேண்டா. அன்றி "மந்தபுத்தியுடையோர்க்கு உபாசனையின்பொருட்டு நாமரூபரகிதமான பரமான்மாவுக்கு மாயையினாற்பண்ணப்பட்ட கற்பித நாமரூபங்கள் கூறினர்" என நமதன்பர் கூறிக்கொண்டதும் அவலமாம். என்னெனின், பரமான்மா நாமரூபரகிதமானது. நாமரூபங்கள் மாயையினாற்பண்ணப்பட்ட கற்பிதங்கள். இங்ஙனமாக, பரமான்மாவாகிய காரணப்பிரமம் சிவன்-மகேசன், நாராயணன் - கேசவன், பிரமன் - விதாதா, அக்னி - எழுநா, ஆதித்தன் - சூரியன் என்பனவாதிநாமங்களை உரியனவாகப்பெறுதல் யாங்ஙனம்? இதனால், நமதன்பரிந்தநாமங்கள் காரியப்

[illegible]டமைக கற்பனையாமென்றது காவிடத்திற்போகும்படிச் [illegible] தமது காரணப்பிரமத்தை [illegible] கற்பனையில வைத்தவ[illegible]ரா. இனி [illegible] தமது காரணப்பிரமத்தைத் [illegible] ருணாத்தவத்தனென [illegible] பிரசங்கித்ததைக் கட்டுக் [illegible] [illegible] [illegible], [illegible], [illegible] இரண்டும், [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இவர் [illegible] [illegible]. இவர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இவரைத்தியஜித்தகாரணம் [illegible] இவர்பூர்வராயிடச் சியனுரிட்ட சாபத்தின பயனுகவே [illegible] சாவசாஸ்திரங்களு மிவரை யொதுக்கின? இவருக்கு [illegible]பாஸ்யத்வமிவரை துசாபத்தாலவந்ததுபோலவே ஏனை[illegible]ருக்குமப்ராஸ்யத்வம் அத்ரிவனுதநுக்ரஹத்தால வந்த[illegible]வையேத திரயாணம். இவர் பிரமனைத் தத்தப்பண்ணிவிட்டதுபோலவே அக்னியையுந்தேவர்பபணம பணணிவிட்டார். [illegible]பகவ்விபகவான அஷ்டாதசங்களி லொன்ருகிய அக்னி[illegible]ந்ட்டியாயுள்ளவா. இவரைத் தியஜித்தகாரணந் தெரியவில்லை. சூரியனையும், தேவியையும், கணபதியையுங் கருணை[illegible]யாடு கடைபெற்றன்ரு. சூரியன் அக்னியைப்போல வோரா[illegible]ஷணமுடையவனுகையால் அவனையேற்றது தகும. தேவி[illegible]ங்கணபதியுஞ் சிவனுடையமனைவிமக்களாகையால் அவர்க[illegible]ளயேற்றது தகும. விஷ்ணுவினுடைய மனைவிமக்களெனன[illegible]வஞ்செய்தாரகளென்ரு அவர்களை யிவரொழித்தனர்? [illegible]ரமனையே காற்றிலவிட்டமையால அவரது மனைவிமக்கள்[illegible]யை இவர்பிரஸ்தாபியாதது அதிசயமன்று. இப்படியிவர்[illegible]ழப்பியதிவர்குற்றமன்று. ஸ்மார்த்தரு ளேகதேசிகளங்கீகரி

த்திருக்கும் வேதபாகியமாகிய பஞ்சாயதநபூசை செ
பஞ்சபூசையை யிவர்மதித்தே யிவ்வாறலையகின்றன
"மாத்வாருத்ரபிக்ருதாமோ நமோபிர்மோ துஷ்டதீவருஷப
றூதி" என்னும் ருக்வேதமந்திரம் சிவபெருமானோடு
னமாகவரித்து இதரதேவதைகளைப் பூசித்தல் துஷ்டபூ
யென்று ஒதுக்கியதன்றியும், அவ்வாறுசெய்தல் சிவ
கோபத்திற்கேதுவாமெனறும பரிஷ்கரித்தது. இவ்வுண்
யறிந்தே ஏகலிங்கார்ச்சனமேற்றிடுவ தொல்லாமுணர்ந்த
ரியோர். இத்தேவக்குழாத்துட் சிவனார் சூரியனது பல்
தகர்த்தார். அக்னியைக் கைபைமுறித்தார். பிரமனைத்
யையரிந்தார். விஷ்ணுவைக் கண்ணைப்பறித்தார். பி
ஷ்ணுக்கள் அடிமுடிதேடிக்காணு தயரமிமிர்ந்தார். இ
ணமை பைப்பலாதத்திற்போந்தன. ஸ்ரீவாசகத்திருமு
மிவற்றைக்கூறியது. சிக்ஷித்தும், ரக்ஷித்தும் அநுக்கிர
சிவனைவழிபடுதலும், அந்தச்சிக்ஷாரக்ஷைகளைச் சிவ
மெற்ற விஷ்ணுவாதியரைவழிபடுதலுஞ் சமபயனையேபய
மென்றுரைப்பிய விவ்வேதாந்தியார்க்கு வைவஸ்வதனே
ந்தளிக்கத்தக்கவனென்க. இச்சிவனாரதுவைபவத்தைப் பு
ணங்களுமுணர்த்துகின்றன. சிக்ஷித்தசிவனும், சிக்ஷையன
நதவிஷ்ணுவாதியருங் காரியப்பிரமங்களென்று துணிந்தம
கமேயன்றோ யாவருடையவுபாசனையின்பலமும் சமமென
கூறுதற்கு இடஞ்செய்தது? இனியிவர் சிவன்பாதத்தை
பிரமவிஷ்ணுக்கள் தேடிக்காணுததுமுதலிய சிவோத்கர்ஷ
களை யொப்பார்போலும். ஒப்புவாராயின்,சிவன்திருவடி
க்காணுத பிரமவிஷ்ணுக்களைத்தள்ளி அவர்கண்முன்ன
ற்பிழம்பாய்நீண்ட அற்புதமூர்த்தியைக்கொள்ளவிதிக்கும்
ராணங்களுக்கு இவர்தேடியகதி இவரைப்பரிபவத்துக்கே
ளாக்கும். இவர் ஒன்றன்கீழ்த்தை மற்றொன்றனுபாசனைக்
துவாம் என்றுகூறியகருத்து இதனோடுமாறுபடுதலினென
ங்ஙனமெனின், விஷ்ணு அநுபாஸ்யன், சிவன் உபாஸ்ய

அல்லது சிவனஅநுபாஸ்யன், விஷ்ணு உபாஸ்யன் எனனும்
பிரஸ்தாபமாத்திரமாயிருந்தால் அவர்துமதம் நிலைக்கும். அப்
படிக்கின்றிச சிவனை விஷ்ணுவும், பிரமனும் தேடியறியாது
தியங்கினார்களென்று பிரமவிஷ்ணுக்களுடைய இழ்மையை
யும், அவர்களுக்கு சிவனார் நுக்கிரகித்தருளினாரென்று அச்
சிவபரஞ்சுடரின் மேன்மையையும் வேறுதுமுகத்தால் விளக்
கியபிரமாணங்களினது ஒருமைப்பாட்டைவிரோதித்து நமதவப
ரதுமதப ஸ்ரீவிஷ்ணுபக்தியாதிகள் நிந்தயெனப்படுவன உள்ளகௌர
வத்தைப் பறைந்து அபசாரமாய்ப் பேசுதல். உள்ள
அதிகௌரவத்தைப்பேசுதல் நிந்தையாகாது. பிரமவிஷ்ணுக்க
ளடிமுடிதேடியறியாத சிவனாரது கௌரவத்தை மறைத்துச
சிவன அநுபாஸ்யனென்று கூறுவது சிவநிந்தை. பிரமவிஷ்ணுக்
கள் சிவனாரடிமுடி காணாது அறியாமல் வருந்தினாரென்
றொன்று அப்பிரமவிஷ்ணுக்களிடமுள்ள அகௌரவத்தையெ
டுத்துப்பேசுதல் நிந்தையாகாது. இவற்றைத்தெளிந்து
வேதவாதுபெருமையை நமக்கேய இவைபேசினவென்று
கொண்டு சிறுமையையுடைய பிரமவிஷ்ணுக்களை அநுபாஸ்
யரென்றொதுக்கியும், பெருமையையுடைய சிவபெருமானை
உபாஸ்யனென்றறிந்தும் பிரமாணங்களைத் துதித்து வா
ரெனக. இதனால் ஐந்து தேவதைகளினுபாசனையும் ஸமப
மேபயக்குமென்றவரது போதமகேதமடைந்தது. இப்
பஞ்சபூசையினறிவைப்படிவாரும் சிவபெருமானுக்கு அக்ர
மிட்டு, ஏனைய தேவதைகளுக்கு நீசபீடங்களிட்டுப் பரி
வாரங்களாக்கிவழிபடுமரபினையும் அறியார். இந்த ஸம்பிரதா
யமறியாமையால் ஐந்து தேவர்களையுந்தனித்தனியுபா
சிக்கவேண்டியதாக இவர்துபிரசங்கமிடங் கொடுக்கின்றது.
எடுத்துக்கொண்ட ஐவர்துமுக்கியதேவதைகளில் ஸ்கந்
தனைச்சேர்க்காததென்னை? சண்டனையொதுக்கியவாறென்
ன? சூரியனைக்காட்டிலுமா இனனோர் அமுக்கியர்கள்? இவை
யாத் தமது சொந்தவிசாரணையாலதிந்து வெளிவராமல் யா
ரோ எழுதிவைத்தகவடிகளைப்பார்த்து எழுதிக்கொண்டு

தாமேயவற்றினுக்கியோர்போல வெளிவந்தபெருமையேயன்றோ இவ்வளவவதியிலழுத்தி இவரை அலக்கணபடுத்தி விட்டது?

இனியொன்றுகூறுகின்றோம். அரசனைவழிபடுபவனும், மந்திரியை வணங்குபவனும், சேவகனைத் தொழுதிடுபவனும், அடைவது சமபயனென்று நமதன்பர் கூறுவாரா? அரசனை யடுத்தாலடுத்தவனை அவ்வரசன் மந்திரியாக்கலாம். மந்திரி யையடுத்தா லடுத்தவனை அம்மந்திரி மந்திரியாக்குதல்கூடுமோ? தன்கீழடங்கிய வோரதிகாரியாக்குதலே அவனாற்கூடும். சேவகனையடுத்தாலடுத்தவனுக்கவனா லாதுபெரும்பயன்? பிரபுவினதுசமயம்பார்த்துத் தெரிவிக்கலாம். பிரபுவைக்காணவந்தவரைத் தடுக்காதிருக்கலாம். இந்தவகைய வற்பலாபங்களேயன்றி அதிகலாபஞ்செய்விக்க வவனாலாகாது. அவரவரது யோக்யதைக்குத் தக்கவாறு அரசன் முதலாயினார் பயனளித்திடு மநுபவத்திற்கு விரோதமுண்டாம். அரசன்முதலிய யாவரைவணங்குவதும் சமபயனையேதருமென ஒருவன்புலம்பின், அதனை யாரோ அங்கீகரிப்பவர்? அவனை மூடனென்றே இகழ்வரென்க. அரசன் மந்திரியைச் சிட்சிக்கலாம். மந்திரி அரசனைச்சிட்சிப்பனோ? மந்திரி மற்றவரைச்சி சிக்கலாம். மற்றவர் மந்திரியைச்சிட்சிப்பார்களோ? அர காலில் மந்திரிவிழுவான். மந்திரிகாலிலரசன்விழுவனோ? திரிகாலில் மற்றவர்விழுவார்கள். மற்றவர்கள்காலில் மந் விழுவனோ? இவற்றைத்தெளிந்திடாது சிவன்முதலாயி காரியப்பிரமங்களென்றும், சிவன் விஷ்ணுமுதலாயினோர் சனை சமபயனையே தருமென்றும் நமது பகஞானச்செல் பரிந்துரையாடியது பாழுரையாய்ப பறந்ததென்க. இம் டோ, அந்தணனை வழிபடுதலும், அரையனைவழிபடுத வைசியனைவழிபடுதலும், சூத்திரனைவழிபடுதலுஞ் சமமா யாங்ஙனம்? பிரமசாரியைவழிபடுதலும், கிரகஸ்தனைவழி தலும், வானப்பிரஸ்தனைவழிபடுதலும், சந்யாஸியைவழி

சமமாதலெ யாங்ஙனம்? சரியாவானை வழிபடுதலும், [கிரி]யாவானை வழிபடுதலும், யோகியை வழிபடுதலும், ஞானி[யை] வழிபடுதலுஞ் சமமாதலெயாங்ஙனம்? இத்தகைய பல ...பாடுகளையாராயுங்கால் சிவனை வழிபடுதலும், ஏனையோ[ரை] வழிபடுதலுஞ் சமப்பயனையே பயக்குமென்னுஞ் சழக்குரை ...ரஸ்தமாமென்க. சூதசங்கிதையில் சிவனையும், விஷ்ணுவையும் பிரஸ்தாபித்து இருவரும் சமமாகாரென்று பிரசங்கித்ததன்றித் தலையுங்காலும் ஒன்றாகுமா வெனவும், வாயுஞ் சூத்தும் ஒன்றாகுமாவெனவுங் கடாவி, உபமானவாயிலாகவு மவ்விருவரது யோக்யதாம்சங்களை விரித்துப் பரிஷ்கரித்திருக்கின்றது. தலையாலடையும் பயனுங் காலாலடையும்பயனுஞ் சமமாகுமா? வாயாலடையும் பயனுஞ் சூத்தாலடையும் பயனுஞ் சமமாகுமா? இவற்றை நமதன்பர் யோசிக்கக்கடவர். இச்சூதசங்கிதையே "பூஜ்யபாதர்" என்றிவர் கொண்டாடுஞ் சங்கராசாரியருக்குப் பேராதரவாய்நின்றநூல். இதில் சிவவிஷ்ணுக்களைச் சமமென்றெண்ணினவனைப் பதிதனென்று நிஷேதித்திருக்கின்றது. அன்றியுஞ் சங்கராசாரியர் சிவபுஜங்கம், விஷ்ணுபுஜங்கமுதலிய சிலநூல்கள்செய்திருக்கின்றனர். அவற்றுள், சிவனைத் துதிக்கும்போது விஷ்ணுவை சேவகர் என்றும், சிவனை சேவ்யர் என்றும் நன்குவிளக்கியிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவைத் துதிக்கும்போது பிரமனை சேவகர் என்றும், விஷ்ணுவைசேவ்யர்என்றுந் தெரிவித்திருக்கிறார். சிவனை சேவகர் என்று அவர் மறந்துங்கூறுகிலர். சிவானந்தலஹரியில், "எனக்குப் பிரமவிஷ்ணுக்களாகப் பிறந்துழலும் ஜன்மங்கள்வேண்டாம். அப்படி யான்பிறப்பின் ஹம்ஸமாகவும், வராஹமாகவும் வடிவெடுத்து அஹங்காரத்தாலுன்னை மறந்து அவதியிலழுந்தவரும். ஆகையாலுன்றிருவடிப்பேறொன்றேவேண்டும்" என்றுசிவபிரானையிரந்து அவர் துதித்த...லம் வியக்தம். இப்படியே பிவாதுசமயமுன்னோரி லொருவராகிய தத்துவராயர்செய்தநூலினுங் காணலாம். "துளப...ன்குறு மயன்முதலிமையவர் தொடர்வுமஞ்சுவர் சிவசிவ சிவசிவ"

என்று பாடுதுறையிற் சிவனைத் துதித்திருக்கின்றனர். யே "சைவநெறியே யுய்யுநெறியது" என்று அப்பாடுது வீட்டுநெறியகவலில் விதந்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு வி வாதிக்யங்களை அவர்களது நூலிலிருந்தெடுத்து எமக் காட்டுவோராக. பூர்வமாயாவாதிகளெல்லாஞ் சிவசர்வோ மங்கூறி இதரதேவதோபாஸனையால் வரும்பலன் க்ஷுத்ர பலனென்று பிரதிஷேதித்திருப்பதற்கு மாறாகப் பூர்வபக்ஷி யார்கூறிய சித்தாந்தம் பொய்ப்பட்டழிந்தவாறறிக. இன்னும், சூதசங்கிதையில் "கேசிதத்வைதமாச்ரித்ய - பிடாலப்ரதிமாநராः,ருத்ரேணஸாம்யமந்யேஷாம்-வதந்திப்ரவிமோஹிதா:" என்றொருவசனங் கேட்கப்படுகின்றது. இதில, அன்னியர்களோடு சமானமாக ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியை மோகத்தினற்சிலர்புலம்புதற்கு அத்வைதமேகாரணமாயிருக்கின்றதெனவும், அவர்கள் பூனையொத்தவராகின்றார்களெனவும் இனிது கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளையெல்லாம் நமது பகுஞானியார் பார்த்திருப்பி னிவ்வாறு சிவநிந்தையிலிறங்கமாட்டார். ஆயின், விஷ்ணுபுராணங்களிற் சிவாபகர்ஷந்தோன்ற விஷ்ணுபாதகங்கையைச்சிவன்றரித்ததுமுதலிய விஷ்ணுமகிமைகூறியதென்னையெனின்,இது வைஷ்ணவன் நமதுமாயாவாதியாரைக்கேட்டு அவர்கூறுங்காரணப்பிரமோபாசனையைத் தடுப்பதற்கு ஆதரவாயுள்ளதொன்றாகையால், அதற்கு ஈண்டியாம்சமாதானஞ்சொல்லக்கடமைப்படவில்லை. அவன் எம்மைக்கேட்டவிடத்தில் யாம் சமாதானஞ்சொல்லாமற்போகவுமில்லை; இன்னுஞ் சூதசங்கிதையில் நாராயணன் - கோவிந்தன் - விஷ்ணு - கேசவன்முதலிய நாமங்கள் சிவனுரதுநாமங்களேயாயினும், அவை யோகநாமங்களேயாயினமையால், அவை முமுட்சுக்களுக்கு அநுபாஸ்யமெனவும், சிவ சம்பு ருத்ர சங்கர மஹாதேவ பசுபதீத்யாதி திவ்யநாமங்களாகிய யோகரூடிநாமங்களே அவர்க்குபாஸ்யமெனவும் விதித்திருப்பதையும் புபுட்சுவாகியநமதன்பர் பார்த்திரார். பார்த்திருப்பின், ஐந்து தேவதைகளி னுபாசனையின்பலனும் சமமென்றுவாதிடத்

கொள்ளமாட்டார். இவ்வைந்துதேவதைக
ரதுபட்சத்தின்படிக் காரியப்பிரமங்களாம். கா
ளோ கைவிடத்தக்கன. கைவிடத்தக்கவையோ
ருபயனுந் தரமாட்டா. பயன்றருவனவாயின், கைவிடத்
கனவாகா. ஒருபயனுந்தரயோக்யமற்ற விவற்றினுபாஸனை
பயனைத்தருமெனபது என்னவிந்தை? நமதன்பரதுபோ
ம் அவிவேகபூரண குருவின்மாணாக்கரோ மெச்சத்தக்கது.

இவரிம்மட்டேபோகாமல் "மாயாவிசிட்டமான காரண
த்தப்பிரமமென்றவர் இரணியகாப்பரானகாரியத்தையும் பிமரமெ
றனர்" என்றதுமுதலிய சிலவாபாசங்களைத் தொடுத்து
ண்வழக்கிட்டாராகையா லதனையுமவிசாரித்து ஒழிப்பாம்.
வரிரணியகருப்பனென்றது சிருட்டிகர்த்தாவை. இவருக்குப
பிரமன்என்னும்பேர்வந்தது காரணப்பிரமத்தின்பேரானே
கியென்பதிவாகருத்து. இந்தப் பிரமப்பெயர் எல்லாக்காரிய
ப்பிரமங்கட்கும் வராமல்அவருளொருவருக்குமாத்திரம்வந்த
தென்னை? காரியப்பிரமங்களு ளிவரொன்னசிறந்தவரா? பிர
மமென்னுஞ்சிறந்தபெயர் காரணப்பிரமத்துக்கும் இவருக்கு
மே ஏன் சொந்தமாயின? சிருட்டிகர்த்தாவினிடங் காரண
ப்பிரமத்தின்பேரைச் சாதித்ததுபோல் திதிகர்த்தாவினிட
மும், சங்காரகர்த்தாவினிடமும் ஏன்சாதிக்கவில்லை? அங்ங
னஞ்சாதிப்பதாயின், "மாயாவிசிட்டமானகாரணத்தை விஷ்ணு
வென்றவர் விராட்டானகாரியத்தையும்விஷ்ணுவென்றனர்" என்று
கூறவேண்டும். அப்படியே "மாயாவிசிட்டமானகாரணத்தைச்
சிவன் என்றவர் அவ்யாக்ருதரானகாரியத்தையுஞ்சிவன் என்றனர்"
என்றுகூறவேண்டும். இப்படியே "மாயாவிசிட்டமானகாரணத்
தைக் கணேசன் - தேவி - சூரியனென்றவர் விராட்டிரணியகாப்ப
அவ்யாக்ருதர்களின் காரியங்களையுங் கணேசன் - தேவி - சூரிய
ன்றனர்" என்றுகூறவேண்டும். இவர்துகாரணப்பிரம க்கு
எந்தப்பேரிருப்பினுந் தேவி என்னும்பேரிருப்ப ங்க
தமாமன்றோ? இதனை யாவர்தாமெறுப்புவர்? இ திர்வாட
சகமாயிருந்தபடியா லெடுத்துக்காட்டினேம். பிரஹ்மம் கடும்

வைகவாசகம். இவரெடுத்துக்காட்டிய
வந்த பிரமன் என்னுநாமம புருஷவாசகமே. இவ[illegible]
மம என்னும்பெயரையுடைமஸ்தநித்திலது. இ[illegible]
ரோக்குவார் கணேசன் - சூரியனை என்னும்பெயர்[illegible],
ன் - விஷ்ணு - பிரமன் - ருத்ரன் என்னும்பெயர்களுங் கார
ப்பிரமத்தினுடைய நாமங்களெனவும், அவை காரியபதி
ங்கட்கு வந்தனவெனவும் நமதன்பர் தொடுத்த வாதத்தை,
பரிகாசஞ்செய்வர் எனக நாடு அன்பரது பிதற்றத்த-
பிரஹ்மமேதாயவன்றுவிலே. பிரமகாரணப்பட்ட ஐஶ்
பரங்கள் காரியப்பிரமங்களாம். இவற்றுள், பரத்தினபேதத்
சிவன் - விஷ்ணு - பிரமன் - அக்னி - கணபதி - சூரியன் எ
பவர்கள். இனிச் சிவபேதங்கள் மனுஷ்யன் - கழுதை-நாய்
பன்றி-குரங்கு-எருமை முதலியனவாம ஜகம் அல்லது ஜட
த்தினபேதம பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு - ஆகாசமஎ
பனவும், துடைப்பம-செருப்பு-முறம-உலக்கைமுதலியன
மாம. இனி நமதன்பர் "காரணத்தை மனுஷ்யன் - கழுதை
நாய் - பன்றி - குரங்கு - எருமைமுதலியனவாகக் கூறினவர் காரிய
த்தையுமவ்வாறுகூறினர்" எனவும், "காரணத்தைப் பிருதிவி -
அப்பு - தேயு - ஆகாசம - துடைப்பம - செருப்பு-முறம- உலக்கை
முதலியனவாகக் கூறினவர் காரியத்தையுமவ்வாறுகூறினர்"எனவு
ம் வெளிப்படையாகபிரசங்கித்து, அதனுண்மைதோன்ற
மானிடப்பிரமம்-கழுதைபபிரமம-நாய்பபிரமம் - பன்றிபபிர
மம் - குரங்குபபிரமம், எருமைப்பிரமம-பிருதிவிபபிரமம-அ
ப்புப்பிரமம-தேயுபபிரமம-வாயுபபிரமம-ஆகாசபபிரமம - து
டைப்பப்பிரமம-செருப்புபபிரமம் - முறப்பிரமம் - உலக்கை
ப்பிரமம என்னும பேர்களைத் தமதுகாரணபபிரமத்தின் சோ
[illegible] பெயர்களாககாட்டித் தமதுபட்சத்தைக் காத்துக்கொ
ள்[illegible]மைபபட்டிருக்கின்றார். இவைகளெல்லாம் பிரம
த்தின[illegible]களென்று யாம தாஷிக்கவந்தோமில்லை. நமதன்
பர் தமி[illegible] விபசரிக்குமலங்கத்தை யாவர்க்குங் காட்ட
வே, இனிநுவிரித்தாம்: பிரமமாகிய பரமான்மாவுக்குச் இவ

ஷ்ணு- சம்புமுதலியநாமங்களேயன்றிப் பிரமன்-விஷ்ணு-சிவன்முதலியநாமங்கள் கிடையாவென்க. பிரமம் என்பது வேதம். வேதத்துக்குரியவனையாய பிரமன்-வேதியனெனும்பேர்களைச் சிருஷ்டிகர்த்தாவெய்துகின்றன். இதுவனும் தப்போகமும், [illegible]. விஷ்ணு என்பது பட்சிவாகன் என்று பொருள்படும். வியாபகனென்பதுமாம். இவ் [illegible] வியாபகமுடைமையிக. "[illegible]" என்றசுருதி வி[illegible] [illegible] வியாபக[illegible], விட்டுணுசப்தம் சர்வவியாபகத்தை [illegible] அவ்விட்டுணுவும் [illegible] வலியற்றதாயிற்று. இவ்விட்டுணுநாமம் [illegible] போகமும், [illegible]. இப்படியே பொய்ப்பொருட்நாமத்தில் [illegible] நாமங்கள் போகருடியாகவும், கேவலருடியாகவும் அமைந்துகிடந்து [illegible] மௌனஞ்சாதியாராக.

வேதத்தில "[illegible] சாந்தம் சதுர்த்தம்மன்யந்தே" என்று பலவிடங்களில் முழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதில், நாலாவதாயுள்ள அத்வைதவஸ்துவைச் சிவம் என்றுபிரகாசப்படுத்தியிருக்கிறதேயன்றி நாராயணன்-பிரமன்முதலிய நாமங்களாவது, இவற்றின்பரியாயங்களாகிய விஷ்ணு - ஜநார்த்தனன் - கேசவன் - அயன் - கமலயோனி - விதாதாமுதலிய நாமங்களாவது பிரஸித்தப்படுத்தினதில்லை. விஷ்ணு-விதாதாமுதலிய நாமங்கள் பரப்பிரஹ்மவாசகங்களானல், இந்தநாமங்களைப்பிரஸ்தாபித்து நாலாவது அல்லது துரியவஸ்துவை வேதங்கள் பிரகாசப்படுத்தாமற்போகா. "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்ஸம்ப்ரஸூயந்தே - ஸகாரணம் காரணாந்துத்யேயச்சம்பு:" என்று அதர்வசிகைகூறியதில், பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்களைக்கடந்த நாலாவதுவஸ்துவைச் சம்புசப்தத்தால் முமுட்சுக்களறிகின்றார்கள். "ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" என்பதும் "ஏகயேவருத்ரோநத்விதீயாயதஸ்தே" என்பதும் [illegible]யசுருதிகளாயின. இப்படியே "ஸர்வம்கல்விதம்பிரஹ்மா" [illegible]வும். "ஸர்வோஹ்யேஷருத்ர:" என்பதும் ஒருதன்மை

யவாயின. இவற்றோடினப்படாமல் விஷ்ணு - விதாத
விஜ்ஞைப் பிரதிபாதிக்குஞ்சுருதிக ளொதுங்கின்மைய
காரணப்பிரமத்துக்குரியன நாராயணாதிநாமங்களெனப்
வபட்சியார் தொடுத்தவாதம் அவலமாகியதுகாண்க. வே
போந்தசுருதிகளால் சிவ-சம்பு-ருத்ர சப்தங்களே பிரஹ்ம
அல்லது பரவஸ்துவுக்குரியனவாகி விஷ்ணுவாதிசப்தங்க
நகாரணம் என்றொதுக்கத்தக்கவாயின. திரிமூர்த்திகளு
ஜீவர்களென்பதே வேதத்தின் சம்மதமாகையாலும், அத
"ப்ரஹ்மவிஷ்ணவீசாநேந்த்ராதீநாம்" என்னுஞ் சுருதியில் "அ
யாஸவசாம்ஜீவ:"என்று பிரதிஷேதித்திருக்கும்வாக்கியம் தெ
விக்கின்றமையாலும் இவர்களைக் காரியப்பிரமமென்றுவ
வது,பிரமத்தினது அவதாரங்களென்றுவதுகூறுவது வேதப
கியர்கூற்றேயாமென்க. ஜீவர்களாகிய திரிமூர்த்திகளில் சங்
காரகர்த்தாவுக்கு உருத்திரனென்னும் பேர்வந்தது அவர் துரீய
மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானது சாரூப்பியமெய்திய ஹே
துவாலென்க. சிவசாரூப்பியத்தா லச்சிவனாது நாமரூபங்
களைப்பெறுதல் வேதபடிதமாகையால், குணருத்ரருடைய
யோக்யதை இனிது வெளிப்பட்டது. "மூவருக் கறிவரு
பொருளாகியமூலத்-தேவர்தந்திருவாவடுதுறை" எனச் சேக்கிழா
ர்பெருமான்கூறினர். இதுவே சைவசமயாசாரியரது அபிமத
மெனல் "தேவர்கோவறியாத தேவதேவன்-செழும்பொழில்கள்
பயந்துகாத்தழிக்குமற்றை - மூவர்கோனாய்நின்றமுதல்வன் மூர்த்தி
மூதாதை மாதாளும்பாகத்தெந்தை"என்னுந் திரவிடசூக்தியா
ல் வியக்தம். இம்மூவரையுங் காரியப்பிரமங்களெனவும், கா
ரணப்பிரமம் நாமரூபாகிதமாயுள்ளதெனவும், அக்காரணப்
பிரமம் மாயாவிசிட்டமானதெனவும் நமதன்பர்கூறியதை
யே யாம் மறுத்தோம். இதற்குமேலொரு சுத்தப்பிரமமிருக்
கின்றது என்னும்அலங்கதத்தையுமடித்தோம். பிரமவிஷ்ணு
ருத்ரர்களைக் கடந்தது நாலாவதாயுள்ள சிவம் என்றுகூறு
சுருதியைவிரோதித்து நாலாவதுபொருள் காரணப்பிர
அதற்குமேலிட்டது சுத்தப்பிரமம் என்றுவாதாடுவ

...வது வஸ்துவொன்றிருப்பதாக மந்தமதிகள் ஆலோசிக்க இடஞ்செய்கின்றது.

பிரமம் ஒன்றே! அதுவே சிவசம்புருத்ராதி நாமங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படுவது. அதற்குக் காரியகாரணவிவகாரங்கள் கிடையா. பிரமன்முதலியமூவரும் அதன்காரியங்களோகா. அதற்கு மாயாவிசிஷ்டத்தன்மையாவது, மாயாகாரியவிசிஷ்டதன்மையாவது கிடையா. நமதன்பர் கூறிய காரணமாயை வியாப்பியமும, காரியமாயையிற்பட்ட பிரமன்முதலினோர் வியாத்தியும், நாமாவதாகச் சுருதிபோதிக்குஞ் சிவம் வியாபகமுமாமென்றே வேதவித்துக்கள் விதந்திடுவரென்க. இச்சிவம் உருவம், அருவம், உருவருவமென்னுந் திருமேனிகளைப் பரப்பிரயோசனத்தின்பொருட்டே கொள்ளும அருளியற்கையினதென்க. அதற்கு அருளே திருமேனியுங் குணமுமாமென்க. "காயமோ மாயையன்று காண்பது சத்திதன்னால்" எனவும், "சத்திதன் வடிவேதென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்" எனவும்போந்த சைவசித்திருவாளரது திருவாக்குகளுஞ் சானறென்க. இச்சிவத்தினது அருவத்தையொருபிரமமெனவும், உருவத்தையொருபிரமமெனவும், அருவுருவத்தைமற்றொருபிரமமெனவும பிரித்துச்செய்யும பிரசங்கம பேதைப்பிரசங்கமேயாம். இதனது அவதாரங்களையு மிதிலவேறுபிரித்துப் பிரசங்கித்தல் அஸங்கதம். இவ்வுண்மைதெளிந்தபேரிவ்வெல்லாப் பேதங்களு மவ்வேகவஸ்துவினது தாதாத்மியமாகவேயறிந்து யாவுமே சிவமாகியதுரீயமென்று சாதியாநிற்பர். இதனால், உருவம், அருவம் - உருவருவமுதலியனவும், - தேவி - கணேசர் - ஸ்கந்தர் முதலினோரும நாலாவதாகியசிவத்தில் வேறாகாத துரீயமெனப் பிரஸ்தாபிக்கும பாதத்வசிலேயெய்தியவுண்மை வேதஸம்மதமாம். இச்சிவவடிவங்களையும், இவர்களின்வழிஜாதியாகிய பிரமவிஷ்ணுருத்ரர்முதலியபசுக்களையு மிணைப்பித்துக் காரியப்பிரமங்களென்று பேசுங்கூச்சலுக்கு வேதத்திலாதரவுகிடையாதென்க. இவர்களைப் பிரமங்களென்றொவ்வோரிடங்களில வேதங்கூறியது இன்னோர், சிவம் - அல்லது

பிரமத்தினது பரிக்கிரகசத்திகளாதலைப் போதருவித்தற் பாம். தாதான்மியம் அபின்னமும், பரிக்கிரகம் பின்னமு மாகிய சத்திபேதங்களாகப் பரனிடங்கேட்கப்படு முறைமை யுணராதவர்கள் தாதாத்மியம் ஒருவனது கையும், பரிக்ரஹம் அக்கையிற்பிடித்த கோலுமாக வுவமித்துத் தெளிந்திடுவரெ ன்க. இதனால், விஷ்ணுமுதலியோர் பரமனது கையிற்பிடித்த கோலினது நிலையினின்று சுதந்தரமிழந்தபரிசு வெளிப்பட லால் இனம்ரோபிரமத்தில் பேதமாகிய தாதான்மியசத்திகளா காமல் பிரமத்துக்கு வேறாகிய பரிக்கிரகமயமாந்தமெய்தியவ ரென்லே யமைவுடைத்து. நாராயணனை "நாராயணபரோ த்யாதா" எனவும், ஸ்ரீசிவபெருமானை "சிவ ஏகோ த்யேயः" எனவும் வேதமவிர்ந்தமையானும், விஷ்ணுவைப் பசுவும், சிவனைப் பதியுமாக யாத்து அணிந்தலம் வியக்தமாகியது. திரிமூர்த்திக ளிற்போந்த உருத்திரர் பரவஸ்துவாகாரெனக. இவர் "த்யா தாருத்ரः" என்று படிக்கப்பட்டுச் சேதனருள் விசிட்டராதல் பெறப்பட்டவாறறிக. தியாதா என்பது தியானிக்கின்றவரை யும், தியேய. என்பது தியானிக்கப்படுகின்றவரையும் வெளி ப்படுத்தின. தியேயரை வழிபடுங்கால் அவர் சிறசடங்களினி றைந்த வமைதியறிந்து எல்லாச்சித்தையும், எல்லாச்சடத் தையும் அந்தத்தியேயவஸ்துவாகப்பாவித்து உபாசித்தலநு பவஸித்தம். "ப்ருதிவ்யோபவ:, ஆபச்சர்வ:, அக்னேருத்ர:, வாயு ர்ப்பீம:, ஆகாசஸ்யமஹாதேவ:, ஸூர்யஸ்யோக்ர:, சந்த்ரஸ்யஸோம, ஆத்மாபசுபதி:" எனனுஞ்சுருதியே இதற்கு நிதரிசனமாப. பவ - சர்வ - ருத்ர - பீம-மஹாதேவ உக்ர-ஸோம - பசுபதி நாமங்களாற் பிரகாசிக்கும் பரமாத்மாவினது திருமேனிக ளாதலகண்டே சிற்சடங்கள்யாவுமே பிரஹ்மமென்று வேதம விதந்தவாறறிக இவற்றுள், பிரமவிஷ்ணுக்கள்கொஞ்சமவிசிட் டராதல்கண்டே இவர்களைவேறுபிரித்துத் தனித்தனிப்பிரம ங்களென்று வேதாதிகள்விதந்தனவென்க. இவருளதிகவிசிட் டராதலகண்டே உருத்திரமூர்த்தியைப் பரமாத்மாவிலபே தத்தோன்றப் பிரஹ்மசிவசம்புசங்கராதிநாமங்களால் வேதம்

பிரகாசப்படுத்தியது. காலாவது என்று சுருதிகோஷிக்கும் பரவஸ்துவின்பேரெல்லாம் இக்குணருத்ரருக்கு வேதமொப்பியதும் அறிக. பிரமோபாசனைக்கும் இவரதுபாசனைக்கும் பேதமில்லையென்றறிவர் பெரியோர்.

கம்மியனாற் செய்யப்பட்ட வசேதனமும், கல்லுமாகிய சிவவடிவம் சிவத்திலபேதமாகச் சிவமென்றே யெண்ணப்பட்டு வழிபடப்பெறுமாகுல், நாமரூபமொழிவுமைகளால சதுர்த்தமென்று வேதங்கள் சொல்லும் பரசிவத்தினது சாரூப்யமடைந்ததால் சிவமாகவே விளங்கும் குணருத்ரனைப் பரவஸ்துவென்று வேதமறைப்பது அதிசயமோ? இவ்வுருத்திரரது வழிபாடு முத்திநிலைக்குக் கருவென்பது சாஸ்திரசித்தமெனக. கல்லுருவமாகிய சிவத்தை வழிபடுதல் பரவஸ்துவை வழிபடுதலாகவே நாமோபாசிக்கின்றோம். அப்படியே குணருத்ரராகிய சிவனை வழிபடுதலும் பரவஸ்துவாகிய துரீயசிவத்தை வழிபடுதலேயாம். சிவமாகப்பாராமல் கல்லாகப்பார்த்தபோது எப்படிப்பதங்களை நாமடையப்பதுண்டோ, அப்படியே பரவஸ்துவாகிய சிவமாகப்பாராமல் குணருத்ரனென்னும் அதிகாரபுருஷரோர் ஜீவனாகப்பார்த்தபோது அந்தக்குணருத்ரனுபாசனை நன்று பயனிக்கத் தக்கவரேயாவர். பிரமவிஷ்ணுக்களது நிலைமையுமிவ்வாறேயறிந்திடுக. பிரமவிஷ்ணுருத்ரர்களென்னுமிவர்கள் பரையினாலே திருமேனிபெற்றவர்கள். பரவஸ்துவாகிய சிவம் ஞானத்தினாலே திருமேனிகொண்டது. இதனையே அருணமேனியென்றுகூறுவர் ஆன்றோர். இவ்வுண்மையறிந்தேயன்றோ சித்கனத்திருமேனியுடையாரெனவும், சித்கனமூர்த்தியெனவும் பரமசிவனை வேதவித்துக்கள் விதவாநின்றனர்? சித்கனமூர்த்தியாகிய சிவனுக்கும், மாயாகனமூர்த்தியாகிய சிவனுக்குமுள்ள பேதமறியாமல் மாயாகனமூர்த்தியாகிய உருத்திரனையே பரம்பொருளினது காரியவுருவமெனமதித்து, அதனை மாயோபாதியாகவொழித்துவாதிட கமதன்பரசைப்பட்டது வக

வ னாலுணர்ச்சியெய்தாத குறைவேயாமென்க. இப்பிரமனாதியோர் பிரமத்தினது அவதாரங்களாயிருக்கும்பட்சத்தில்இவர்களைப்பிரஸ்தாபித்து, "நான்பிரமனாகப்பிறத்தலும்,விட்டுணுவாகப்பிறத்தலுமாகியவாழ்வைவிழைந்திலேன்" என்று சங்கராசாரியர்வருந்த அவசியமில்லை. "கொள்ளேன்புரந்தரன் மாலயன்வாழ்வு குடிகெடினும்" என்று ஸ்ரீவாசகபெருமானும பிரதிஷேதிக்கக்காரணமில்லை. இவற்றைநோக்காது ஐந்துதேவதைகளி னுபாசனையுஞ் சமயனையேதருமென்ற நமதன்பரதுவாதம் அலங்காத்மவாதமாகவே முடிந்தது. "வீடுபேறாய்நின்ற விண்ணோர்பகுதி - கீடம்புரையுங்கிழவோன்" என்னுமிந்த ஸ்ரீவாசகம் சமயிகளதுவழிபாட்டையேற்று அவரெய்துமவீட்டின்பேறாகஙிற்கு மச்சமயாதிஷ்டானதேவர்களைச் சிவசந்நிதியிற் கீடமபோலவாரெனக் கிளத்தலாலு மெமதுபட்சம் வேரூன்றிப் பொலிவெய்தியது. இவற்றைவிசாரிக்கும ஸாதுக்கள் நமதுஅன்பரது விபரீதத்தைக்கண் டஞ்சுவரென்க.

இனி வியாசரபிப்பிராயமறியாம லிவருமிவரதுபூர்வீகருமே துக்கிக்கின்றவரென்பதை யினிதுவிளக்குதும். பராசரபுராணத்தில், "யோபகர்ஷோஹரோர்த்ருஷ்டச் சாம்பவேஷ்வஇலேஷூ-ச, புராணேஷூ ஹரோஸ்ஸாட்சாத் - மூலபூதஸ்யஸத்தம, வைஷ்ணவேஷு புராணேஷு யோபகர்ஷஸ்துத்ருச்யதே, ருத்ரம்சஸ்யஹரஸ்யாஸ்ய-விபூதேரேவகேவலம், உத்கர்ஷோயஃ புராணேஷு த்ருச்யதேஸாம்பவேஷூ-ச, ருத்ரஸ்யாஸௌ ஸ்வரூபேண-மூர்தத்வாத்மநாபிச, உத்கர்ஷோயஃ புராணேஷு-த்ருச்யதேவைஷ்ணவேஷூ-ச, அஸௌ தத்வாத்மநாவிஷ்ணோர்-ஸ்வரூபேணஸத்தம" என்னும்வசநம் சகலசைவபுராணங்களிலுங் கூறப்பட்ட விஷ்ணுத்காஷத்வம் மூலபூதனான விஷ்ணுவுக்கேயென்றும்,வைஷ்ணவபுராணங்களிற்கூறப்பட்டசிவத்கர்ஷத்வம் சிவவிபூதியாகிய உருத்திரமூர்த்திக்கேயென்றும், சிவபுராணங்களிற் கூறப்பட்ட சிவோத்கர்ஷம் ஸ்ரீ சிவபெருமானுக்கேயென்றும், விஷ்ணு புராணங்களிற் கூறிய விஷ்வினதுஉத்கர்ஷம் அவரிலங்கரியாமியாகிய சிவபெருமானுக்கே யென்றும் இ

ளிதுபிரகாசப்படுத்தியது. இதனால், சகல புராணங்களாலும் ஸ்ரீசிவபெருமானே உபாஸ்யனென்னும் சித்தாந்தம் வியக்தமாயிற்று. சிவனை அந்தரியாமியாகப் பெற்றிருத்தலினாலேயே விஷ்ணுவுக்கும், அவரது புராணங்களுக்கும் பூஜ்யத்வமுண்டாயினமையும் பிரஸித்தமாயிற்று. பிரமன் - அக்னி - சூரியன்முதலியோரது மகிமைகளையும், அவர்களது புராணங்களின் மகிமைகளையும் இவ்வாறேகொண்டுதெளிக. இவ்வுண்மையை "அஹம்ஹி ஸர்வ ஹவிஷாம் - போக்தாசைவபலப்ரத:, ஸர்வதேவதநுர்ப்பூத்வா - ஸர்வாத்மா ஸர்வஸம்ஸ்தித:" என்னும் வசனத்தால சர்வகதனாகியும், சர்வஸ்வரூபியாகியும், அக்னி ஸோமேந்த்ரவிஷ்ணுவாதி சர்வதேவதநுர்ப்பூதனாகியும்,சர்வமுக்யஹவிர்த்திரவியங்களுக்கும் போக்தாவாகியும் நானே பலபிரதாதாவாகின்றேனென்று ஸ்ரீசிவபெருமான் சொல்லியருளினரென்று தெரிவிக்குங் கூர்மபுராணத்தாலுமறிக. விஷ்ணு - பிரமன் - அக்னிமுதலியோரது புராணங்களுக்கும் சிவனே பரமகர்த்தாவாதலை விசாரிப்பவர்கள் நமதன்பரது தெளிவற்றஞானத்தை எங்ஙனமதிப்பார்கள்? பதுமபுராணத்தில் "ஸாங்க்யம்யோக: பாஞ்சராத்ரம் - வேதா: பாசுபதம் ததா, ஜ்ஞாநாந்யேதாநி பஞ்சைவ-ஜ்ஞேயச்சைகோ மஹேச்வர:" என்னும வசனத்தால் சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், வேதம், பாசுபதம் ஆகியவிவ்வைந்தும் ஞானங்களென்றும், இவற்றாலறியப்படுஞேயப்பொருள் சிவபெருமானேயென்றும் பெறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால், எல்லா நூல்களாலும் பரதத்வமாயும், ஞேயமாயும் பிரதிபாதிக்கப்படுஞ் சிவனரது பரமகாரணத்வமே இனிதுவெளியாகியது. "ஈசாநஸ் ஸர்வவித்யானாம்" எனவும், "வேதைரநேகைரஹமேவவேத்யோ" எனவுஞ் சுருதிகள் கோஷிக்கும் சத்தியத்தை விசாரித்துத் தெளிந்தவர்க்கே விஷ்ணுபுராணமுதலியவற்றாற் றெளியத்தக்க பரதத்துவநிச்சய மீதெனவெளிப்படும். "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்யோ" என்று (கைவல்யத்திற் சிவனார்சொல்லியருளினதையே) ஸோஹம்பாவனையாற் கண்ணன் கீதையிற்

சொன்னுரெனவறிக. இந்த விசாரத்தால் ஜீவஸாமான்யத்வமே கண்ணனிடத்திற்கேட்கப்படுமுண்மையைப் பிரஹ்மவாதிகள் அறியாமற்போகார். "தமேவசாத்யம் புருஷம்ப்ரபத்யே" என்னும் வசனத்தால கண்ணன் அந்த ஆதிபுருஷனையே நான்சரணமடைகின்றேன் என்று தனதுஆத்மநாதனைப் பிரகாசப்படுத்தினர். "ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம்" என்னும் வசனத்தால் சர்வ பூதாந்தராத்மாவாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப பிரஸித்தப்படுத்தினர். இத்யாதி பிரபலஸாட்சிகளால் கண்ணன் உபாஸ்யனும், சிவபெருமான் உபாஸ்யருமாகிய ஸைவநலமே கேட்கப்படுகின்றது. இவனைப் பிரதிபாதிக்கு நூலகள்யாவுஞ் சிவனைப் பிரதிபாதிக்குநூலாகவே கொள்ளுவார்க்கு விஷ்ணுபுராணமுதலியவற்றுல் சிவநிந்தையாவது, விஷ்ணுபரத்வமாவது பெறப்படுமென்றுகூறுத லெங்ஙனேவடுக்கும்? விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றில் உருத்திரநிந்தை கேட்கப்படுதல் பசுவாகிய அவ்வுருத்திரருக்கும், துரீயராகிய பதிருத்ரருக்கும் பேதத்தைப் பிரகாசப்படுத்தற்கேயாம. சிவபுராணத்திற் கேட்கப்படும் விஷ்ணுநிந்தையும், விஷ்ணுபுராணத்திற் கேட்கப்படு முருத்திரநிந்தையு மவ்விருவரும் பசுக்களாதலைப் போதருவித்தனவென்க. சிவபுராணத்திற்போந்த மகிமையும், விஷ்ணு - பிரமன் - அக்னி - சூரியன்முதலினோரது புராணங்களிற்போந்த மகிமையும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுகிய உமாநாதனது மகிமையென்றே அறியத்தக்கது.

விஷ்ணுபுராணத்தில் "ப்ரஹ்மவிஷ்ணு சிவாப்ரஹ்மந்-ப்ரதாநா-ஆத்யசக்தய:" என்னும்வசனம் பிரமவிஷ்ணுருத்ரர்கள் சிவனுரதுசக்திகளென்று தெரிவிக்கின்றது. கூர்மபுராணத்தில் "ஸர்வாஸாமேவசக்தீநாம்-ப்ரஹ்மவிஷ்ணுசிவாத்மிகா:, ப்ரதாநாஸ்ஸம்ஸ்ம்ருதாதேவா: - சக்தய: பரமாத்மந:" என்னும் வசநம் சர்வ சக்திகளுக்கும் பிரதானேகளாயுள்ள பரமாத்மாவின்சத்திகள் பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் என்று ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களெனத் தெரிவித்தது. மைத்ராயண்யுபநிஷத்தில்,

" தஸ்யப்ரோக்தாஅக்ர்யாஸ்தநவோப்ரஹ்மா ருத்ரோவிஷ்ணுரிதி" என்னும் வசநம் பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரனது தநுக்கள் என்று வெளிப்படுத்தியது. இம் மூவரையுந் தநுக்களென்று வேதங்கூறினமையால், இவற்றிற்குச் சைதந்யமே இனி வேண்டற்பாலதாயிற்று. அதுவே துரீயஸ்தானத்தினிற்பதொன்று. இதனால் துரீயம் சிவமாகியசைதன்யமேயாம். தநுக்களென்னும் பிரயோக மிருக்கையால், சிவத்தைநோக்கத் திரிமூர்த்திகளும் ஸ்வதந்த்ர ஹீனரென்று ஏற்படுகின்றது. இதனை விளக்குங்கால் அவர்கள் பசுக்களென்பதேயாம். ஒருதேகமும், அதில் வசிக்குந்தேகியும் பின்னப்பொருள்களாயிடுதலபோல திரிமூர்த்திகளும், சிவமும் பின்னபபொருள்களாயின. இத்திரிமூர்த்திகளும் பிரஹ்மத்தினது சத்திகளென்னுமிடத்தும் பரிக்ரஹஸம்பந்தத்தால் அஸ்வதந்த்ரமுடைய பசுக்களென்று தெளிதலே முடிவென்றறிக. சிவன்-விஷ்ணு-பிரமன்-அக்னி - சூரியன்முதலினோரது புராணங்களில ஸ்ரீசிவபெருமானைச் சேவ்யனென்று உபதேசித்ததற்கும், உருத்திரன்-விஷ்ணு-பிரமன்முதலிய பசுக்களைச் சேவ்யர் என்று உணர்த்தியதற்கும், அவ்வுருத்திரன் - விஷ்ணு - பிரமன்முதலினோரைச் சேவ்யராகாரென்று பிரதிஷேதித்ததற்குந் தக்ககாரணங்களை யாமெடுத்து விசதப்படுத்தினோமாகையால், வியாசரபிப்பிராயமறியாமல் யாம் தூக்கிப்பதாகப்பிரசங்கித்த பூர்பட்சியாரதுமதம் அஸங்கதமாகவே முடிந்தது.

இனி ஸ்ரீவியாசரது அபிப்பிராயத்தைக் குருஞானவாசிட்டம், சுகபரீக்ஷித்துஸம்வாதத்தாலு மினிதுவிளக்குவாம். பரிக்ஷித்துவானவர் சுகரைப்பார்த்து "ஐயா பகவானான சுகரே! பஸ்மஜாபால பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிஷத்துக்களில் சிவமந்திரமே தாரகமந்திரமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இராமதாபினிமுதலிய வுபநிஷத்துக்களில் இராமமந்திரம் தாரகமந்திரமென்றுசொல்லப்படுகின்றது. அவற்றுள், ஜாபாலாதிகளில் சிவனுக்கு இராமசிஷ்யத்வமும், இராமதாபினியாதிகளில்இரா

மனுக்குச் சிவசிஷ்யத்வமுங் கேட்கப்படுகையால், வேதாந்த ங்களிலுங்கூட வியவஸ்தையுண்டாவது கஷ்டமாகவிருக்கின் றது.' இப்படிச் சுருதிகளுக்கே பரஸ்பரம்விரோதமுண்டாகிற படியால், அவைகளைப்பரியாலோசித்து நான் தேடிக்கொண் டசமாதானத்தைக் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன் கேட்டருளு மென்றுதொடங்கி அந்தச்சிவனும் இராமருமாகிய விருவரும சர்வஜ்ஞர்களும், சர்வசித்தியுள்ளவாகளும, ஜகதாசாரியர்க ளும், காசிப்பதியின்கண சமானரானவாகளுமா யிருக்கின் றார்கள். தங்களிடத்தில மனுஷ்யர்களுக்குச் சமபுத்தியையு ண்டுபண்ணுகைக்காகவே அவவிருவரும ஒருவருக்கொருவா குருவானாகள்" என்றுமுடித்துத் தமதபிபபிராயத்தைத்தெ ரிவித்தனர். அதற்குச் சுகபபிரஹ்மம "வாராய் பூபாலகா! விசாரிக்குமளவில் உன்னுடைய நிச்சயமானது சாஸ்திரங்க ளுக்கும் பூர்வீகப் பெரியோர்களுக்கும் சமாதானமாகாது. வேதமுதலியகலைகளில் சிவனுக்கு விஷ்ணுமுதலிய சகல தேவர்களைக்காட்டிலும் சிரைஷ்டியமானது உத்கோஷிக்கப படுகிறதல்லவா? திருவாலின்கீழமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீதக்ஷிணா மூர்த்தியே சாவாசாரியஸ்வாமியாயிருப்பதறிந்தும், அவரு க்கு ஆசாரியனைவிரும்பியது என்னமதி? கருணாநிதியும், நித் தியசுத்தவிபுத்தாத்ம நிஷ்டருமான அவர் விஷ்ணுமுதலான சகலருக்குங் குருவென்று சொல்லப்படுகின்றாரோதவிர அவ ருக்குமேலே ஒரு குருவிருப்பதாக வோரிடத்துஞ் சொல்ல ப்படவில்லை. இதனால், தாபநீயோபநிஷத்திற் சொல்லப்படும் இராமதாரகத்வம முக்யமாகாது. அது கிரமமுத்திக்குபயோ கமாகையாலும், சிவனுக்குச் சிஷ்யத்வம் குணருத்ரரூபமா கையாலும், சிவனாதுபரத்வம் தாழாது. இதுபோலவே விஷ் ணுவுக்கு ஜாபாலத்திற்கூறிய சிவசிஷ்யத்வமுமாகட்டுமேயெ னின், அதுகூடாது. சிவனுக்கே ஆலமரத்தடியி லெழுந்தரு ளியிருக்கும் ஆசாரியத்தன்மை பிரஸித்தமாகையாலும், விஷ் ணுமுதலானவர்களுக்கு அவ்வாசாரியத்தன்மை யாண்டும் படிக்கப்படாமையாலும், ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியாகிய பரமேசு

வரர் விஷ்ணுவாதிகளைத் தாரதம்யமாக வுபதேஷ்ட்ருஸ்தானத்தி லேற்பாடுசெய்திருப்பதாலும் பரமாசாரியத்வம் ஸ்ரீசிவபெருமானொருவருக்கே சொந்தமென் றறியவேண்டியது. இந்தச்சிவோத்கர்ஷத்தால் விஷ்ணுவாதிதூஷணமாவது, விஷ்ணுவினிட முபேக்ஷையாவது ஒருவருக்கும் ஸ்வப்நத்திலுமுண்டாகவிடமில்லை. விஷ்ணுவானவர் சிவபக்தர்களிலுயர்ந்தவராகையாலும், சிவபக்தர்களுடைய ஆராதனம் சிவாராதனஞ்செய்பவர்களுக்குச் சாஸ்திரங்களில் பஹுளமாய் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையாலும், விஷ்ணுவாராதனமற்றசைவனுக்குச் சங்கரப்பிரஸாதமுண்டாகாமையாலும் புத்திசாலியான சாம்பவன் ஜநார்த்தனனை அவசியம்பூஜிப்பன். விஷ்ணுவுக்குச் சிவஸாம்யத்தை எவன் சித்தத்திலெண்ணுவானோ, அவன் விஷ்ணுவினுடையகோபத்துக்கு அருகனுவான். இதில் சந்தேகமில்லை. சிவனுடைய வைபவத்தைச் சர்வதர்மங்களையுமறிந்தவரும், என்னுடைய பிதாவுமான வியாசபகவான் எனக்கு எப்படி யுபதேசித்தாரோ, அப்படியே சொல்லுகிறேன்கேளும். விஷ்ணுவினுடைய அமிசரான என்னுடைய பிதாவானவர் ஒருக்கால் சிவசந்நிதியிற் கைகளைத்தூக்கிக்கொண்டு மோகத்தினுற் கோவிந்தனைக்காட்டிலும் அதிகமானதெய்வமில்லை யென்று சொன்னவளவில் நந்திபகவானுடைய ஹுங்காரத்தினுல் தூக்கின கைகளும், வாக்கும் ஸ்தம்பித்துப்போயின. அப்போது தன்னைச் சிவாபராதியாகத் தெளிந்து சங்கரனைத்துதித்தார். எவருடைய பாதசிரசுகளை அஹங்காரிகளான விஷ்ணுவும், பிரமனுந் தேடியறியாமற் போனார்களோ, அந்தப்பரமேசுவரருக்கு அதிகராவது, சமானராவது கிடையவேகிடையார்கள் என்று நிச்சயித்து ஸ்தோத்திரம்பண்ணினதாயுள்ள இதிகாசத்தை நீ யுணர்ந்திலைபோலுமென்று தெளிவித்துச் சந்தோஷித்தனர்" என்று பிரதிபாதிக்கப்படும் சுகபரீக்ஷித்து ஸம்வாதத்திற்கு விரோதமாக வியாசரபிப்பிராயமறியாமல் சைவர் துக்கிக்கின்றனர் என்று சிவனடியார் நிந்தையும், சிவனும் - விஷ்ணுமுதலினோரும்

சமானராவரொன்று சிவலிங்கத்தையும், வியாசர் சிவனையும் விஷ்ணுவையும் சமமாகக்கூறினரொன்று வியாசலிங்கத்தையும நமது மாயாவாதியார் தேடியது அவரது பாவக்களஞ்சியமென்றே அறியவேண்டியது. இதுநிற்க.

யாம் சிவனைத் தேகியும, விஷ்ணுவாதிகளைத் தேகமுமாகக்கூறியவுபநிஷத்தை முனட்பிரஸதாபித்தோமாகையால, அவ்விஷ்ணுவாதிகளைத் தநுக்களாகவுடைய தேகி, அலலது சைதன்யம உருவமற்றதாகவேண்டுமென்று இனி நமதன்பர்வாதிக்கலாம. யாம அதனை உருவமென்றும, அருவமென்றும், உருவருவமென்றுங் கூறியபகுதியி லொன்றெனச்சாதித்ததில்லை. இவ்வெல்லாவடிவு மதற்கிலலாமற்போகவுமிலலை. அது அருவமேயென்று நமதன்பாசாதிப்பாராயின்,

“உலகினிற் பதார்த்தமெல்லா முருவமோ டருவமாகி
நிலவிடு மொன்றொன்றாகா நின்றவந் நிலையேபோல
வலகிலா வறிவன்றானு மருவமே யென்னிலாய்ந்து
குலவிய பதார்த்தத் தொன்றாய்க் கூடிவன் குறித்திடாயே.” -

என்னுஞ்

சஸ்திரத்தாலடிபட்டு கொகதுவீழ்ந்திடுமென்க.

“அருவமோ ரூபாரூப மானதோ வன்றி நின்ற
வுருவமோ வுனக்குங்கர்த்தா வடிவெனக் குணர்த்திங்கென்னி
லருவமும் ரூபாரூப மானது மன்றி நின்ற
வுருவமு மூன்றுஞ் சொன்ன வொருவனுக் குள்ளதாமே.” —

எனவும்,

“உருமேனி தரித்துக்கொண்ட தென்றலு முருவிறந்த
வருமேனி யதுவுங்கண்டோ மருவுரு வானபோது
திருமேனி யுபயம்பெற்றோஞ் செப்பிய மூன்றுநந்தங்
கருமேனி கழிக்கவந்த கருணையின் வினைவுதானே.”

எனவும்,

“சிவனுரு வருவுமல்லன் சித்தினோ டசித்துமல்லன்
பவமுதற் றொழில்களொன்றும் பண்ணிடு வானுமல்லன்

றவமுதல் யோகபோகந் தரிப்பவ னல்லன்றானே
யிவைபெற வியைந்துமொன்று மியைந்திடா வியல்பினானே."

எனவும்

போந்த சைவத்திருவாளரது திருவாக்குகள் பரமாத்மாவினது தன்மையை இனிது பிரகாசிப்பித்தவாறறிக. "இன்னதன்மையனென்றறியாச்சிவன்" எனவும் "ஆட்பாலவர்க்கருளுமாதிமாண்பும் - கேட்பானபுகி லளவில்லை கிளக்கவேண்டா" எனவும் போந்த அருணலமும், "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்னுஞ் சுருதிநலமுந் தமமுள் விரவியவாய்மையுணர்ந்தவாக்கே பரனது சொரூபலட்சணம விளங்குமென்க. இனி வேதத்தில, "பஞ்சவக்த்ரமுமாஸஹாயம்" எனவும், "விரூபாக்ஷமாநந்தமரூபமத்புதம்" எனவும, "அசிந்த்யமவ்யக்தமநந்தரூபம்" எனவும போந்தபகுதிகள் உருவம, அருவம, உருவருவம என்னும பரனது அருட்கோலங்களையும், அவரது அவதாரங்களையுமினிதுதெரிவித்தன. இவற்றுள், அவ்யக்தம எனபது அருவுருவமும, அநந்தரூபம என்பது அவதாரங்களுமாம. உருவம, அருவம்,உருவருவம என்னும மூன்றினையுங் கொண்டவர்கள் சைவசமயிகள். அருவத்தைமதித்தவர்கள் மாயாவாதிமுதலினோர். உருவத்தைமதித்தவர்கள் பாஞ்சராத்திரிமுதலினோர். சைவசமயிகளுக்கு மூன்றும்முக்யம. ஏனைய சமயிகளுக்கொவ்வொன்று முக்கியம். மேலவாக்கியங்களில் "கருணையின்வினைவுகாணே" என்று கூறியிருப்பதையே

"உருவருள் குணங்களோடு முணர்வரு ளுருவிற் றோன்றிக்
கருமமு மருள ரன்றன் கரசர ணாதிசாங்கந்
தருமரு ளுபாங்கமெல்லாந் தானரு ளனக்கொன் றின்றி
அருளுரு வுயிருக்கென்றே யாக்கின னசிந்த னன்றே."

என்னுந்திருவாக்கில் விசதப்படுத்தியிருக்கின்றது. உருவம், அருவம், உருவருவம் என்பவைகளைப்போலவே துவைதம், அத்வைதம், விசிட்டாத்வைதம் என்பனவுஞ் சமயிகளால

ளப்பட்டுவருகின்றன. எங்ஙனமெனின், துவைதம் என்னுஞ் சொல்லைமாத்திரந் தழுவி, நான் துவைதியென்று ஒருசமயி பிரவர்த்திக்கின்றான். இவன்றான் மாத்வன் என்றுசொல்லப் படுபவன். மற்றொருவன் அத்வைதம் என்னுஞ்சொல்லைமாத்திரந்தழுவி, நான் அத்வைதியென்று வெளியாகிறான். இவனே மாயாவாதி என்று மதிக்கப்படுபவன். இன்னுமொருவன் விசிட்டாத்வைதம் என்னுஞ் சொல்லைமாத்திரந்தழுவி, நான் விசிட்டாத்வைதி என்று வெளிப்படுகிறான். இவனையே பாஞ்சராத்திரியென்று யாவரும் படிக்கின்றார்கள். இவருள் மாத்வனுக்கு விசிட்டாத்வைதம், அத்வைதம் என்னுஞ் சொற்கள் வேம்பாயிருக்கும். மாயாவாதிக்குத் துவைதம, விசிட்டாத்வைதம் என்னுஞ்சொற்கள் கசப்பாயிருக்கும். பாஞ்சராத்திரிக்கு அத்வைதம், துவைதம் என்னுஞ்சொற்கள் அலட்சியமாயிருக்கும். இம்மூன்றுசொற்களையுந் தழுவி நானே துவைதி, நானே அத்வைதி, நானேவிசிட்டாத்வைதி என்று வெளிவருமபக்குவியே சைவசித்தாநதியென்று ஸ்மரிக்கப்படுகிறான். இவனே அம்மூன்றுசொற்களையுங் கசப்பாகக்கருதாமல கனிந்து அநுபவிக்கின்றவனாகையால், இவனொருவனையே அந்தப்பதங்களணுகிவாழ்ந்து ஏனையோனைத் தூரமாய் விலகிடத்துரத்துமென்க. ஒரு பெரியதோட்டத்தில் வாழை-மா-பலா என்னும் மூவிதவிருட்சங்களும், வேறுபல விருட்சங்களும், செடி-கொடி-புல்-பூண்டுவகைகளு மிருப்பனவாகக் கொள்வோம். இத்தோட்டத்தில், வாழைமரகுத்தகையெடுத்தவன் வாழைகளையேபார்ப்பன். ஏனை மா-பலா முதலியவைகளை யேறெடுத்தும் பாரான். அவைகளிலவனுக்கு விசுவாசமுமிராது. இப்படியே மாமரகுத்தகை யெடுத்தவன் மாமரங்களையே பார்ப்பன். ஏனை வாழை - பலா முதலியவைகளை யேறெடுத்தும்பாரான். அவைகளிலவனுக்கு விசுவாசமு மிராது. இவர்களைப்போலவே பலாமரகுத்தகை யெடுத்தவன் அப் பலாமரங்களையே பார்ப்பன். ஏனை வாழை முதலியவைகளை யேறெடுத்தும் பாரான்.

அவைகளிலவனுக்கு விசுவாசமுமிராது. ஏனைவிருட்சங்களையும், செடி கொடிமுதலியவைகளையுங் குத்தகைகொண்டவர்கள் அவரவர்களுடைய சொத்துக்களிலேயேயன்றி அன்னியர்களுடைய சொத்துக்களி லபிமானங்கள்வையாயார்கள். அத்தோட்டத்தைத் தன்னதாகவுடைய சொந்தக்காரன் அதிலுள்ள வாழை - மா - பலா - வேறுபலவிருட்சங்கள் - செடி - கொடி - புல் - பூண்டுமுதலிய சர்வபதார்த்தங்களிலும் ஆசையபிமானங்ணீங்காமல், அவைகளைப் பாதுகாக்குஞ் சுதந்திரம்பாராட்டிப் பிரவர்த்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றான். இனி, சைவதத்வங்கள்முப்பத்தாறனுள் எல்லாச்சமயமுடிவுகளுமடங்கலானும் எமதுபட்சம்நிலைபெறுகும். இச்சைவசித்தாந்திக ளங்கீகரிக்கும உருவம், அருவம், உருவருவமென்பவற்று ளொவ்வொன்றினை யொவ்வொரு சமயிதழுவலானும், இப்படியே யிவராதரிக்குந் துவைதாத்வைத விசிட்டாத்வைதங்களையுங் கண்டங்கண்டமாயெடுத்து ஒவ்வொருசமயி ஆளுதலானும் சைவசித்தாந்திமாத்திரமே அகண்டஞானியும், ஏனையசித்தாந்திகள் கண்டஞானிகளுமாயிடுதல் திண்ணம். இக்கண்டஞானிகளும் போலிஞானிகளேயன்றி வேறில்லை. அவர்கூறும் பொருள்களும், சைவசித்தாந்திகூறுவதுந் தம்முண்முரணுதலாலெண்க. இனியிக்கண்டஞானிகளுளொருவரும், போலிஞானப்பெரியாருமாகிய நமது மாயாவாதியார் பரமான்மா அரூபமாகவே யிருக்குமென்று வாதிப்பதற்கு அவகாசமில்லை. அன்றியவர் அபபரமாத்மாவுக்கும், பாசபத்தமுடைய சீவனுக்கும் அபேதமொப்பினமையாலும், அப்பரமாத்மாவுக்கு விஷ்ணுவாதிகளைக் காரியமாயாவிசிட்டரூபங்களென வங்கீகரித்தமையாலும் அவர் பிரஸ்தாபித்த பரமாத்மா பரமாத்மாவாகாமல் சாதுக்கள் தியஜிக்கத்தக்க அசத்தேயாயிற்று.

சுருதியில் "ஏகஸ்வருத்ரோநத்விதீயாயதஸ்தே, ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்மா, ஈசாநஸ்ஸர்வகோருத்ர:, ஸர்வவேத்தே..., யஏ

கோருத்ர வுச்யதே, தமேகம் புருஷம் ருத்ரம், த்யாவாபூமீஜநய ந்தேவஏக:, ய:காரணாநி நிகிலாநிகாலாத்மயுக்தாந்யதிதிஷ்டத்யேக:, சிவஏவகேவல:" என்னும் வசனங்கள் உருத்திரர், பிரஹ்மம், ஈசானர், சிவன், புருஷர், தேவர், காரணர், கேவலர் என்று பரமாத்மாவை வெளிப்படுத்தி, அது ஏகமாயுள்ளது என்று சித்தாந்தப்படுத்தின. புருஷர் என்றுபிரஸ்தாபித்த சுருதியில ருத்ரர் எனவும், கேவலர் என்று பிரஸ்தாபித்த சுருதியில் சிவன் எனவுமச்சிவனுரைது ரூடிநாமங்கள் மீணடும் படிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இம்மட்டோ, "சிவஏகோத்யேய:, ஸஏகோ ருத்ரோத்யேய:, காரணந்துத்யேய:சம்பு:, த்யாயீதேசாநம், சிவஏ வஹூதாத்யேய:, ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம், ஈசம்ஜ்ஞாத்வாஅம்ருதா பவந்தி, வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" என்னுஞ்சுருதிகள் தியேயவஸ்துவினது பெயர்களைப்பிரஸ்தாபித்துச்சிவபரமா ன்மாவை இனிதுதெரிவித்தன. இப்பரமான்மா உருத்திரனு கிய புருடனேயென்பது போதர "தமேகம்புருஷம் ருத்ரம், பு ருஷோவைருத்ர:, புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம், புராதநோஹம் புரு ஷோஹமீச:, சிவ:புருஷஈசாநோ, தத்புருஷாய வித்மஹே" என் னுஞ் சுருதிகள் கோஷித்தன. இவைபோன்ற சுருதிகளை விஷ்ணு - விதர்தாமுதலினோர்பரமாக நமதன்பர்தேடி யொ ப்படைக்கமுடியுமோ? இந்தச்சுருதிகள் துரீயமூர்த்தியையே பிரதிபாதிப்பனவாயினுங் குணமூர்த்திக்கும் சந்தர்ப்பத்திற் கேற்ப வுபயோகமாம். அன்றியும், "ஸர்வேதேவா: பசுதாமவா பு:" என்று பிரஹ்மா-விஷ்ணு முதலிய சர்வதேவர்களையும் பசுக்களென்று பிரஸ்தாபித்த சுருதிகளுக்குப் பரிவலாநமு ண்டாகும்படி அத்தேவர்களைப் பார்த்து ஸ்ரீசிவபெருமான் "அஹமேவபசூநாமதிபதி:" என்றுகூறியசுருதியும் பிரத்யக்ஷம். இச்சிவபரஞ்சுடரை "ஸ்வயம்தஸ்மாத்பசுபதிஸ்ஸம்பபூவ, பரமா த்மா தேவதா பசுபதி:, தஸ்மாத்ருத்ர: பசூநாமதிபதி:, ஸஞ்ஜ்யோதி: பசுபதி:, பசுபதிஸ்ஸாக்ஷீ, ஸ்வயம்பசுபதி:புமான்" என்னுஞ் சுரு திகளுமிந்து இனிதுபிரகாசப்படுத்தின. இன்னும். "பரமாத்மா மஹேச்வர:" என்று பிரஸ்தாபித்து, "பரமாத்மாந மாச்ரயேத்"

னறு அந்தப்பரமாத்மாவாகிய மகேசுவரனையே ஆச்சிரயிக்க வேண்டியது எனவுமவ்வேதம் நன்குபரிஷ்கரித்துவிட்டது. முடிவில் " அத்வைதம் பரமாநந்தம், சிவம்யாதிதுகேவலம், அதிஷ்டானம்ஸமஸ்தஸ்ய, ஜகதஸ்ஸத்யசித்கநம்" என்று அநுவிதந்திட்டவுண்மையாலும் சித்கநஸ்வரூபராகிய சிவனாரதுபரமகாரணத்வம ஞானிகளதுசபையில் கனம்பெறத்தட்டில்லை. இத்யாதி பிரபலபிரமாணங்கள் சிவனாரது பரதத்வநிரூபணத்திற்காதவாயுள்ள வருமையறியாத நமதன்பர் விஷ்ணுவோடு சிவனையும மாயாகாரியவிசிட்டபிரமம என்றினைப்படுத்தித் தமதறியாமையைப பூர்த்திசெய்துகொணடது அவரது பரிபாகத்தாழ்வென்றது வேறுயாதென்பேம்?

இனித்திரிமூர்த்தியுத்தீரமாகிய பரம்பொருள் " கைலாஸசிகராவாஸ மோங்காரஸ்வரூபிணம் மஹாதேவ முமார்த்தக்ருதசேகரும் ஸோமஸூர்யாக்னிநயந மநந்தேந்துரவிப்ரபும் வயாக்ரசர்மாம்பரதரம் ம்ருகஹஸ்தம் பஸ்மோத்தூளிதவிக்ரஹம் திர்யக்த்ரிபுண்ட்ரரேகாவிராஜமாநபாலப்ரதேசம் ஸ்மிதஸம்பூர்ணபஞ்சவிதபஞ்சாநநம், வீராஸநாரூட மப்ரமேய மநாத்யந்தம் நிஷ்களம் நிர்க்குணம சாந்தம் நிரஞ்சந மநாமயகும் ஹூம்பட்குர்வாணகும் சிவநாமாயநிசமுச்சரந்தகும் ஹிரண்யபாஹுகும் ஹிரண்யரூபகும் ஹிரண்யவாணகும் ஹிரண்யநிதி மத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ராதீத மேகமாசாஸ்யம் பகவந்தகும் சிவப்ப்ரணம்ய" என்னுஞ்சுருதியால நன்குபிரகாசம பணணபபட்டிருக்கின்றது. இதில், கைலாஸசிகராவாஸம்-உமார்த்தக்ருதசேகரம் - ஸோமஸூர்யாக்னிநயநம - வ்யாக்ரசர்மாம்பரதரம் - ம்ருகஹஸ்தம-பஸ்மோத்தூளிதவிக்ரஹம-பஞ்சாநநம் என்னும் பானது அடையாளங்களைப் பிரஸ்தாபித்து, அப்ரமேயம் - நிஷ்களம் - நிர்க்குணம் - நிரஞ்சநம் - அநாமயம் என்றுபுகழ்ந்து, சிவம் - மஹாதேவம் என்னுந திவ்யநாமங்களாற்றுதித்து, அத்வைதம - சதுர்த்தம், பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ராதீதம் என்று சாதிக்குஞ் சுருதியை யொருபோதுங் கண்டுங் கேட்டுமிராத பூர்வபட்சியினது கர்மம் அவர்க்கு வழிவிடாமையால், அதுஅவ

ளைத் தெருவிலேயே நியங்கவிட்டுச் சிக்குப்படுத்திவிட்டது
பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ராதீதம், சதுர்த்தம், சிவம்-மஹாதேவ
என்று படிக்கப்பட்டவோர்பொருளையே சந்திரசேகரம்
வ்யாக்ரசர்மாம்பரதரம் என்னும் பெயர்களாலும், நிஷ்கள
ம் - நிர்க்குணம் என்னும்பெயர்களாலும் வேதம் அழைக்கை
யால், இவற்றுள் சந்திரசேகரமே முக்யம, நிஷ்களம அமுக்
யமெனவாவது, அல்லது நிஷ்களமேமுக்யம், சந்திரசேகரம்
அமுக்யமெனவாவது வாதிடவொருவருக்கும் அதிகாரங்கி
டையாது. நிஷ்களம - நிர்குணம என்பனவாதிநாமங்களால்
பிரதிபாதிக்கப்படுவது நாமரூப ரகிதமானவஸ்துவே யன்றி
உமா ஸஹாயத்வாதிலிங்கங்களோடு கூடியவஸ்துவாகாதென்
றுமதித்து அவ்வருட்கோலங்களிரண்டையு மிரண்டுபின்ன
பபொருள்களாகத் தீர்மானித்துக்கொண்ட மதிக்குறைவால்
நமதன்பர் பிரசங்கித்த காரியமாயாவிசிட்டப் பிரஹ்மலட்ச
ணமுதலிய அஸங்கதங்களும அடியோடேசாய்ந்தனவெனக்

இவ்வளவிலமையாது சுருதியில“கோ ஜீவ: க:பசு: க ஈசா
ந:”என்று பிறந்தகேள்விகளுக்கு “அஹங்காராவிஷ்டஸ்ஸம்ஸா
ரி ஜீவஸ்ஸஏவபசு:, ஸர்வஜ்ஞ பஞ்சக்ருத்யஸம்பந்நஸ் ஸர்வேசவ
ஈச. பசுபதி:, கேபசவஇதிபுநஸ்ஸதமுவாச, ஜீவா:பசவ உக்தா:,தத்
பதித்வாத் பசுபதிஸ்ஸபுநஸ்தம் ஹோவாச, கதம்ஜீவா: பசவஇதிகத்
ம் தத்பதிரிதிஸதமுவாச யதாத்ருணாசிநோவிவேகஹீநா: பரபிரேஷ்
யா: க்ருஷ்யாதி கர்மஸுநியுக்தாஸ் ஸகலதுஃகஸஹாஸ் ஸ்வஸ்வாமி
பத்யமாநா கவாதயா: பசவ: யதாததஸ்வாமிநஇவ ஸர்வஜ்ஞ ஈச:பசு
பதி:” என்னும் விடைகளுண்டாயின. சம்ஸாரியாகிய ஜீவ
னே பசுஎனவும், ஜீவன்றான் பசுஎன்றுசொல்லப்படும் என
வும்,கோவானது அதனது எஜமானனது அதீனப்பட்டு அஸ்
வதந்திரமுதலியதர்மங்களையடைந்திருப்பதுபோல் ஜீவனும்
பரனதுஅதீனப்பட்டு அஸ்வதந்திரமுதலிய தர்மங்களை ய
டைந்திருத்தலால் இரண்டும் பசு என்றுவெளிப்பட்டனவெ
னவும், ஜீவர்களாகிய பசுக்களுக்குப் பதியாயுள்ளவர் பசுபதி
யேயெனவும், அவர் சர்வஜ்ஞரும், பஞ்சக்ருத்யஸம்பந்நரும்,

வேசுவரரும், ஈசரும், பசுபதியுமாவார் எனவும் வெளிப்
ரும் அர்த்தபாஹுல்யங்களையறியும் ஸாதுக்கள் நமதன்பர்
ரியமாயாவிசிட்டப்பிரமங்களைப் பிரஸ்தாபித்த மூவரு
ளொருவராகிய உருத்திரனையே சைவசித்தாந்திகள் பரதத்வ
பொருளாகக்கொண்டு வழிபடுகின்றார்களென்று எங்ஙனே
றத்துணிவார்கள்? இந்தச்சுருதியிறபோந்த சர்வஜ்ஞ-ஈச-ப
பதிநாமங்களைக்கடந்த வேறொருசுத்தப்பிரமமுண்டென்று
ரதிக்கவும் எங்ஙனந்தலைபடுவார்கள்? சர்வஜ்ஞத்வாதிகளை
பாதியென்று கத்திக்காலங்கழிக்கும் அவிவேகபூரணகுருக்க
க்கேயன்றிச் சிவஞானிகளுக்கு யாண்டு மூபாதிஞானமின்
றென்க. இந்தச்சுருதியில பசுபதிபாசங்களாகிய திரிபதார்த்
நிரூபணஞ்செய்து சைவத்தை ஸ்தாபித்திருப்பதும் நமத
பரது ஏகான்மவாதத்திற்குத் தலையிடியாயிற்று. இத்யாதி
ருதிகளுக்கு அபார்த்தஞ்செய்துகொணடு மாயாவாதமருள்
டித்துழலும பூாவபட்சியாே துக்கசாகரத்திற் றடுமாறிக்
ாகாணுதுதியங்குந தீனராயினமையால, அவர் சைவர்மே
லற்றிய தூஷணம - ஸ்டீருஹமென்க.

இன்னும வியாசராபிபபிராயத்தைக் கொஞ்சம் பரியா
லாசிபபாம். பாரதத்தில, "உக்தவாநிதமவ்யக்ரம் - ஜ்ஞாநம்
பசுபதம்சிவ:" என்று பெறப்பட்ட வசனம இநதப் பாசுபத
ானத்தைச் சிவன மயக்கமின்றி அருளிச்செய்தார என்று
தரிவிக்கின்றது. அன்றியும், அதில் "ஜ்ஞாநம்பாசுபதம்ததா"
ன்று பெறப்பட்டிருக்கின்றது. இவை வியாசரது வாக்கியங்
ள். இந்தவாக்கியங்களால் வியாசரது அபிப்பிராயம் ஈதெ
யாவரு மெளிதிலுணரலாம். பாசுபதஞானமாகிய சைவ
த்தாந்தமே வியாசரது ஹ்ருதயமாதலை யுணர்ந்தவர்கள் நம
ன்பரும், அவரது சமயகுருவாகிய சங்கரருமே வியாசரபி
பிராயமறியாமல துக்கங்கொண்டாடினவாகளென்று அறி
மற்போகார். தேஹேந்திரியாதிகளைக் காரணவஸ்துவென்
வாதிப்பது பாசஞானம். ஜீவனைக் காரணவஸ்துவென்று
திப்பது பசுஞானம். இவைகளைத் தன்னுணேவழிச் செலு

த்தும் பசுபதியைக் காரணவஸ்துவென்று வாதிப்பது பா தஞானம், அல்லது பதிஞானமாம். பாசுபதாஸ்திரத்து மேலொரு சஸ்திரமில்லாததுபோல் பாசுபதஞானத்துக் மேலொரு ஞானமில்லையென்பது வியாசரது துணிவெ றிக. இவ்வுண்மைபோதரவே பாசுபதஞானத்தைச் ஸ மயக்கமின்றி அருளிச்செய்தார் என்று அமமுனிவேந் விளக்கினர். இதற்கு வேறானஞானங்கள் மயக்கமுடைய வென்பது சொல்லாமே யமையும். நமது மாயாவாத நண் மயக்கஞானத்தின் மடிந்தவராகையால, இவரோ வியாசரபி பிராயமறியாமல் துக்கவாழ்வெய்தியவரோனல சிறந்தது. ப சுபதஞானமும், வேதாந்தஞானமும் பேதமெய்தாத நல, தைச் சைவபாஷ்யகாரராகிய ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியசுவ மிகள் தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் "வயந்து வேதசிவாகமயோர்பே தம் நபச்யாமஃ வேதோபிசிவாகமஃ" என்று பிரகாசம்பண்ணி ருளினர். இதனால், ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு மூலமாகிய பிரஹ்ம ஸூத்திரம் வேதசிவாகமங்களை ஆதாரமாகக்கொண்ட சை சித்தாந்தத்தையே பிரதிபாதிப்பதாக யாவருமறிவார்கள். னைய சங்கரபாஷ்யமுதலியன வேதசிவாகமங்களை விரோதி த பாஹ்யமார்க்காவலம்பன முடையனவேயாம. வேதாந் சூத்திரத்திற்குக் கர்த்தாவாயெழுந்தருளிய முனிவரது பிப்பிராயத்தை ஒளவையாரும் பிரசித்தப்படுத்தியிருக்கி றனர்.

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியுங்—கோவைத்
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவா சகமென் றுணர்."

என்றருளிச்செய்த அவ்வுலகமாதாவி னுறுதிமொழியால், ருக்குறளும், உபநிஷத்துக்களும், தேவாரமும், வியாசசூத் மும், திருக்கோவை-திருவாசகங்களும், திருமந்திரமுந் மு னபேதமாகிய வோரேசித்தாந்தத்தை யுணர்த்துமா ளாம் என்று வெளிப்பட்டவுண்மைக்கு நமதன்பர் யா

ரய்யலாம்? இவ்வெல்லா நூல்களுஞ் சைவசித்தாந்தத்தை யே பிரதிபாதிப்பனவென்று கூறிய ஔவையாரது அபிம த்துக்கு மாறாக முனிமொழியாகிய வியாசராபிப்பிராய த்தை வேறுபிரித்தோத நமதன்பரான் முடியுமோ? பராசர், வியாசர், சுகர், ஔவையார், நீலகண்டசிவாசாரியார் முதலி னோர் நிச்சயித்தமுடிவுகளாற் றுணிந்துகூறத்தக்க வியாசராபி ப்பிராயத்தை நமதன்பர் அவாந்தரகற்பனையான் மாற்றிக் கூறியது சாலவித்தையேயாமென்க. விரிக்கிற்பெருகும்.

இம்மாயாவாதியார் செய்த சாலவித்தையைப்போல் வேறுசிலருங் கைதேர்ந்தசாலங்காட்டினார்கள். அவர்கள் பா ஞ்சராத்திரியும், பிரமஸமாஜியுமேயாம். இவருள், பாஞ்ச ராத்திரி பதிவிஷ்ணுவொருவருளரெனவும், அவருக்கேவல் செய்யும் பசுச்சிவனொருவருளரெனவும், அப்படியே பதிச்சி வனொருவருளரெனவும், அவருக்கேவல்செய்யும் பசுவிஷ்ணு வொருவருளரெனவும் பிரசங்கித்து, சிவனை விஷ்ணுவண ங்கினானென்று கூறுமிடத்துப் பதிச்சிவனைப் பசுவிஷ்ணுவண ங்கினானென்பது வியாசராபிப்பிராயமெனவும், விஷ்ணுவைச் சிவன்வணங்கினானென்னுமிடத்துப் பதிவிஷ்ணுவைப் பசுச்சி வன் வணங்கினானென்பது வியாசராபிப்பிராயமெனவும் பிரகா சப்படுத்தினர். இவ்வபசித்தாந்தத்தின் மறுப்பாகிய "விபரீத ஞானவிலக்கு" என்பதை யாம்வெளியிட்ட "பிரஹ்மாநுபூதி" யிற்காண்க. இனிப்பிரமஸமாஜியோவெனின், சிவன்-விஷ்ணு-பிரமன் என்னும்பெயர்கள் பிரமத்துக்குரியன எனவும், இந்த பெயர்களேயன்றி இப்பெயர்களைத்தாங்கியுள்ள உருவமுடை யமூர்த்திகள் வேறுகிடையார்களெனவும், உருத்திரன் விஷ் ணுவைவணங்கினான், விஷ்ணு உருத்திரனைவணங்கினான் என் றுகூறுமவைகள் வெறுங்கற்பனையெனவும், இதுவே வியாசராபி ப்பிராயமெனவும் பிரசங்கித்துத் தமதுவிபரீதத்தைப் பிர காசப்படுத்தினர். இவ்வவலட்சணசித்தாந்தத்தை மறுத்துப் "பிரஹ்மதத்வசித்தி" என்னுநூலொன்று யாம் வெளியிட்டிருக்கின் றோம். இன்னோர் கற்பித்தகதிகளைப்போலவே "அவிரோதவு

ந்தியார்" எழுதினவரு மொருகதிதேடித் தமதவிரோதத்தை, ஸமர்த்தித்து வியாசரபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டனர். ௨ தனை " ஆசாரியபிரபாவம்"என்னுநூலில் விசாரித்திருக்கின்றேம். இவர்களது ஆபாசங்களைமறுத்ததுபோல் பூர்வபட்சியாரது பொய்யுரைகளையும் ஈண்டு மறுத்தோம். இவர்களது பிரசங்கங்கள்யாவும் சுருதியுக்தியநுபவங்களுக்கு விரோதமாயிருக்கும் வாய்மையை எமது நியாயதாப்பணங்கிடைக்கப்பெற்றவர்கள் இனிது தெளிவார்களாகையா லிவாகளொடொருவராக வெளிப்பட்டு, வியாசரது அபிப்பிராயத்தைப் புதுசாய்க்கண்டுபிடித்துக் கூறவந்த ஈமதன்பரது பிரயத்நம் ஊஷரபூமியிற்செய்த கிருஷிபோலாயிற்றென்க. விரிக்கிற்பெருகும். இதனை யிவ்வளவினிறுத்தி மற்றப்பகுதிகளையும் விசாரிப்பாம்.

பூர்வபட்சம்.

"ஐந்து தெய்வங்களில் எதனை யுபாசித்தாலும் பிரமலோகப்பிராப்தியாம். அங்கே போகங்களைப்புசித்திருந்து இறுதியில் விதேகமோட்சமும் அடைவர். விஷ்ணுவாதிகளின் உபாசனைகளால் வைகுண்டலோகாதிகளின் பிராப்தி புராணங்களிற் கூறியிருக்கிறதன்றிப் பிரமலோகத்தின் பிராப்திகூறவில்லையேயெனின், உத்தம உபாசகராய் விதேகமுத்திக்கு அதிகாரிகளாயினோர் சகலரும் தேவயானமார்க்கத்தால் பிரமலோகத்திற்கே போகாநிற்பர். பிரமலோகமொன்றே வைஷ்ணவ உபாசகர்க்கு வைகுண்டமாகத் தோன்றாநிற்கும், அவ்வுலகவாசிகளனைவரும் அவர்க்குச் சதுர்ப்புஜபார்ஷதரூபராய்த் தோன்றாநிற்பர் ; தாமும் சதுர்ப்புஜமூர்த்தியாகாநிற்பர். அப்படியே சைவ உபாசகர்க்கும் பிரமலோகமே சிவலோகமாகத் தோன்றாநிற்கும் ; அவ்வுலகவாசிகளனைவரும் திரிநேத்திரமூர்த்திகளாகத் தம்மோடு தோன்றாநிற்பர். இவ்வாற்றால் சர்வ உபாசகர்க்கும் பிரமலோகமொன்றே தமது உபாசியத்தினுடைய லோகமாகத் தோன்றாநிற்கும். என்னை ? தேவயானமார்க்கமன்றி அந்நியமார்க்கத்தால் யாவர் செல்லாநிற்பாரோ அவர்க்கு மீளுதலுண்டாகும்; இது நியமம். தேவயானமார்க்கம் ஓர் பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. ஆகலின், விதேகமோட்சத்திற்கு யோக்யரான உபாசகரனைவரும் பிரமலோகத்திற்கே போகாநிற்பர்."

சித்தாந்தம்.

ஐந்துதேவதைகளினுடைய வுபாசனையையும், அதன் பலத்தையும் பூர்வபட்சியினது முகம்புலர்ந்திட மேலிடத்தில் யாமநுவாதமுகத்தா லெடுத்தியம்பியதேபோதும். இன்னுமவ்விஷயத்தில் நாமதனைப்பற்றி யலட்ட மனமில்லை. இவர் வைஷ்ணவர்களுக்கும், சைவர்களுக்கும் விஷ்ணுலோக சிவலோகங்களைப் பெறுகவொப்பாமல் பிரமலோகமொன்றே விஷ்ணுலோகமாகவும, சிவலோகமாகவும் நின்றுமென்று பிரசங்கித்தது எந்த ஆதாரங்கொண்டு ? இவர்படித்த கதைக்குப் பிரமாணங்காட்டாதபோது இவரது நிரூபதவாசகங்களை யாவரங்கீகரிப்பவர்? "விஷ்ணுவாதிகளின உபாசனைகளால் வைகுண்டலோகாதிகளின்பிராப்தி புராணங்களிற்கூறியிருக்கிறதன்றிப் பிரமலோகத்தின் பிராப்தி கூறவில்லையே யென்னின" என்று இவரே சங்கித்தாரன்றோ ? இதற்கு என்னசமாதானங்கூறினர் ? புராணங்களை பிரஸ்தாபித்துப் பூர்வபட்சங்கூறினவர், அதற்குச் சித்தாந்தமும் புராணவாயிலாகவே எடுத்துக்காட்டவேண்டும். அல்லது, அப்புராணத்தினும மேலிட்ட வேதாகமங்களின் வாயிலாகவாவது எடுத்துக்காட்டவேண்டும். புராணங்களைப் பூர்வபட்சமாக்க இவரும, இவரன்ன பூர்வமாயாவாதியரும யெழுதுஞ் சொற்பவரிகளா ஆற்றல்பெறுவனவாகும்? இவரெடுத்துக்கொண்ட பூர்வபட்சம் இவரது பிரசங்கத்தால அழியாமையால், இவரதுபிரசங்கமே பூர்வபட்சமும், இவர் தேடிய புராணங்களே சித்தாந்தமுமாயின. இதனால், இவரது பட்சம் நிலைகுலைந்ததென்க.

பிரமலோகவாசிகள்விஷ்ணுசாரூப்பியமுடையவர்போலவும், சிவசாரூப்பியமுடையவர்போலவும் அப்பிரமலோகத்தையடைந்த விஷ்ணுபக்தர்களுக்கும், சிவபக்தர்களுக்குந் தோன்றுவாரெனின், அவ்வாறு அவர்காணப்படுதல் தோற்றமேயன்றி, உண்மையன்றென வெளிப்படுகின்றது. இது கானற்சலம்போல்வதாகவே யொதுக்கப்படும். இதனை மகிமை

யுடையதாகக் கூறுவது பேதைகளுக்கே சிறக்கும். பிரமனை யுபாசிப்பவர்களன்றோ பிரமலோகப்பிராப்தியும், பிரமனது சாரூப்பியமும்அடையத்தக்கவர்களாவர்? இவர்களைப் பிரஸ்தாபத்துக்கே கொண்டுவராமல் நமதன்பர்காற்றில்விட்டார். பிரமலோகமே விஷ்ணுலோகமும், சிவலோகமுமாகத் தோற்றும்போது பிரமனே விஷ்ணுவுஞ் சிவனுமாகத் தோன்றுநிற்பனன்றோ? இனி விஷ்ணுலோகமும்-சிவலோகமும்,விஷ்ணுலோகவாசிகளும்-சிவலோகவாசிகளும், விஷ்ணுவும்-சிவனும் போகுங்கதியென்னே? இவைகளுக்குக் கதியுண்டாகாதபோது இவைகளைக் கற்பனையாகவன்றோ வொதுக்கவரும்? இவைகளே கற்பனையாகிறபோது பிரமலோகமாத்திரம் கற்பனையாகாததெங்ஙனம்? நமதன்பரது பிரசங்கம எல்லாம்பொய்யென்று கூறுவதற்கே பொருத்தமாகநின்றதெனவறிக.

இனித் தேவயானமார்க்கம் பிரமலோகத்திற்கேயுள்ளது என்று இவர் கூறியதற்குத்தான் பிரமாணம் யாது? இத் தேவயானமார்க்கமே சிறந்தது என்பதற்குப் பிரமாணமும், நியாயமும் என்னை? இத்தேவயானமார்க்கம் விஷ்ணுலோகத்திற்குஞ் சிவலோகத்திற்கு முண்டாகாமற்போன விதமென்னை? இவரதுபோதங் கேட்டவர்கள் (சாலோக சாமீப சாரூப சாயுஜ்யங்களாகிய பேறுகளைப பிரஸ்தாபித்துச் சரியை கிரியை யோக ஞானங்களை யெய்தினோர் சிவலோகத்தைப் பெறுவரென்றும், சிவனது சமீபத்திலிருப்பரென்றும், சிவனதுருவத்தை யடைவரென்றும, சிவனோடு டத்துவிதப்படுவரொன்றுங் கூறும்) வேதவேதாந்தங்களை வெறுத்துப் பிரமனது உபாசனையையே விழைந்து சிவாபராதத்திற் றலைப்படுவரொன்க. சிவாராதனஞ்செய்பவர்தம்முள், மந்தாதிகாரிகள் விஷ்ணு-பிரமன் - இந்திரன் - இயமன் முதலினோரதுபதங்களைப் பெற்றுக் குறித்தகாலம்வரையிற் போகம்நுகர்ந்திடுவர். இயமனதுலகத்தில் யயாதி - நகுஷன் - புரூரவன் - மாந்தாதா-சோமன்-இராமன்-இலட்சுமணன்-பிரதர்த்தன் முதலினோர்

இயமனை யுபாசித்துக்கொண்டிருந்தனனென்று பாரதம் கூறு கின்றது. இவ்வியமனதுபாசனையைப் போலவே பிரமனதுபா சனையையும் சாஸ்திரங்கள்பிரஸ்தாபிப்பதை யாமாட்சேபிக்க மாட்டோம். ஒருவன் சிவாலயத்திற்சென்று ஒருபிரதட்சிணஞ்செய்யின்-பிரமலோகத்தையடைவனென்றும், இரண்டுபிர தட்சிணஞ்செய்யின்-விஷ்ணுலோகத்தையடைவனென்றும், மூன்று பிரதட்சிணஞ்செய்யின்-உருத்திரலோகத்தையடை வனென்றும் புராணங்கள்கூறுகின்றன. இதனுனும் பிரமலோ கத்தை யடைவாரது யோக்யதை இனிது வெளிப்பட்டது. பிரமலோகத்தையடைந்தவர்கள் அங்கிருந்தபடியே மோக்ஷ மடைதல கூடாது. அங்கிருந்து விஷ்ணுலோகத்தையும், அ ங்கிருந்து சிவலோகத்தையும, அங்கிருந்து சிவசாயுஜ்யத்தை யும் கிரமமாகப்பெறுவரென்பதே திண்ணம. விரிக்கிற்பெ ருகும்.

பூர்வபட்சம்.

"ஜகத்காரணன், சத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன், சர்வஞ்ஞ ன், சுதந்தரன், சர்வப்பிரேரகன், கிருபாலு என்றிவ்வாறு சசுரத்தன் மங்களைச் சிந்திப்பாயாக வென்று காரணப்பிரமத்தின் உபாசனை கூறியிருக்கின்றது.

சித்தாந்தம்.

இவர் சிவன் - நாராயணன் முதலியநாமங்கள் கார ணபிரமத்துக்கே சொந்தமெனவும், இந்த நாமங்களே காரி யப்பிரமத்துக்குப பின்னாக் கூறப்பட்டனவெனவும் முன்பு பிரசங்கித்திருக்கிறார். இங்ஙனமாக, சிவ நாராயணுதி நாமங் களால் காரணப்பிரமோபாசனை செய்யுமாறு இவர் கற்பியா தொழிந்தது என்னே? இவர் ஜகத்காரணன் - சத்தியகாமன் முதலிய நாமங்களாற் காரியப்பிரமங்களையுபாசிக்கக் கற்பியா மையால், அக்காரியப்பிரமங்களாக இவர் கொண்டிருக்குஞ் சிவன் - விஷ்ணுமுதலினோரை ஜகத்காரணரும், சத்தியகாம ருமாகப் பிரஸ்தாபிப்பது இவருக்குத் துக்கத்தைவிளைக்கத்

தடையிரர்து. இவர் காரணப்பிரமோபாசனைக்கு உபகாரமாகக்கற்பித்த ஜகத்காரணன் - சத்தியகாமன் என்பனவாதி தர்மங்களை இவர் கிறிஸ்தவர்களிடங்கற்று வெளிவந்ததாகவே யாம் யோசிக்கின்றோம். ஏனெனின், அவர்கள் "எங்கு நிறைந்தவரோ, எல்லாம் வல்லவரோ, அழியாதவரோ, பராபரவஸ்துவாயுள்ளவரோ" என்பனவாதி விசேடங்களாற் கடவுளைத் துதிப்பது யாவரு மறிவார்கள். இவர்களோ டினப்பட்டுச் சிவநாமங்களையுச்சரிக்கப் பின்னிட்டு, உமாஸஹாயத்வாதி லிங்கங்களோடுகூடிய அருட்கோலங்களில அன்புபாராட்ட இசையாத பூர்வபட்சியினதுவினைக்கு யாம அதிகமாக வருந்துகின்றோம். கைவல்யோபநிஷத்தில் "ஏகாந்த ஸ்தானங்களிலே சுகாசனத்திலிருந்து சுத்தனாய், நேராகிய கழுத்துத்தலை யுடம்புகளையுடையனாய், அத்தியாச்சிரமஸ்தனாய், இந்திரியங்களனைத்தையுமடக்கிப் பத்தியால் தனது ஆசிரியனை இறைஞ்சி யிதயபுண்டரீகத்தைத் துகளற்ற சுத்தமாகக் கருதி, அதன் மத்தியிலே தெளிவுடையவராய், சோகமில்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அநந்தரூபராய், சிவனாய், அமிர்தராய், பிரமயோனியாய், தற்பரமாய், ஆதிமத்தியாந்தவிகீனராய், ஏகராய், விபுவாய், சிதானந்தரூபராய், அரூபராய், அற்புதராய், உமாஸஹாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசாந்தராய், பூதயோநியாய், சமஸ்தஸாட்சியாயிருப்பவரைத் தியானித்து, அதனான்முனியாகி இருளின்மேற்போனவன். அவர்பிரஹ்மா, அவர்சிவன், அவர் இந்திரன், அவரழிவற்றவர், மேலானவர், சுவப்பிரகாசர், அவரே விஷ்ணு, அவர் பிராணன், அவர் காலன், அக்னி, அவர் சந்திரன, அவரே இருந்தது மிருப்பதுமாகிய வெல்லாமானவர், என்று முள்ளவர், அவரையறிந்து அதனால் மிருத்தியுவைக்கடப்பன். முத்திக்கு வேறுவழியில்லை" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வுபநிஷதாத்தத்தை நமதன்பர்கேட்டிருப்பன், அவருக்குச் சிவநாமங்களி லுபேக்ஷை யுண்டாகமாட்டாது. இதில், உருவம், அருவம், உருவருவமுதலிய பரனது அருள்வடிவங்களும், அவரது அனந்த கல்யாணகுணங்களும், அவர் எல்லாந்தாமாயிருக்கும் அருட்பிரகாசமும், அவர் உமாஸஹாயரும், திரிலோசனரும், நீலகண்டருமா யெழுந்தருளியிருக்கும் அடை

யாளங்களும் பெறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வருட்கோலமூர்த்தியை வழிபடுதலே மிருத்யுவைக் கடப்பிக்குமெனவும், முத்திக்கு வேறுவழியில்லையெனவு முபதேசிக்கவெழுந்த வேதார்த்தம் நமதுகைவல்யவேதாந்தியார்க்குக் கசப்பெடுத்துப்போனது அதிசயமன்று நூற்றெட்டுபநிஷத்துக்களில் கைவல்யமென்பதொன்று. இவ்வுபநிடதத்தின்பேரையே தமது நூலின்பெயராக வமைத்து, ஒருவேதாந்தியார் கைவல்யம் என்னும் தமிழ்நூலியற்றினார். உபநிஷத்தாகிய கைவல்யத்தின் பிரமேயத்தை மேலே யாம்விதந்ததே போதும். அதன் பேரை இரவல்கொண்டெழுந்த கைவல்யம் அதனோடு முரணிய பேய்ஞானத்தைப் போதிக்கின்றது. இதற்கு உரையாசிரியராக நமதன்பர் வெளிப்பட்டமையால், இவர்க்கு உபாஸஹாயத்வாதிலிங்கங்களோடுகூடிய பரனிடத்தில் அன்பு ஜநியாதது ஸஹஜந்தான்.

> "உன்திரு வடிக்கீ ழுறுதியா மன்பு
> முன்திரு வருளினாற் கிடைப்ப
> தன்றிநூற் பலவு மாய்ந்ததா லுரைசெ
> யளப்பருந் திறமையான் மதியான்
> மன்றவே கிடைப்ப தன்றுமற் றதனை
> மாதவஞ் செய்திலாக் கயமை
> துன்றிய புலையோர் யாங்ஙனம் பெறுவர்
> சோதியே கருணைவா ரிதியே."

என்னும பிரமாணம் பொய்யாயிடுதல் கூடாமையின், பூர்வ பட்சியினது பிரவர்த்தக முசிதமாயினதறிக. "அநேக ஜந்ம ஸித்தாநாம்—ச்ரௌதஸ்மார்த்தாநு கர்மிணாம், சந்த்ரசேகர பாதாப்ஜ—சரணஸ்ய குதூஹலம்" என்னும் வசனபரியாலோசனையும் எமதுண்மையை நிறுத்தும். இனிச் சிவஞானிகள் செய்யும் பிரமோபாசனை "குவளைக்கண்ணி கூறன் காண்க, அவளுந்தானு முடனேகாண்க. பரமாநந்தப் பழங்கடலதுவே." என்னும் ஸ்ரீவாசகத்திருமுறையால் வெளிப்பட்டவாறறிக.

(பட்டினத்தார்பிரபந்தத்தில்)

“ நஞ்சுபொதி
காளகண்டமுங் கண்ணொருமூன்றும்
தோளொருநான்குஞ் சுடர்முகமைந்தும்
பவளநிறம்பெற்றுத் தவளநீறுபூசி
யறுசுவையதனினு முறுசுவையுடைத்தாய்க்
காணினுங் கேட்பினுங் கருதினுங் களிதருஞ்
சேணுயர்மருத மாணிக்கத்தீங்கனி
பையப்பையப் பழுத்துக்கையர
வெம்மனோர்க்கினி தினிதருந்திச், செம்மாந்திருப்ப”

எனவும்,

(திருக்களிற்றுப்படியாரில்)

“ உள்ளும்புறம்பு நினைப்பொழியிலுன்னிடையே
வள்ளலெழுந்தருளு மாதினொடும்”

எனவும்,

“ இன்றிச்சமயத்தி னல்லதுமற்றேழையுட
னென்றுசொலி மன்றத்து நின்றவரார்”

எனவும்,

“ துரியங் கடந்தசுடர்த் தோகையுட னென்றும்
பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான்”

எனவும்,

“ இக்கணமே முத்தியினை யெய்திடினு மியானினைத்த
வக்கணமே யாநந்தந் தந்திடினு—நற்கணத்தா
நாயகற்கு நாயகிக்கு நானடிமை யெப்பொழுது
மாயிருக்க லன்றியிலேன் யான்.”

எனவும்,

“ சிந்தையிலு மென்றன் சிரத்தினிலுஞ் சேருமங்கை
வந்தவினை மண்ணினை—நாம் வாராமற்—றந்தவினை
மாதினுட னெத்திறமும் வாழ்ந்திருக்க வெனபதலா
லேதுசொலி வாழ்த்துவே னின்று.”

எனவும்

போந்த அருள்வாக்கியங்களுங் கைவல்யசுருதியினது அர்த்தப்பிரகாசவடிவமாகக் காட்சிப்பட்டவாறறிக. விரிக்கிற் பெருகும். இத்யாதிபிரபலஸாட்சிகளால் சித்தாந்தப்பட்டிருக்குஞ் சிவோபாசனையால் க்ஷேமமடைவதை விட்டு, 'அரியயனரனென்னுமிவரை, யுணர்ந்துணர்ந் துறைந்துறைந் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே" எனவும், "நாரணனுன்முகனரனென்னு மிவரை, ஒன்றநும்மனத்துவைத் துள்ளிநும்மிருபசையறுத்து" எனவும்போந்த சடகோபரதுபாடல்களை எமக்குப் புதுமைகாட்டி நமதன்பர் சேர்வெய்தினார். இந்தப்பாடல்களும், இவைபோன்ற பலபாடல்களடங்கிய திருவாய்மொழியுஞ் சங்கசக்ராதி சிங்கங்களைத்தாங்கிய நாராயணர் காரியப்பிரமமெனவும், ஜகத்காரணன் - சத்தியகாமன் என்பனவாதிதர்மங்களால்வழிபடத்தக்கது காரணப்பிரமமெனவும் போதிக்கவில்லை. இந்தநூன்முழுதும் நாராயணனையே பரமாத்மாவென்று போதிக்கின்றது. நமதன்பர் பசுவாகியதன்னைப் பரமென்று கூறுவதுபோல் சடகோபர் விஷ்ணுவாகிய வேறுபசுவைப் பரமென்று கூறினர். இச்சடகோபரதுநூல விஷ்ணுபரத்வங்கூறும் வைஷ்ணவநூலாகையாலும், வைஷ்ணவசித்தாந்தம "நாராயணன் நான்முகனைப்படைத்தான், நான்முகன் சங்கரனைப்படைத்தான்" என்பதாகையாலும், நமதன்பர் தேடிய இரண்டுபாடல்களிலும் முதற்கண் விஷ்ணுவையும், இரண்டாவது பிரமனையும், மூன்றாவது சிவனையுங் கூறி அவர்களது உயர்வுதாழ்வுகளை விளக்கியிருக்கின்றமையாலும், "பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்றனக்கும் பிறர்க்கும், நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்" என்னுஞ் சிவநிந்தைபொதிந்தபாடலும், இதுபோன்றபலநிந்தைகளும் அப்பசுபாரம்யநூலிற்படிக்கப்பட்டிருத்தல் பிரத்யக்ஷமாகையாலும் பூர்வபக்ஷியார் துணிந்தவாறு சடகோபரதுநூல் அபேதவாதத்தைச் சாதித்ததில்லையென்பது வியக்தமாயிற்று. இச்சடகோபரது சிவநிந்தைகளைச் சிவாதிக்யரத்னாவளியில் முன்பே யாம் பரிகரித்திருக்கின்றோம். இனி நமதன்பர் தேடியபாடல்க

ளில் மூவரையுமிறைஞ்சவிருத்தது யாதெனின், முதற்கடவுளாக விஷ்ணுவையும், அவரதுமைந்தராகப் பிரமனையும், அவரதுமைந்தராகச் சிவனையும் வணங்குவீர்களாகவென்றற்கேயாம். இப்படி வழிபடுவதால் பிரமன், சிவன் என்பவர்களது வழிபாடுகள் விஷ்ணுபரத்வஹானியை யுண்டாக்காமையாலும், அவ்வழிபாடுகள் விஷ்ணுவாதிக்யத்தைவிடாமல் ஜீவிக்கின்றமையாலும், முடிவில் எல்லாம்விஷ்ணுவினதுவழிபாடேயாமே துணியப்படுகின்றமையாலும் "மனப்பட்டதொன்றே" யென்னுந்திருப்பாசுரம் நமதன்பரதுமதத்திற்கிணங்கியதாக ஆதாரமாய்விட்டதென்க. அல்லது "மனப்பட்டதொன்றே" என்பதற்கு அரி-அயன்-அரன் என்னுந்தெய்வங்களில், அயன்-அரன் என்பவர்களைத்தள்ளி, அரியென்னுந் தெய்வமொன்றையே மனத்திற்குச் சம்மதப்பட்டதாகக்கொண்டு வழிபடுவீர்களாகவென்று பொருள்கூறுவதுஞ் சிறக்கும். இவர்பேசிய மற்றொருபாடலில் "ஒன்றெனக் கூறுஞ்செய்யவனிடை நம்முடையானே" என்றிருப்பதும் இவரதும்மதாரத்தையழித்தது. எங்ஙனமெனின், இதில், "நாரணன் நான்முகன்-அரன்-என்னுமிவரை" என்று முதற்கட்பிரஸ்தாபித்தவாறு முடிவிலும் பிரஸ்தாபிப்பதாயின், "ஒன்றெனக் கூறுஞ்செய்யவரிவை நம்முடையானே" என்று பாடமிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமின்றி "அவனிடை" என்று நாராயணனையே பிரஸ்தாபித்தமையால், யாம் கூறிய பொருளே அமைவுடைத்தாகி, நமதன்பரதுசித்தாந்தம் வெளுத்தவாறறிக. இவருக்காக்கப்பாடல்கள் எமக்குத் துச்சமேயானாலும், இவருக்கவற்றாலொருசாதகமு முண்டாகவில்லையென்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டியே அவைகளையும் வருவித்தொழித்தாமென்க. விரிக்கிற்பெருகும்.

இதுகாறும் பூர்வபட்சியார் கூறியபரவஸ்து லட்சணத்தினாபாசத்தை யொருவாறுவிரித்துச் சைவஸித்தாந்தத்தாற்றுணியப்படும் பரசிவாதிக்யப்பிரசங்கஞ் செய்துமுடித்தோம். இனி அவரது நூலிலடங்கிய வேறு ஆபாசங்களையும் எடுத்திசைப்பாம்.

பூர்வபட்சம்.

"முதனூலிருக்கவும் வழிநூல் சார்புநூல் செய்யப்புகுவோர் ஆதிக்கண்ணே மங்கலஞ்செயற்பாலது அவசியமே; என்னை? இரந்த சமாப்திக்குப் பிரதிபந்தங்களாகவுள்ள எவ்விதவிக்கினங்களும் அம்மங்கலத்தால் நாசமுறுதலின். விக்கினமென்பது பாவம். பாவத்தினால் சுபகாரியங்கள் சமாப்தியாகா; ஆகலின் அப்பாவங்களைப்போக்கவல்ல மங்கலம்வேண்டும். பாவமின்மையராயினரோவெனின்? அவர்களும் மங்கலஞ்செய்யத்தக்கதேயாம்; இன்றேல் அந்நூலை நோக்குவோர்க்கெல்லாம் நூலாசிரியரிடத்து நாஸ்திகப்பிராந்தியுண்டாகி அந்நூற்கண் ஊக்கஞ் செல்லாதென்க."

சித்தாந்தம்.

ஒருநூலினாதிக்கண் மங்கலம் வேண்டற்பாலது என்றதெமக்குமொப்பே. "இன்றேல் அந்நூலைநோக்குவோர்க்கெல்லாம் நூலாசிரியரிடத்து நாஸ்திகப்பிராந்தியுண்டாகி அந்நூற்கண் ஊக்கஞ்செல்லாதென்க" என்று கூறிய சமாதானமே அஸம்பாவிதம். ஒருநூலின்முதற்கண் மங்கலஞ்செய்யாமைகொண்டே அந்நூலையாக்கியோரிடத்து நாஸ்திகப்பிராந்தியுண்டாவது யாங்ஙனம்? அந்நூலிற்சிறிதுபாகம், அல்லது அதிகபாகம் பார்த்தபின்னரோ அதனையாக்கியோரது யோக்யதை வெளியாகாநிற்கும். முதற்கண் மங்கலஞ்செய்யாமைகொண்டே அந்நூலாசிரியரிடத்து நாஸ்திகப்பிராந்தியுண்டாமென்பது அஸங்கதம். இதனையிவர் வேறுவிதமாகக்கூறினொருவாறு பொருந்தலாம். என்னெனின், மங்கலமிழந்தநூலைநோக்குவோர் தாமுமங்கலமிழந்து கெடுவராகலின், அவர்பொருட்டுப் பாவமின்மையராயினும் மங்கலம்விழைதற்பாலார் என்று கூறுவதேயாம். இனி மங்கலங்கூறுவது "தெய்வவணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளு, மெய்தவுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்." என்ற சூத்திரப்படி அமையும். இதனை நமதன்பரநுசரிப்பின், மங்கலமின்றேல் நூலாசிரியரிடத்து நாஸ்திகபிராந்தி யுண்டாமென்றுகூறிய அவர்நியாயம் அங்கீகாரமாம். இவர் "பாவங்களைப்போக்கவல்ல மங்கலம் வேண்டும்" எனவும், "பாவமின்மையராயினரோ" எனவும்

பிரசங்கித்தமையே யிவர்க்குத் தலைநோயாக முடிந்தது. மங்கலம் பாவத்தைப்போக்குவது என்று கூறுகையால், பாவமுடையாரோ மங்கலம்வேண்டற்பாலாரென்பது துணியப்படும். பாவநிவிர்த்தியின் பொருட்டு மங்கலங்கூறிவிட்டுப் "பாவமின்மையராயினுரோ" என்றது எற்றுக்கு? ஈண்டு மங்கலமென்பது கடவுள்வழிபாடேயன்றிவேறில்லை. இவ்வழிபாடு பாவமுடையார்க்கேயென்பதும் அசங்கதம். பாவமுடையார்வழிபடுவது அப்பாவநீங்குதற்பொருட்டும், பாவமில்லாதார்வழிபடுவது அக்கடவுளின்பத்தை நுகாதற் பொருட்டுமேயாம். இவ்வுண்மை "நாதநாதவென்றழுதரற்றிப்-பாதமெய்தினர்பாதமெய்தவும்" என்னும் ஸ்ரீவாசகத்திருமுறையாற் பெறப்பட்டவாறறிக.பாதமெய்தினர் என்பது பாவநீங்குதற்கெய்தினர்எனவும், பாதமெய்தவும் என்பது சிவாநுபவமபண்ணுதற்கெய்தவும எனவும் தெளிந்திடுபர் மேலோர். இதனுல, பாவமுடையாரயினுரும், பாவமின்மையராயினுருங் கடவுள்வாழ்த்தாகிய மங்கலஞ்செய்யாதொழிய அதிகாரம பெறுராயினர். எனவே, இருதிறத்தவரும் விதிபிறகட்டுண்டுமங்கலஞ்செய்யக் கடமைப்பட்டவராயினுரெனல சிறந்தது. அவ்விதிவாக்கியந் தம்மையுடையானதருமனமொழியே யாகையா லதன்வழிநிற்றலெத்துணைபெரியாாக்கும மரபேயாமென்க. இவ்வாறுதெளியுந தெரிவிழந்த நமதன்பர் "பாவமின்மையராயினுரோ" எனக் கடாவியதை யாமவாது பாவமென்னுது வேறுபாடுதென்பேம்? பாவமின்மையராயினுர்க்கே மங்கலமெல்லாஞ் சொந்தமாகலின், அம்மங்கலத்தைத் தமக்கெனவிழையாதாரை அமங்கலமுடையா ரெனலே யமைவுடைத்து. இவர் தம்மையுந் தமது கைவல்யநூலாரையும் பாவமில்லாதவரென வெளிப்படுத்திக்கொள்ளவே இவ்விசேடப்பிரசங்கத்தி லிறங்கினர். இதனை, "வினைப்போகமேயுறு தேகங்கண்டாய் வினை தானொழிந்தாற்-றினைப்போதளவு நில்லாதுகண்டாய்" என்று எமதுபட்டினத்தடிகள் கூறியதுப்த்துணரவறியாரோ மகிழ்த்து மாழ்குவரென்க. இம்மாயாவாதியார் "பூஜ்யபாதர், வியாசர்" என்று கொண்டாடப்

பெற்றவர்தாமே பலதுன்பத்தழுந்திப் பாவத்தா ளுெந்தவ ராக,இவரும் இவரது கைவல்யநூலாரும் அப்பாவப்பிணியா ளுெர் தயராரொன்பது விந்தையினும் விந்தையேயாமென்க. சிவஞானியர்க்கே பிராரத்தவினை நுகர்தலுண்டாயின், இப் பசுஞானப்பெரியார்க்கு வினைப்போகமாகிய பாவமில்லையெ ன லெங்ஙனேவடுக்கும்? இவ்வுண்மையை யுய்த்துநோக்கு வார்க்கு நமதன்பர்சாதித்தமங்கலம் அகரத்தை முதலிற்கொ ண டழிந்ததெனலே துணிவாமென்க. விரிக்கிற்பெருகும்.

பூர்வபட்சம்.

"மாயாவிசிட்ட சைதன்யத்தைக் காரணப்பிரமமென்று கூறியிருக்கின்றனராகலின், அதற்கு உள்ளந்தன்னிற் சாட்சிமாத்திரமாய்நிற்கை அசம்பவமாமேயெனின், அது பரமார்த்தமாகச் சுத்தப்பிரமமேயாகலான், சாட்சித்தன்மை அதற்கு அசம்பவமாகாதென்க.

சித்தாந்தம்.

ஈண்டிவர் மாயாவிசிட்டசைதன்யமென்றது காரணமாயாவிசிட்டசைதன்யமேயாம். இக்காரணமாயாவிசிட்டசைதன்யம் பரமார்த்தமாகச்சுத்தப்பிரமமாயிடுதல்போ லிவர் மதத்திற் கூறுங் காரியமாயாவிசிட்டசைதன்யமும் பரமார்த்தமாகச்சுத்தப்பிரமமாயிடத் தட்டில்லை. இவர் காரணமாயாவிசிட்ட சைதன்யத்திற்குக் கூறிய லட்சணம் காரியமாயாவிசிட்ட சைதன்யத்திலும் பெறப்பட்டமையா லிம்மாயாவாதியாரது நியாயம் வியபிசரித்துவிட்டது. உள்ளந்தன்னிற் சாட்சிமாத்திரமாய்நிற்கை காரணமாயாவிசிட்ட சைதன்யத்துக்கேயன்றிக் காரியமாயாவிசிட்டசைதன்யத்திற் கிவரொப்பாதது நியாயவாதத்தி னிலைபெற்றிலது. இரண்டுக்குங்காரணகாரிய சம்பந்தங்களான் மாயாத்வந்தமும்,பரமார்த்தமாகச்சுத்தப்பிரமமாந்தன்மையு மிருப்பதுதெளிவார் உள்ளந்தன்னிற் சாட்சிமாத்திரமாய்நிற்கை காரணப்பிரமத்திற்கே யுண்டென்று வாதிக்கு மிவரதுவெள்ளறிவை யெள்ளிநகையாடாநிற்பரோ

ன்க. இவரது விருத்தியுரைக்காதாரமாய் நின்ற பாடலில் "ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றபகுதிக்கு "அகண்டைக ரசனுன சிவபெருமானுடைய சீர்பாதங்கட்கு நமஸ்காரம்' என்று இவரே பொருள்விரித்திருக்கின்றார். சிவபெருமானுடைய சீர் பாதங்களுக்கு நமஸ்காரம் என்று விரித்தபொருள் உமையொருகூறுடையானாகிய சிவனையேயன்றி யுருவமற்ற வேறு எந்தப்பொருளையும்போய்ப் பற்றாது. இங்கே யிவ்வாறுவிரித்தவரிதனேடுமேலவுண்டாகப் பின்னேரிடத்தில "இந்நூலாசிரியர் இவ்வபிப்பிராயத்தையறிவித்தற்பொருட்டே காரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களான சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்ர, சதுண்ட, அஷ்டயுஜாதிகளுள்ளே யாதொன்றையும் எடுத்து விசேடியாமல் "ஏகநாயகன்பதங்கள்போற்றி" என்றார்" என்று பிரசங்கித்தனர். முன்னெடு பின் முரணுமாறெழுதிய பகுதிகளிற் பின்னெழுதியதே யவரதுதுணிவாயின், முன்னெழுதியதை யெழுதவறியாதெழுதினுரென்றிழிவுரைக்கவரும். ஏகநாயகன் என்றவிடத்திவர் சிவன்என்று பொருள்கூருமல் ஏகமாகியபிரமம் என்று முடித்திடலே யமைவுடைத்து. சிவன்என்றதே பிரமம் எனின், சிவன் என்று கூருமல் சிவபெருமான் என்றுங் கூறினமையால், இது சைவரது பரிபாஷையாகமுடிந்தது. இதனல் அவர் பிரமமென்று சாதிக்கவெழும்பொருள் சைவர்கூறும் பிரமமாமேயன்றி மாயாவாதியர்கூறும் பிரமமாகாது. அதவா நமதன்பர் "ஏகநாயகன்" என்பதற்குச் சுத்தப்பிரமம் என்று சாதிப்பினு மதனையடுத்துவந்த "பதங்கள் போற்றி" என்பதற்கு இவ ரிந்திரஜாலவித்தைசெய்தே காட்டவேண்டும். பிரமம் ஏகம். அது உருவமற்றது. கைகாலில்லாதது அந்தோ ஈண்டுப் பரமான்மாவினது பாதங்கள் நமதன்ப ரோதங்கொளச்செய்தது அவரது வினையேயாம். இந்தப்பரியாலோசனையால் "ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்பதற்கிவ ரிவரது காரியமாயாவிசிட்டசைதன்யத்தை யொப்படைப்பாராயி னிவருக் கிவ்வளவவஸ்தையுண்டாகவிடமிராது. காரியமாயாவிசிட்டசைதன்யங்கள் கைவிடத்தக்கனவென்றுஇவர்கொடிபோட்டிருப்பவ

ராகையா லதனை யிறக்கவிசைந்திலரென்க. இவருக்கு அதனை யிறக்குவதில்லையென்னும் எண்ணமாத்திரமேயன்றி எமது சஸ்திரம் பட்டபோதே யறுந்துவிழு மற்பநிலையினது அது வென்றறிக. காரியப்பிரமத்தைவேண்டாதவிவர் "பதங்கள் என்றது காரணப்பிரமத்துக்கு அசம்பவமாமேயெனின்? அக்காரணப்பிரமம் ஓரோர்காலையில் பக்தாநுக்ரகார்த்தம் அவர்வேண்டிய அருளுருக்கொண் டாவிர்ப்பவிக்கும் ஆற்றலுடைத்தானமையின் அதற்குப் பாதங்கூறியது உபசாரமும், அசம்பவமுமாகாது" என வொன்று கூறினார். இவரது ஞானம் கரணம்போட் டுருண்டு கொண்டே போகிறதன்றி யோர்நிலையி னின்றிலது. இதற்கு முன்வரையில காரணப்பிரமம், காரியப்பிரமங்கள் என்பவைகளைக்கூறிவந்தவரிப்போது காரணப்பிரமத்தினருளுருவான வெறுபலபிரமங்களைத் தேடிக்கொண்டுவந்தார். இவை காரியபபிரமங்களல்லவென்பதிவரது மதமாகாவிடின், "காரியப்பிரமங்களுள் யாதானுமொன்றைக்கூறுதல் பொருந்தாது" என்றிவர் கூறமாட்டார். இதனால், காரணப்பிரமமுங் காரியப்பிரமங்களுமல்லாத வெறுபிரமங்க ளவையென்பதே நிச்சயமாயிற்று. இவரது காரணப்பிரமம் மாயாவிசிட்டசேதனம். இம்மாயையைப பிரமத்துக் கபின்னமாக வொப்பின், விசிட்டம் என்பதுகெடும், பின்னமென்பதே இனித் துணியத்தக்கதாயிற்று. பின்னமெனின், ஏகத்வமெடுபடுகிறதேயெனின், இதற்குநமதன்பரோ விடைகூறவேண்டியது. விசிட்டசப்தசிரவணமாத்திரத்தானே மாயையும், பிரமமும் விஜாதியென்றே யாவரு மறிவார்கள். இம்மாயையோடுகூடிய பிரமம் அருளுருக்கொள்ளுமாறெங்ஙனமெனவிசாரிப்பதே இப்போதவசியமாம். அருளுருவென்கையில் அருள் உபாதானமும், உரு வதன்காரியமுமாம். அவ்வருளென்பது பிரமத்துக்குப்பின்னமா? அபின்னமா? பின்னமென்றாலத்துவிதங்கெடும். அபின்னமென்றாற் சைவசித்தாந்தத்திற் பரிவஸானமாம். இது மாயாவாதமாகாது. அன்றி யிவ்வருளென்பது காரணமாயைக்கு வேறா? வேறன்றா? வேறென்னின், பிரமமொருமுதல், மாயையொரு

முதல், அருளொருமுதலென்னும் விவிதப்பிரஸங்கமுண்டாம். வேறன்றென்னின், மாயையேயருளாகி, அருளுருவென்பது மாயையுருவாகிக்கெடும். அவராது மதத்தில் மாயைக்கும், அருளுக்கும் பேதமுணரும்பெற்றியின்றெனக. மாயாகாரியவுருவத்தையேயிவரருளுருவென்று பிரஸ்தாபித்துப் பெருமை வகித்தாராகையால் இவர் கூறியவருளுருவங்க ளிவர்கைவிடத்தக்கனவென்று பிரசங்கித்துவரும் காரியமாயாவிசிட்டப்பிரமங்களில் வேறுகாதனவாகவே முடிந்தன. இதனால இவர்முதற்கண்ணெடுத்துக்கொண்ட காரணமாயாவிசிட்டசைதன்யம், காரியமாயாவிசிட்ட சைதன்யங்கள் என்பவைகளே தேறியகாரணப்பிரமமும், காரியப்பிரமங்களுமாக நிலைத்தன. இந்த முடிவால், காரணப்பிரமம் "பக்தாநுக்ரகார்த்தம் வேண்டிய அருளுருக்கொண்டாவிர்ப்பவிக்கும்" என்றிவர் பிரசங்கித்தது அவலமாகியது.

இனி யிவரெடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்திற் கிவர்தேடிய பிரமாணங்க ளிவருக்கிணங்கினவோ, அல்லதிவரோடு பிணங்கினவோவெனச் சற்றுயோசிப்பாம்.

(பிரமகீதையில்)

"புருட னென்றுரை செயப்படு வதுபரி பூரண மாகின்ற
சொருப நின்றவா நிற்கவிங் கருளொடு தோன்ற வல்லவன்றானே
யரனு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந்
தெரிவ ருஞ்சிவ னவனையிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரோ."

எனவும்,

(பகவற்கீதையில்)

"சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருந்தநா
ளுவாவிவ் வுலகுபடு மழிதுயர்தீர்ப் பதற்காக
மேவாது நின்றேயென் மாயையினான் மெய்யேபோ
லோவாது பிறந்திடுவே னுகந்தோறு முகந்தோறும்."

எனவும்,

(திருவாய்மொழியில்)

"துயரில்சுடரொளி தன்னுடைச்சோதி நின்றவண்ணநிற்கவே
துயரின்மலியும் மனிதப்பிறவியிற் றோன்றிக்கண்காணவந்து
து[illegible]ங்கள்செய்து தன்தெய்வநிலையுலகிற் புகவுய்க்குமம்மான[னே."
று[illegible]மில்சீர்க்கண்ணன் மாயன்புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமிலே

எனவும்,

(அஞ்ஞவதைப்பரணியில்)

"தன்பராபரம தானதிரு மேனிநிலையிற்
[illegible]ன மின்றியொரு தன்மையினி னின்றருளியே
[illegible]ன்பரானவர்க ணெஞ்சினி லுவந்த வடிவா
யங்கு வந்தவர்க ளுய்யும்வகை செய்த வருளும்."

எனவும்,

[illegible] பாடல்களே இவர்தேடிய பிரமாணங்கள்.

இவற்றுட் பிரமகீதை தத்துவராயர்செய்த தனிநூல். இதிற்போந்த "புருடனென்றுரை செயப்படுவதுபரிபூரணமாகின்ற சொரூபம்" என்றதனைச் சூதசங்கிதையிலடங்கிய பிரமகீதையில், கடவல்லியொடு சுவேதாசுவதரமுறைத்தவத்தியாயத்தில் "புருடனிலும் பரமான தொன்றுமிலே சிவனேயப் புருடனென்ப, கருடனுயர்த் தவன்முதலோ ரல்லர்" என விளக்கியிருக்கின்றது. இதில், "கருடனுயர்த்தவன்முதலோரல்லர்" என்பதனையே "அரனுமன்றுமா லயனுமன்று" எனத் தத்துவராயரும் விதந்தனர். இதனால், திரிமூர்த்தி யுத்தீர்ணராகியசிவமூர்த்தி உருவமில்லாத மாயாவிசிட்ட சைதன்யமென்று நமதன்பர் கொண்டுகூறியது குணம்பெற்றிலது. சூதசங்கிதையில், "உமார்த்த விக்ரஹாசுத்தா த்ரிணேத்ரா சந்திரசேகரா, நீலக்ரீவாப ராநந்த ப்ரமோதாதாண்ட வப்ரியா, ப்ரஹ்மாவிஷ்ணு மஹாதேவை ருபாஸ்யா குணமூர்த்திபி:" என்று கூறப்பட்டமையால், குணமூர்த்திகளாகிய அரன்-மால்-அயன் என்னும் மூவருக்குமேலாகியசிவம் உமையொருகூறுடையதும், நிர்மலமானதும், மூ

ன்றுகண்களையுடையதும், சந்திரனைச் சிரசிற்றரித்ததும், நீலநிறமானகண்டமுடையதும், ஆநந்தத்தாண்டவமபுரிவதுமாகிய அருட்கோலப்பொலிவினதென்று துதிக்கும் பெற்றியுடையதென்பதே சிவஞானிகளது துணிவு. திரிமூர்த்திகளைக் குணமூர்த்திகளென்றமையால், இவர்களைக்கடந்தவரும், இவர்களுக்குந்தெய்வமாயுள்ளவருமாகிய துரீயசிவத்தைக் குணமூர்த்தியென்றலகூடாது. இச்சிவமூர்த்தியே பக்தாநுக்ரஹார்த்தம பலவருளுருவங்களைத் தாங்குவரென்பது வேதமுடிந்தவிசிஷ்டாத்வைதம். இவரதருளுருவங்களாகப் பிரமன் முதலியோரது வடிவங்களையும், இவரது பிறப்புக்களையுங்கொள்வது அருளுக்குபாத்திரமானவர்க்கேகூடும். இப்பிரமன் முதலியோராகிய பக்தர்களுக்கே சிவம் அருளுருக்கொண்டநுக்கிரகிக்குமென்பதை, சர்வவேதார்த்த சங்கிரகமுமார்க்கண்டேயத்தில்,

> "மாய னேமுதல் வானவ ரன்பினுக் கிரங்கிப்
> பாய நான்மறை முடிந்துமெட் டாதநம் பரம
> ரூப வார்ந்த மனைவரு மடையவன் பிலார்க்குச
> சேய வாரத்த தாண்டவஞ் செய்தன மன்றோ."

என்று சொல்லியிருக்கின்றது.

இன்னும்,

> "தூய பரயோ கிக்கெல்லாந் தோன்றுஞ் சிவமாயேயன்றுட்
> பாயதரங்க மொழிகடல்போற் பகர்கிற சலமா யேயிருப்பார்
> ஞேய வவனற னுடைய நிட்டை யறியா ரான்மும் மூர்த்திகளு
> மேய மறையு மறிந்துரைக்க மாட்டா தெனனில் விள்ளுவதென்."

எனவும்,

> "அன்ன நிட்டை பரசிவற்கு மவனை யகலா வுமையவட்கு
> நன்ன ரியல்பே யுண்டன்று லமார் பிரசா தத்தினன்
> மன்ன வெனக்கு மாயவற்கு மற்று ளோர்க்கு முண்டாகும்
> பன்ன வரிய வதுகிடைக்கும் பான்மையெவர் றெனக் கேண்மின்."

எனவும்,

ந்த பாடல்களாலும் உமையொருகூறுடையானேசர்வா
க்ஷமூர்த்தியென்பது வியக்தமாகியது. இம்மட்டோ,
தந் க வுபநிடததாற்பரியமுணர்த்த வத்தியாயத்தில்
எச் த்தினுடைய பேரானந்தலேசத்தா லின்றேனூற்றும், பச்சி
ணர்பூந் துளவன்முத லோரதிக நூனமாப் பகராநந்த, மெச்சி
டவுற்றிருக்கின்றார்" எனவும், "உருத்திரனா ரணன்முதலோ ரிரு
தயத்திற் சாட்சியா யுறுவான் யாவன்" எனவும், "உமைபாகன்
பிரசாதத் தாலத்திநாத்தியெனு முலகம்யாவு, மமைவாரு நிர்க்குண
வா நந்தசொரூபமே யாகித்தோன்றும்" எனவுங் கூறியிருக்கின்
றது. சாமசாகோபநிடததாற்பரியமுணர்த்தவத்தியாயத்தில்,

'வயங்குசிவப் பிரசாத முண்டாகி லெவ்வுயிரு மருவு ஞானம்
பயங்குலவு முகின்மேனி நாரணனும் யானுமற்றைப் பண்புளோருந்
நயங்குசிவ ஞானமோ ருயிர்க்களிக்கத் தக்கசுதந் தரரோ யல்லம்
நயங்குலவு கிரமசா தகர்களா யேயிருப்பே நன்மை மிக்கீர்."

எனவும்,

'இத்தகு தெய்வச் சிவப்பிரசாத மிளமதி சூடியபெருமா
னுத்தம வுமையா ளிவரனுக் கிரக முற்றிடிற் கிடைப்பதாலமரீர்
மைத்தகார் மேனி மாயவன் றன்னை மலருறை யென்னைநாடோறு
மொத்தபே ரன்பிற் றியானஞ்செய்தாலு முத்தமக் கதிமருவாதே."

எனவும்,

'ஆதலின் முத்தி விரும்பினோ ரென்னையு மாழியங் க[illegible]லத் தனையுங்
காதலியாமற் பரசிவ னடியே கருத்துறத் தியானிக்க வேண்டுங்
காதலையடையாத் தன்பிரசாதஞ் சார்ந்தவன் பாலென்றும் பரமன்
மேதகுமூர்த்திசொருபமாயான்மசொருபமாய்விளங்கிவைகுவனால்."

எனவும்,

பிரசங்கித்திருக்கின்றது. இதுகாறுங்காட்டிய பிரமகீதை வச
னங்களால் பிரமன்முதலிய மூவருஞ் சர்வாநந்தமயனாகியும்,
வரது ஹ்ருதயத்தில் சாக்ஷியா யெழுந்தருளியிருப்ப
னாகியும் விளங்கும் உமாநாதனது பிரஸாதத்தையேபெற்றி
ன்புறுகின்றாரெனவும், சிவப்பிரஸாதமே ஞானத்தைப்பயப்
பதன்றிப் பிரமன்-மாயன் முதலியோர் ஞானமளிக்க யோக்

யாரகாமையால், சிவனையும், உமையையுமே ஆச்சிரா ஞானத்தையும், மோக்ஷத்தையும் யாவரும் பெறற்குரியா னவும், மோக்ஷாபேக்ஷையுடையவர்கள் பிரமன் ... ஓ தலிறேனைத்தியஜித்துச் சிவனையே தியானித்திடின், அ வன் ஆன்மசொருபமாகிய ஞானவடியினனுயும், அந்த நா த்தாலாகிய சித்கனவடிவினனுயும் அநுபவவேத்யமாகுகிற னெனவும் வெளிப்பட்ட துணர்ந்தவாகள் நமதுமாயாவாதக ளியார் கண்டுபிடித்த பிரமகீதையா லவருக்கொரு சாதகமு முண்டாகவில்லையென்று துக்கியாமற்போகார.

இனிப் பகவத்கீதையிற்காட்டிய வசனம் கண்ணனு டையது. கண்ணனே விஷ்ணுவினது அவதாரம். விஷ்ணு வோ திரிமூர்த்திகளிலொருவா. திரிமூர்த்திகளோ காரியமா யாவிசிட்ட சைதன்யங்கள். காரியமாயாவிசிட்டசைதன்ய களோ நமதன்பரது சித்தாந்தபபடிக் கைவிடத்தக்கன. இ ஞல் கைவிடத்தக்க காரியப்பிரமங்களி லொருவராகிய வி ஷ்ணுவும், அவருடைய அவதாரமாகிய கண்ணனுங் கைவி தக்கவரோயாயினர். இவர் பிரஸ்தாபித்த கண்ணன் காரிய பிரமத்தி னுருவமாக வெளிப்பட்டமையா லிவரைப் பக்தா நுக்கிரகார்த்தம் அருளுருக்கொண்டு வெளியாகாநிற்குமெ றுரைத்த காரணபபிரமத்தி னருளுருவென்ற லடாது. யுக தோறும் நான் பிறக்கின்றேனென்று கணண னுரைத்த தவறு. ஏனெனின், யுகநதோறும் பிறப்பவா கண்ணனன்று அவ்வாறு பிறபபவர் விஷ்ணுவாகவேண்டும். அவ்விஷ்ணுவா லுகந்தோறு மெடுக்கு மவதாரங்களிற் கண்ணனெருவர். இன் றற் கண்ணன்கூறிய துண்மையன்று. உபசாரம். இந்தக்கண் ணன் கூறுமிடத்தும் "என்மாயையினுற் பிறந்திடுகின்றேன்" என் றமையா லப்பிறப்புகளை மாயாவுருவங்க ளென்பதேயன்றி யருளுருவங்க ளென்பதற் காதாரங்காணேம். இவ்வலமபா விதங்களை நோக்குவார் நமதன்பர்தேடிய பகவத்கீதாவசனத் தைப் பிரகிருதோப யுக்மான சாதகமாகாதெனத் தள்ளப் பின்னிடாரென்க. இவர்தேடிய வாக்கியத்தில் "சாவாதுபிற

தனிமுதலா யிருந்த நான்" என்று கண்ணன்கூறியது அக் ண்ணனைப் பரமான்மாவாக வுணர்த்துமெனின், எஜுர்வே ம், சித்வல்லியில் "நான் பிராணனுகவிருக்கிறேன், அறிவுமய ான ஆத்மாவாயிருக்கிறேன், ஆயுளை யமுதமாக வுபாசியுங்கள்" ன்று இந்திரனுடைய பிரசங்கங் கேட்கப்படுகின்றது. அவ் ந்திரனாற் சொல்லப்பட்ட பிரஹ்மபாவத்தினுடைய வுபதே ப்படியே கண்ணன்கூறிய பிரஹ்மபாவத்தையு மறியவேண் யது. இவர்களைப்போலவே "நானேமநுஹ்ருதயாதிகளிலிருக் ன்றேன்" என்று வாமதேவரிஷியுங் கூறி யிருக்கின்றனர். ன்றியும்,கண்ணன் "தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே" என் ஆதிபுருஷனுகிய சிவனிடந் தான் பிரபத்திசெய்ததும், ச்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்" என்றுதொடங்கித் தனக்கு வேருகிய ரமேசுவரன் சர்வபூதாந்தராத்மாவாயிருக்குந் தன்மையைப் ரகாசப்படுத்தினதுமாகிய கலங்களைக் கீதாசாஸ்திரம் போ க்கின்றது. அன்றிக் கண்ணன் சிவபூஜாநிஷ்டனுயிருந்த விப ம் பாரதம், துரோணபர்வம், கைலாசயாத்திரா சந்தர்ப்ப தில் பிரகாசம் பண்ணப்பட் டிருக்கின்றது. பீஷ்மபர்வம், தோபதேச ஸந்தர்ப்பத்தில் நானே பரமாத்மா என்று பிர தாபித்த கண்ணன், அடுத்த துரோணபர்வத்தில் சிவபூசை சய்து சிறந்தமை கூறப்பட்டமையால், பகவத்கீதையினுற் ார்ந்த கண்ணன்மகிமை யாவும், அவர் சிவபக்த சிரோமணி யிடும் அருணலத்தையே ஆதரியாநிற்குமென்க. இத்யாதி ரபல நிச்சயங்களைத் தெளிந்தின்புறுவோர் நமதன்பரது தோபதேச விபரீதத்தைத் துச்சமென்றே தொலைத்திடுவ ான்க. விரிக்கிற் பெருகும். இதுநிற்க.

இவர் திருவாய்மொழியிற் காட்டிய பாடல் யாம் அநாத கத் தக்கதேயாயினு மதனையு மங்கீகரித் தொருவாறு சமா ன முறைப்பாம். இதில் "துயரின்மலியும் மனிதப் பிறவியிற் ேன்றி" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை யருளுரு வன்றுகோடல்கூடாது. தெய்வம மனிதப்பிறவியெய்தாது. வை எய்திடின், தனது தெய்வத்தன்மை மாறும். பிறந்தி

றங் தெய்த்தலில்லாத பரப்பிரமம் கண்ணனுகப்பிறந்திறங்
ய்த்ததெனல் பெரும்பேதமைமயே. துயரில் சுடரொளிதுயரி
மலியும் மனிதப்பிறவியிற் ருேய வாவசியகமின்ருந் தன்மை
யை யுய்த்துணரார் "இருவினைக்கு முரியவனுகிப் பிறந்து படும
யை யிறைவனென்று, சுருதிமுறை யிடமாயி னுமுமரி யாகுமென
சொற்று லெண்ணே" என்னும்பாடலைச் சிந்திக்க வுரியாரென்க
" துயரில் சுடரொளி - துயரின்மலியும் மனிதப்பிறவியிற் ருேன்றி
என்னுமிந்தப்பகுதியைக் கண்ணனிடமாத்திரமேயன்றி அ
த்யோபாதிகதராக வெளிப்பட்ட வொவ்வொரு சீவரிடத்
மே மாயாவாதிகள் சமர்த்தித்துக்கொள்ளலாம். இனித் தி
வாய்மொழிசெய்தார் விஷ்ணுபக்தியிற் சிறந்தவராகவி னவ
து தெய்வத்தின்றலையிலேறிய வழுக்கை இனிய மணமென
சாதித்த லவரதியற்கையென்க. அவரது மதமும், அதனை
யவலம்பித்த நமதன்பரது மதமு மவலமாயிட யாமிழை
தவுபநியாஸமுணாந்தவர்கள் பிரமகீதையும், பகவதகீதை
யும், திருவாய்மொழியுந் தமமின்முரணிப் பூர்வபட்சியானை
தெருவிலே தியங்கவிட்டனவென்று கூறப் பின்னிடாரென்
இந்த நுட்பமறிந்தவர்கள் "ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி"என
னும்மூலத்திற்கு நமதன்பர் அரண்பசஞ்சாரஞ்செய்துகொ
டுவந்து சேர்த்த சாதகங்க ணிஷ்பலமாயினவென்றே நூற்
வர். விரிக்கிற்பெருகும்.

நமதன்பர் முடிவாகக்கூறிய அஞ்ஞவதைப்பரணி மு
யாவாதநூல். இதனைச்செய்தவா தத்துவராயர். இவரது
யாவாதநூலே யாம் மதிக்கவும், அதற்கு ஸமாதானஞ் சொ
லவு மவசியமேயில்லை. பிரமகீதையை மாயாவாதமாகக்கெ
ண்டே யிவர் மொழிபெயர்த்து விரித்தனர். இது மாயாவா
மாகாது. மாயாவாதிகள் மயக்க விடந்தருவதொன்ரும். எ
ஙனமெனின், இப்பிரமகீதை சூதசங்கிதையி லுள்ளதென்
முன்னரே கூறினும். அச்சூதசங்கிதை காந்தம் ஆறு சங்
தையி லொன்று. இது சிவபுராணம் பத்தனுள் ஒன்று. சிவ
ராணமாகிய சூதசங்கிதை சிவபாரம்யத்தை விளக்குவ

ஸஹஜம். இது சிவேதரமானவைகளைப் பரமென்று யாண்டுஞ் சாதியாது. சிவன் சிற்சடப்பிரபஞ்சங்களைத் திருமேனியாகக்கொண்டு விளங்கலால், அத்திருமேனிகளையே அவைகளையுடைய பரனென வபேதம்பாராட்டி அது விளக்குமென்க. தேகம் - இந்திரியம் - பிராணன் - அந்தக்கரணம்-ஆத்மா என்னும் பொருள்களிற் சிவன் நிறைந்திருத்தலால், தேகமே சிவமெனவும், இந்திரியமே சிவமெனவும், பிராணனே சிவமெனவும், கரணமே சிவமெனவும், ஆத்மாவே சிவமெனவும் உபசரித்தல் குற்றமாகாது. அன்னமயமுதலிய பஞ்சகோசங்களையும்,ஆத்மாவையுஞ் சிவமென்று வேதங்கள் கூறுவது பிரசித்தியாகையால், கோசங்களையும் கோசவியதிரிக்தயாகிய வஸ்துவையுஞ் சிவமென்றிடுதல (பிரமம் என்னும் பரியாயநாமமுடைய) சிவம் அவற்றினுள்ளும் வெளியுங் கலந்தியங்கு மொருமை நோக்கியென்பது யாம் பலதாஞ்சொல்லவேண்டுமோ? விஷ்ணுவைப் பிரஹ்மம் என்று வேதங்கூறியதும இவைபோன்றதேயாம்.விஷ்ணுவைப் பிரஹ்மம்என்று கூறுங்கால, அவர் பிரமமாயிடுதெலெவ்வாறு உபசாரமாமோ, அவவாறே தேகமுதலிய பொருள்களையும், ஆத்மாவையுந் தெய்வங்களென்று கூறியதும் உபசாரமாகத் தட்டில்லை. இவ்வுண்மை தேர்ந்தவர்கள் ஆத்மாவே பிரஹ்மம் அலலது சிவம என்று சூதசங்கிதை கூறியது உபசாரமென்றே தெளிந்திடுவர். இவ்வாத்மாவினிடத்தி லது சமர்த்தித்த பிரஹ்மத்வம் உபசாரமென்பது நன்குபுலப்படுத்தவேயன்றோ உமாஸஹாயத்வாதி லிங்கங்களையுடைய பரமசிவனையே பரமாத்மாவென்று பலவிடங்களி லினிது பிரகாசம்பண்ணி யிருக்கின்றது? இனி விஷ்ணுபுராணத்தில் விஷ்ணுவையும், பிரமபுராணத்தில் பிரமனையும், அக்னிபுராணத்தில அக்னியையும், சூரியபுராணத்தில் சூரியனையுந் தெய்வங்களென்றுகூறியிருப்பதும் எமதுபட்சத்தை நிறுத்தும். பல தெய்வங்களை யொப்புவது அஸங்கதமாகையாலும், "ஸ்தோமம்வா அத்யருத்ராய ஸர்வஸேக்ஷயத்விராய நமஸாதிதிஷ்டந" என்னுஞ் சுருதியான

று தேவர்களைப்பார்த்து உங்களுக்கு நான் செய்த நமஸ்கார ங்களைச் சிவனுக்குச் சேர்த்துவிடக் கடவீர்களாக வென்று கூறினமையாலும், "அஹம்ஹி ஸர்வஹவிஷாம் போக்தாசைவ பலப்ரத:, ஸர்வதேவ தநுர்ப்பூத்வா ஸர்வாத்மா ஸர்வஸம்ஸ்தித:" என்னும் புராணவசனம் சாவகதனுகியும், சர்வசொரூபியாகி யும, அக்னிஸோமேந்திர விஷ்ணுவாதி சர்வதேவ தநுர்பபூத னுகியும், சர்வமுக்யஹவிர்த்திரவியங்களுக்கும் போக்தாவா ய் நானே பலப்ரதா,தாவாகின்றேன என்று சிவனுரைசொன் னதாகத் தெரிவித்தமையாலும் சாவபுராணஙகளாலுஞ் சிவ னேபரமாத்மா என்று துணியப்பட்டமையே சித்தம. விஷ் ணுவாதிகளுக்கே பிரஹ்மதவம் உபசாரமாகிறபோது ஆத்ம சப்தபரியாயமுடைய ஜீவனை சூதசங்கிதை பிரஹ்மமென று உபசாரமாகாமலுணைப்பாவதெங்ஙனம? உபபிரஹ்ம ணமாகிய புராணஙகளைபபோலவே அவைகளுக்கு மூலமா கியவேதத்தின் றுணிவுமாம. இவ்வுளவறிநதபேர் சூதசங்கி தையினது ஹ்ருதயத்தை யுணாந்து பசுஞானத்திற படிநதி டாமல் சிவோபாசனையிற் செறிந்து இன்புறுவரெனக. இதற் குச் சூதசங்கிதையைத் தமிழ்நூலாக வகுத்த பெரியாரே சானறெனக.

> "மறிதிரைக் கடல்சூ ழுலகிடை யரிதிம
> மானிடப் பிறப்பென வறிந்துங்
> குறிபெறு மவமே கறந்துகை யிளைப்பார்
> குழாத்தினை மறந்துநண் ணற்க
> செறிதரு முறையிற் சென்றுவே தாந்தத்
> தெளிவெனுஞ் சைவசித் தாந்த
> நெறியினை யடைந்தோர் குழாத்தினைப் பிரியா
> நிலையுறக் கடவதென் னெஞ்சம்."

என அப்பெரியார் கூறியதன்றியும்,

> "விரிதிரைசூழுலகுழுதல் யாவுமினி தளித்தருளு
> மேன்மை பூண்ட
> கரியவனும் யாம்பரமென் றெண்ணியதற் களவில்பிழை
> கலந்த தென்று

ஓரியபிறப் பிறப்பொழியாச் சிவர்சிலர் யாம்பரமென்
றுரைப்ப ரந்தோ
தெரியினிவர் தமைகிரய முமிழாதென் ஞான்றுமிது
திண்ணந் தானே."

என்று (திருமா லகம்பாவநீங்கி ஆநந்தநடந்தரிசித்த வத்தியாயத்தில்) தமதுண்மையைப் பிரகாசப்படுத்தியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு தெளிவதே நடுநிலையுடையார் துணிவென்க. சிவனைப் பரம என்றது உண்மையும், சீவன்முதலிய வேனைப் பொருள்களைப் பரம் என்றது உபசாரமுமாமென்க.

இதனை

"பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு புலனல்ல வுள்ள மதியின்
பேதங்க ளல்ல விவையன்றி நின்ற பிறிதல்ல வென்று பெருநூல்
வேதங் கிடந்து தடுமாறும் வஞ்ச வெளியென்ப கூடன் மறுகிற்
பாதங்க ணோவ வளையிந்த ஞறி பகர்வாரை யாயு மவரோ."

என்னும

ஆன்றோர் திருவாக்கும் வலியுறுத்தும். வேதமானது பூதமே பரம் என்று முதற்கட் கூறியதை மறுத்தற்பொருட்டுப் பூதங்களல்லவெனவும், பின்னர் இந்திரியங்களேபரமென்று கூறியதை மறுத்தற்பொருட்டுப் புலனல்லவெனவும், பின்னர்ப் பிராணதிகளே பரமென்று கூறியதை மறுத்தற்பொருட்டுஉள்ளமல்லமெனவும்,பின்னர்க் கரணங்களே பரமென்று கூறியதை மறுத்தற்பொருட்டு மதியின்பேதங்க ளல்லவெனவும்,பின்னர் ஆன்மாவே பரமென்றுகூறியதை மறுத்தற்பொருட்டு இவையன்றி நின்ற பிறிதல்லவெனவும் பூர்வபட்சஞ் செய்தவாறறிக. ஆத்மாவளையில் பூர்வபட்சமாயினமையால் இனிச் சித்தாந்தப்பொருள் "கூடன்மறுகிற் பாதங்கணோவவளையிந்தஞறி பகர்வார்" என்று பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சிவபரஞ்சுடரேயாம். இந்த நுட்பங்களை யுணர்ந்தவர்கள் சூதசங்கிதையிற் போந்த ஆத்மபரமான பரதத்வபோதங்க ளனைத்தும் "ஆத்மாந:பசுபதி:,' என்றசுருதிவசனப்படி அவ்வாத்மாவை யியக்கும் பசுபதியாகிய சிவபெருமானையே தெளிவிக்குமென்றறிந் தின்புறுமற்போகார். இதனை விச்சூதசங்கிதையி லடங்கிய பிரமகீ

தையுஞ் சிவனையுபசாரமாகவும், சிவனை யுண்மையாகவும் பர தத்வமாகச் சாதிக்குமெனலே யமைவுடைத்து. இதுகாறுங் கூறிய நியாயங்களால் நமது மாயாவாதியார் தேடிய பிரம கீதை-பகவத்கீதை - திருவாய்மொழி முதலிய பிரமாணங்களும், அப்பிரமாணங்களை யாதாரமாகக்கொண்ட அவரதுபிர சங்கமும் அவலமாயினவெனலே சித்தமாயிற்று.

நமதன்பர் சைவகிங்கையி லிறங்காமல் தமது ஏகாத்ம வாதத்திற் கேற்றங்கூறிக்கொண்டு போவாரெனின், அவர் ஜோலிக்கு யாம் போகவிடமிராது. அவரது ஏகாத்மவாதத்தை யாமிப்போது புதுசாகமறுக்கவேண்டியதில்லை. பூர்வமே எம்பெரியாரவைக்கண் அவரது புன்மதம் துச்சமாயினது சிவஞானபோதபாஷ்யம், ஸ்ரீபாஷ்யம், திராவிடமஹாபாஷ்ய முதலிய பிரபலசாட்சிகளால் சாதுக்களறிவார்கள். ஆகையாலும், சிந்தாந்தசேகரம் - சமரசஞானதீபம் - சித்தாந்த பூஷணம் - உத்தமவாததூலவாதூலம் - குதர்க்கவாதவிபஞ்சிநி - ஆபாசஞான நிரோதம் முதலிய நூல்களால் யாமுங் கூடியவரையி லவ்வபசித்தாந்தத்தைத் தடிந்திருக்கின்றோமாகையாலும் இன்னு மவ்வற்பமதத்தை யொருபொருளாக மதித்து விவகரிப்பது எமக்குக் குறைவாகவே யிருக்கின்றது. ஆயினும், நமது மாயாவாதியார் தமதுஞான மொருவராலும் பேதிக்கமுடியாதென் றெண்ணி யிறுமாந்திருக்கின்றனராகவி னதனையுங் கொஞ்சம் விசாரிக்க விசைந்தாமென்க. அப்படி யாமிசைந்தும் பூர்வபட்சியினது சொந்தசரக்கொன்றுங் காணோம். பழைய சுவடிகளிலிருந்தெடுத்துத் தமதுசுவடியிற் பரப்பிப் பிரதிட்டையை விழைந் திறுமாந்தனர். அவற்றுட் சில கூறுதும்.

பூர்வபட்சம்.

"இன்னும் சாந்தோக்கியத்தில், சத்துரூபபரமாத்மாவினின்றும் அக்னி, சலம், பிருதிவி என்னும் இவை கிரமமாக வுண்டாயிற்றென்றும், தைத்திரியத்தில் ஆகாசம், வாயு, அக்

கினி, சலம், பிருதிவி என்னும் இக்கிரமத்தால் பஞ்சபூதங்கள் உண்டாயினவென்றும், ஓரிடத்தில் சர்வஜகத்தையும பரமே சுரர் சிருட்டித்தாரென்றும் முறைதெரிக்காது உற்பத்திகூறி யிருக்கின்றது, வாஸ்தவமாகச் சகத்திருந்தால் அதனது உற் பத்தி அநேகபிரகாரமாக வேதஞ்சொல்லாது, அநேகபிரகார மாகச் சொல்லியிருப்பதாற் சகத்தினுற்பத்திப் பிரதிபாதனத் தில் வேதத்திற் கபிப்பிராயமின்றாம், பின்னையாது! அத னபிப்பிராயமென்னில்? அத்வைதப்பிரமத்தை யறிவித்தற் பொருட்டுச் சகத்தை நிஷேதஞ்செய்வதேயாம். ஆகலின், மித்தையான சகத்தை யாதானுமொருவழியாக ஆரோபஞ் செய்ததென்க. எதுபோலெனின்? விநோதத்தி னிமித்தம மேலே கிளம்புதற்கு வாணமருந்தை யுள்வைத்துத் தாருவி னால் யானையுருவமைப்பவன் அதன் செவி, வால்முதலிய வவயவங் கோணிப்போமாயின், அவற்றை ஒழுங்குறச்செய யவேண்டுமென்று முயற்சியாததுபோல வென்க.

சூத்திரகாரரும், பாஷியகாரரும் இரண்டாம் அத்தி யாயத்தில உற்பத்திகூறுஞ்சுருதிவாக்கியங்களின் விரோதங்க ளைபபோக்கித் தைத்திரிய சுருதிகூறியபடி ஒரேவழியாகச்சக த்துற்பத்தியில் சர்வ உபநிடதங்கட்கும் அபிபபிராயமுளதெ ன வருளிச்செய்தது எற்றிற்கோவெனின்? உற்பத்திவாக்கி யங்கட்குப் பூர்வஞ்சொன்ன அபிப்பிராயமறியாத மந்தவிஞ் ஞானையுடையோர்க்கு உபநிடதங்களில் நாநாவிதமாகச் சக த்துற்பத்திகூறியிருக்கின்றதைப்பார்த்துப் பிராந்தியுளதாமா கலின், அதை நிவிர்த்தித்தற்பொருட்டும், பிரமவிசாரத்தால யதார்த்தஞானம் உதியாதோர்க்கு லயசிந்தன நிமித்தமும் அங்ஙனம் அருளிச்செய்ததென்க. சகத்துற்பத்தி நியமமின் றென்பதை

> "வான்முதலா மண்முதலா நீர்முதலாத் தீமுதலா
> மற்ற வாயுத்
> தான்முதலா மிப்படியே சிருட்டிதொறு மோரொன்று
> தலைமை யாகும்

யானமுநலோ ரய்ஸ்ரிருட்டி சிலேடையா யுனக்குரைத்தே
ணிந்த வாற்ருன்
மேன்முதலா கியமயிதற் கொன்ருக விலதுபல
விதமாய்த் தோன்றும்."
என்றும வாசிட்டத்தானும் அறிக."

சித்தாந்தம்.

சாந்தோக்யத்தில், அக்னி - ஜலம்-பிருதிவி என்பவை பரனிடத்தி னின்று முண்டாயின வென்றது திரிசியபூதங்களை. தைத்திரியத்தில் ஆகாசம்-வாயு-அக்னி-ஜலம்-பிருதிவி என்பவை பரனிடத்தினின்று முண்டாயினவென்றது திரிசியமும் அதிரிசியமுமாகிய பூதங்களை. பிருதிவி-அபபு - தேயு என்பவை கட்புலனுக்கு விஷயமாகக்கூடிய திரிசியங்களும, வாயு-ஆகாசம் என்பவை கட்புலனுக்கு விஷயமாகாத வதிரிசியங்களுமாம். பூதங்களைந்தில் இரண்டு அதிரிசியங்களும்,மூன்று திரிசியங்களுமாதல் சர்வசம்மதம். இவ்வாறு தெளிவார்க்குப் பூதோத்பத்தியை வேதங்க ளொன்று சொன்னபடியொன்று சொல்லவில்லை யென்பவரது போதம் மலத்தாற் குழம்பினதாகவே துணியப்படும். இக்குழப்ப ஞானியார் "ஸர்வஜகத்தும் பரமேசுவரனிடத்தினின்று முண்டாயின" என்று வேதம் மற்ருரிடத்திற் கூறியதும் முன்னிரண்டு சுருதிகளை விரோதிக்கின்றதாக அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிருர். சர்வஜகத்தும் என்றது தநுகரணபுவன போகங்களை. இவற்றை விரிக்கின், பிருதிவிமுதனாததத்துவமீருன முப்பத்தாறு தத்துவங்களாக வெளிப்படும். இவற்றுள், மூன்ருகவும், ஐந்தாகவுங் கூறப்பட்டபூதங்கள் ஆத்மதத்வ மிருபத்துநான்கனுளடங்கும். ஒருபுருடனைப் பிரஸ்தாபித்து இவனுக்கு மூன்றுகுழந்தைகளென்று ஒருவனும், ஐந்து குழந்தைகளென்று மற்ருெருவனுஞ் சொன்னதாக வொப்புவோம். மூன்று குழந்தைகளுண்டென்று சொன்னவன் பெண்குழந்தைகளை. ஐந்து குழந்தைகளுண்டென்று சொன்னவன் பெண்குழந்தைகள் மூன்று, ஆண்குழந்தைகளிரண்டு என்பதுணர்ந்து. இவ்வி

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலைய
அடையாறு, சென்னை-20.

ருவர்கூறினவும் ஒன்றையொன்று விரோதித்தில். வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் இவனுக்குக் குழந்தைகளுளவென்று ஒருவன் சொன்னதாகவொப்புவோம். இதுவும் அவிரோதமேயாம். ஒருவன் மூன்றுகுழந்தைகளென்றும், மற்றொருவன் ஐந்துகுழந்தைகளென்றும், வேறொருவன் மொத்தமாய்க்குழந்தைகளென்றும் ஒருவர்போலொருவர்சொலலாமல் பேதப்பட்டமையால, இவனுக்குக் குழந்தைகள்பிறக்கவில்லையென்பதையே அவர்கள் தெரிவித்தார்களென்று எங்ஙனே அபிப்பிராயப்படக்கூடும்? இவருள், முறைதெரிவிக்காமலிவனுக்குக் குழந்தைகளுணடென்றொருவன் சொன்னால், அவன் குழந்தைகள் முதலேயில்லையென்று சொன்னதாக யாவரொப்புவர்? அவனேயாவது, மற்றொருவனாவது இவனுக்கு ஐந்துகுழந்தைகளுண்டென்று சொன்னால, அது இவனுக்குக்குழந்தைகளுண்டென்று முறைதெரிக்காமல் முன்பு சொனனதோடு விரோதிக்கின்றதெனவாவது, அதனாலிவனுக்குக் குழந்தைகளில்லை யென்பதையே யின்னோர்தெரிவித்தாரெனவாவது யாவரோகொணடு குழம்புவர்? மூன்றுகுழந்தைகளுண்டென்று சொன்னவன் ஐந்துகுழந்தைகளுண்டென்று சொன்னவனோடு விரோதியானோவெனின், அவ்விருவருமொருகுடும்பத்திலொத்துவாழுஞ் சகோதரராயிருப்பி னவ்விருவர் சொல்லும் விரோதிக்கவிடமில்லை. விசாரித்தால் விரோதமின்மைவெளியாம். இவ்விரோதமின்மையை முன்னரே யாம் விளக்கிக்காட்டினோம்.இவ்வுபமானவாயிலாகப் பூதோத்பத்தியைக்கூறுஞ் சுருதிகள் ஒன்றோடொன்று விரோதியாமனில்லைத்தனவாகலின், இவற்றினதுஹ்ருதயத்தைக்கண்டுகூறிய பூர்வபட்சியினதறியாமைக்கே விவேகிகள் துக்கிப்பரொன்க.

நமதன்பர் அத்வைதத்தைக் கெட்டியாகப்பிடித்துக் கொண்டாராகையா லிவ்வளவவதிப்படுகிறார். இவ்வத்வைதசப்தத்தைப் பின்னர்விசாரிப்போம். இவரது அத்வைதத்தைச்சாதித்தற்பொருட்டு வேதம் உலகத்தைநிஷேதஞ்செய்தது என்றிவர்கூறியதும் விந்தையேயாம். இவ்வேதம் அத்

வைதப்பிரமத்திற்குஅபின்னமா? பின்னமா? அபின்னமென்பாராயின், வேதம் சப்தஜாலங்களடங்கிய வொலிவடிவமாகிய ஜடமாகையாற் பிரமமும் ஜடமாகியழியும். பின்னமென்பாராயின், உலகத்தைப்போல நிஷேதபதார்த்தமாயொதுங்கும். நமதன்பரது சித்தாந்தம்வேதத்தை அபின்ன மென்றற்கிடங்கொடாது. உலகத்தைப்போல் வேதமு மத்யாஸமென்றற்கே ஆதரவாயிடுமென்க. உலகத்தைப் பிரதிஷேதிக்கவந்த வேதமு மவ்வுலகத்தைப்போல் பிரதிஷேதிக்கப்படுமாயின்,அவ்வேதம் பிரமாணமாயிடுதல்யாங்ஙனம்? வேதம் பிரதிஷேதிக்கப்படமாட்டாதெனின்,பிரமத்தைப்போலதுவுமொருமுதலாகி அத்துவிதப்பிரமம் ஆடலபட்டழியும். இந்தவிரோதத்தால, "வாஸ்தவமாகச் சகத்திருந்தால் அதனது உற்பத்தி அநேகப்பிரகாரமாக வேதஞ்சொல்லாது" என்று பூர்வபட்சியார்பிரஸ்தாபித்தது அஸங்கதமாயிற்று. இப்படிச் சொல்வதைக்காட்டிலும் "வாஸ்தவமாக வேதம் பிரமாணமாயிருந்தா லொன்றி லொன்று விரோதமுண்டாகச்சொல்லாது" என்று ஏன்சொலலக்கூடாது? பூர்வபட்சியினது குழப்பத்தைநோக்கி யாமிவ்வாறு கூறியதன்றி, வேதம் குழப்பமுண்டாகக் கூறினதில்லையென்பதே யெமது துணிவு.

இனி அத்வைதப் பிரமத்தை யறிவித்தற்பொருட்டு வேதம் ஜகத்தை நிஷேதித்ததென்றார். நிஷேதம் நமதன்பரது கைச்சரக்காய் முடிந்ததன்றி, வேதத்திலஃதொன்றுங்காணோம். 'இல்லாததைக் கற்பித்துரைத்த விவரது போதமே நிஷேதிக்கத்தக்கது. ஜகத்தோடு நிஷேதமாயொழியத்தக்க பொய்வடிவமாகிய வேதத்திற்கு மெய்யாகிய அத்வைதப்பிரமத்தை யறிவிக்கத்தக்கவதிகாரங்கிடையாது. பொய்யாகிய வேதம் காலைக்கிளப்பிக்கொண்டபடியே யன்றோ அதிற்போந்த அத்துவிதப்பிரமமும் அஸத்தாயழிவுபெறும்? இவற்றைநோக்குழிப் பூர்வபட்சியினதுமதம் கேவல மற்பநிலையினதாகவே முடியும். இவரிவ்வளவி லமையாமல் "மித்தையான சகத்தை யாதானுமொருவழியாக (வேதம்) ஆரோபஞ்செய்ததென்க" என்று

கூறியதும்அஸங்கதமே. மித்லைதயானசகத்தை ரஜ்ஜு—ஸர்ப்பம்,மருமரீசிகைபோல்வனவாக ஆரோபித்தலே யமைவுடைத்து. இவ்வாறன்றி ஆகாசம்-வாயு-அக்னி-சலம்-பிருதிவி என்னும் பஞ்சபூதங்கள் பரனிடத்தினின்றும் பிறந்தனவென்றும் சர்வஜகத்தும் பரனிடத்தினின்றும் பிறந்தனவென்றும் ஒவ்வொன்றற்கும் நியாயம்விளங்க முறைபிறழாமல் வேதங் கூறியதை யாரோபமென்ற நமதன்பருளாயே யாரோபமாயதென்க.

இவரதாரோப ஸமர்த்தனத்திற் கோருபமானமுங்கூறினர். வாணமருந்தை யுள்வைத்துத் தாருவினல் யானையுருவமைப்பவன் அதன் செவி, வால்முதலியஅவயவங்கோணிய போமாயின், அவற்றையொழுங்கு செய்வனே? என்றிவர்காட்டியவுபமானம் இவரது உபமேயத்தோடொட்டாதொழுங்குகின்றது.எங்ஙனமெனின்,யானையுரு வமைப்பவன் செவியிருக்கவேண்டியவிடத்தில் வாலையும்,வாலிருக்கவேண்டியவிடத்திற் செவியையும் அமைப்பனே? இப்படியமைப்பினன்றே யானையைப் பிரதிஷ்டித்தற்கும், இதுபோல வுலகத்தைப்பிரதிஷ்டித்தற்கு மிவருக் கநுகூலமுண்டாகி வேதமொருவாறுஆரோபித்தது என்னுமிவரது மதுரவாசகம் மணமபெறும்? செவியிருக்கவேண்டிய விடத்திற் செவியையும், வாலிருக்கவேண்டியவிடத்தில் வாலையும், காலிருக்கவேணடியவிடத்திற் காலையும்,தலையிருக்கவேண்டியவிடத்திற் றலையையும்,கையிருக்கவேண்டியவிடத்திற் கையையும்,ஏனையுறுப்புகளிருக்கவேண்டியவிடங்களில்அவ்வுறுப்புகளையும் முறைபிறழாம லமைப்பதே யானையுருவமைப்பவன் செயலாக, நமதன்பரிதனைத் தமதத்யாச வுலகுக் குவமையாகக்கொண்டது தவறேயாமென்க. உலகமுண்டாகவிலலை யென்பதற்கும்,யானையுருவத்திற் கோணியவுறுப்புகளையொழுங்குசெய்யவில்லையென்பதற்கும் பரஸ்பரம் பேதமுண்டு. வாணமருந்தையுட்கொண்ட(தாருவினற்செய்யப்பட்ட) யானை தீப்பட்டழியுமாயின்,அது உலகம் சங்கரிக்கப்படுதற்கே யுபமானமாமன்றி, உலகமுண்டாகவில்

லேயென்பதற்கும், உண்டாகாதவுலகத்தை வேதமொருவாறு ஆரோபித்ததென்பதற்கும் உபமானமாகாது. இதுநிற்க.

சூத்திரகாரரும், பாஷியகாரரும் உற்பத்திகூறுஞ் சுருதிவாக்கியங்களின் விரோதங்களைப்போக்கிச் சகதுத்பத்தியில் சர்வவுபநிடதங்கட்கும் அபிப்பிராயமுளதென வருளிச் செய்தார்களெனவும், அவர்களவ்வாறருளிச்செய்தது பூர்வஞ்சொன்ன வபிப்பிராயமறியாத மந்தர்களுக்கு உபநிடதங்களிற் பிராந்தியுண்டாதலை நிவிர்த்தித்தற்கும, பிரமவிசாரத்தால் யதார்த்தஞானமுதியாதோர்க்கு லயசிந்தனமுதிப்பித்தற்குமே யெனவும் நமதன்பர் பிரசங்கித்திருப்பதால அதனையுங் கொஞ்சம்யோசிப்பாம். சூத்திரகாரர் வியாசர். அவரோடு இவரது பாஷ்யகாரராகிய சங்கராசாரியரைச் சேர்க்க இவருக் கதிகாரங்கிடையாது. சங்கராசாரியரது அபிப்பிராயத்தைவிரோதித்த பாஷ்யகாரர் பலருளராகலின், பாஷ்யகாரர்என்று சங்கராசாரியருக்கே சிறப்புப்பெயர்கூறியது கூடாது. இவரதபிப்பிராயமே சூத்திரத்திற் குரியதென்றலுமேலாது.இதனுண்மையை முன்னரே யாம்பரிஷ்கரித்திருக்கின்றோம். ஆகையா லிவர்பாஷ்யகாரரென்று கொண்டாடிய சங்கராசாரியரது பிரஸ்தாபம் சாதுக்களுக்கு வேம்பேயாகியது.சூத்திரகாரர்மாத்திரமே யாவரும்போற்றத்தக்கவர். இவரோடு சங்கராசாரிய ரொத்துவாழாதவரென்பதே யெமதுகருத்து. இத்தகையோராயினும் அவர்சகதுத்பத்தியில் சர்வவுபநிடதங்கட்கு மபிப்பிராயமுளதெனக்கூறினரன்றோ இதனை யிப்படியேகொள்ளாது நமதன்ப ரிதற்குமேலு மொருவியாக்யானஞ்செய்தவா றென்னை? இவரது வியாக்யானம் இவரது சொந்தமேயாயினும், அல்லது சங்கராசாரியரது கருத்தை யநுசரித்ததேயாயினுமாகுக. அதனை முன்னரே யாம் துவைத்துவிட்டோமாயினும், இன்னுங் கொஞ்சம் சொல்லுகிறோம்.

இவர் "பூர்வஞ்சொன்ன வபிப்பிராயமறியாத மந்தர்கள்" என்று பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார். பூர்வஞ் சொன்னவபிப்பிரா

யமாவது: உலகமுண்டாகவில்லை யென்பதுணர்த்த வேத மொருவாறு ஆரோபித்ததே. இதனையறியாத மந்தர்களுக்கு உலகமுண்டாகவில்லை யென்று நியாயவாயிலாகச் சாதித்து அறியும்படிச் செய்வதைவிட்டுச் சர்வ வுபநிடதங்களுக்குஞ் சகதுற்பத்தியில் அபிப்பிராயமுண்டு என்று பிரசங்கித்தது என்னை? கொண்டது ஒன்று, கூறியது மற்றொன்றாக முடிந்தவருமை சால வழகுடைத்து. மந்தருக்கு உலகமுண்டு என்பதையும், மந்தரல்லாதாருக்கு உலகமில்லை யென்பதையுஞ் சாதித்தது கூடுமெனின், இது அஸங்கதம். ஒரு மந்தனுக்கும், மந்தனல்லாத வொருவனுக்கும் இரண்டும், மூன்றுஞ் சேர்ந்த மொத்தத்தொகையை யொருவன் தெரிவிக்கப் புகுந்ததாக வொப்புவோம். இரண்டும், மூன்றும் ஐந்து என்று ஒவ்வொருவிரலாக விடச்செய்து தெரிவிப்பதே மந்தனுக் குணாத்துமவிதம. கைவிடச்செய்யாமல இரண்டும மூன்றும் ஐந்து என்று தெரிவிப்பதே மந்தனல்லாதானுக் குணாத்தும் விதம. யாருக்குணர்த்தினும் இரண்டும மூன்றும் ஐந்தென்பதேயன்றி வேறு ஆகாது. சுருதிகளினுடைய ஸமர்த்தகமுமிவ்வாறே செய்யத்தக்கது. இப்படிக்கொள்ளுங்கால், நமதன்ப ரிரண்டு முடிவுகளை முறையேயிரண்டதிகாரிகளுக்கு ஆவசியகமாகத் தேடிச் சுருதிகளை ஸமர்த்தித்து, உலகமுண்டு-உலகமிலலை யென்று சாதிக்கப்புகுந்தது அவரது விபரீதமென்றே யெண்ணத்தக்கதாயிற்று. தாமகொண்டதே தக்கதெனின், அதனைச் சுருதிவாயிலாக நிரூபித்தல்வேண்டும். சுருதிக ளுலகமுண்டென்பதற்கே யாதாரமாயின. உலகமில்லை யென்பதற்குப் பூர்வபட்சியினது குயுக்தியே யாதாரமாகியது. சுருதியுத்திக ளொவ்வாதபோது சாதுக்கள் விரஸமாகவே கொள்வார்கள். சுருதிக ளுலகமுதித்தன வென்பதற்கும், பூர்வபட்சியார் தேடிய குயுத்தி உலகமுதிக்கவில்லை யென்பதற்கு முபகாரமாயினமையால், நமது மாயாவாதியாரது பட்சம் நிஷ்பலமாயிற்று. உலகம் பரனிடத்தினின்றுந் தோன்றியது என்று சுருதிகள் கூறியதற்கே யெமது யுத்திக ளுபகா

ரமாயினமையால், எமது பட்சத்துக்கே அந்தச் சுருதிகள் சாதகமாயின. அதனால், (சுருதிசித்தமாகிய) உலகந்தோன்றியபட்சம் சாதுக்களுக்கும், (சுருதி விலக்காகிய) உலகந்தோன்றாதபட்சம் அசாதுக்களுக்கும் சம்மதமாயினவென மேலே தீர்மானமாயிற்று. இதுநிற்க.

நமதன்பர் "பிரமவிசாரத்தால் யதார்த்த ஞானமுதியாதோர்க்கு லயசிந்தன முதிப்பிக்கும்பொருட்டும் உலகமுண்டென்று கூறிய சுருதிகள் ஸமர்த்திக்கப்பட்டன" எனவொன்று கூறினாரன்றோ? இதுவும் அஸங்கதமேயாம். உலகமுதித்தலையொப்பாத இவர் யதார்த்தஞானமுதித்தல், லயசிந்தனமுதித்தல் முதலிய பலதோற்றங்களைப் பிரஸ்தாபித்தது யாங்ஙனம்? உதித்தலென்பது முன்னின்றிருந்ததொன்று பின்னர்க்காணப்படுதல். உலகம் காரியரூபமாக வெளிப்பட்டதையே உலகமுண்டாகியது என்று மேலோர் கூறுவர். காரியமாய் வெளிப்படுவதற்குமுன் காரணமென்னும்பெயர்பூண்டு விகாரமின்றி யிருந்ததென்பதே துணிவு. ஒவ்வொரு தோற்றமுமிவ்வாறே கொள்ளத்தக்கது. உலகத்தோற்றம் பொய்யென்று கூறினவர் ஞானமுதித்தல், லயசிந்தன முதித்தல என்பவைகளை மெய்யென்று பிரசங்கிக்கவந்தது யோசனையின் குறைவேயாமென்க. இவரது பிரசங்கத்தால் யதார்த்த ஞானமுதித்தலும, லயசிந்தனமுதித்தலும ஜகதுத்பத்தியைக் கூறுஞ் சுருதிகளை ஸமர்த்தித்தலாற்றானே யுண்டாமென்று ஏற்பட்டமையால், ஜகதுத்பத்தியில் வேதத்துக் கபிப்பிராயமில்லையென்றுசாதித்த தமது சொந்தசித்தாந்தம் யதார்த்தஞானமுதித்தலுக்கும், லயசிந்தனத்திற்கு மேதுவாகாம லஸம்பாவிதமாயினதெனலே சித்தமாயிற்று. இவரது யதார்த்தஞானம யாது? பசுவாகியதன்னைப் பதியாகமயங்கலேயன்றோ? பாசமாகிய ஜகத்தைத் தானாகமயங்கலேயன்றோ? பாசமாகியஜகத்தைத் தன்னிற்கற்பிதமென்று மயங்கலேயன்றோ? பாசமாகியஜகத்து வெறும்பொய்யென்று மயங்கலேயன்றோ? இவ்விபரீதத்தை அயதார்த்தஞானமென்றே சாதுக்களோதுக்

குவரென்க. இவர் யதார்த்தஞானமெனத் துணிந்த பகஞானசித்தியால் உலகமில்லையென்று சாதிக்க முடியுமேயன்றி உலகமுண்டென்று சாதிக்குஞ் சுருதிகளை ஸமார்த்திக்க முடியாது. இதனால், இவரது சங்கராசாரியு மிவரு முலகமுண்டென்றுகூறிய சுருதிகளை ஸமார்த்தித்து, யதார்த்தஞான முதிப்பித்து, லயசிந்தனத்தை யுண்டுபண்ணினராக வென்பது வெறுங்கதையாய் முடிந்தது. விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி யிவர் வாசிட்டச் செய்யுளொன்று வரைந்திருக்கின்றார். அதில் ஒருபிருட்டியில் ஆகாயம் முதலாகவும், ஒருபிருட்டியில் பிருதிவிமுதலாகவும், ஒருபிருட்டியில் அப்பு முதலாகவும், ஒருபிருட்டியில் வாயுமுதலாகவும் பூதங்கடோன்று மென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனா லாகாயமுதலியன தோன்றவில்லையென்று மபிப்பிராயத்தை வசிட்டர் இராமருக் குபதேசித்திலர். இந்த வாசிட்டத்திற் கூறியதும், முன் சுருதிகளிற்கூறியதும் அபிப்பிராயபேதமுடையன. எடுத்துக்கொண்ட சுருதிபேதங்கட்கு இவர் வாசிட்டத்தை யாதாரவாகத் தேடியதும் பொருந்திலது. ஏனெனின், ஆகாயம்-வாயு-தேயு-அப்பு-பிருதிவி என்பவைகளை யொருசுருதி கூறியது. மற்றொன்று ஆகாயம்-வாயு என்னு மிரண்டையும் விடுத்துத் தேயு - அப்பு - பிருதிவி என்பவைகளைக் கூறியது. இரண்டு சுருதிகளும் முறைபிறழாமலே யிருக்கக்கண்டாம். வாசிட்டத்தில் ஆகாயத்தை முதலென்றும், வாயுவை முதலென்றும், தேயுவை முதலென்றும், அப்புவை முதலென்றும், பிருதிவியை முதலென்றுங் கூறுத லிவ்வாறுகூறுஞ் சுருதிகளுக்கு விரோதமேயாம். ஆயினும், இந்தவேறுபாடுகளொரேகாலத்திற் பெறப்படாமல் வேறுவேறு காலங்களிற் பெறப்பட்டனவாக வாசிட்டங்கூறலா லிதற்கு யாம் தோஷங்கற்பிக்க வருகிறோம். ஒருசுருதியில் ஆகாயம் - வாயு - தேயு - அப்பு - பிருதிவிகளை முறைப்படுத்தி, மற்றொரு சுருதியில் அக்னி - ஜலம் - பிருதிவி - ஆகாசம் - வாயுவென்பவைகளை முறைப்படுத்தியிருக்குமாயின், சுருதிகள் முறைபிறழக் கூறினவென்

லும் வாதந் தலையெடுக்கும். அங்ஙனமில்லாமையாலும், வாசிட்டங் கூறிய முறை வேறுவேறு காலங்களுக்கு விஷயமாகின்றமையாலும், அங்ஙனமானவிடத்தும், முதற்சிருட்டியி லாகாயமே முதன்மையாகத் தோன்றியதென்று சுருதிக் கபேதமுண்டாக வது பிரகாசிப்பித்தமையாலும் பூர்வபாட்சியார் ஜகத்தைப் பிரதிஷேதித்து மிச்சாவாதத்தைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ளக் கொண்டபேராசை விருதாவாய் முடிந்தது. இதுநிற்க.

இவரெடுத்துக்கொண்ட சுருதிகளி லொன்று பஞ்சபூதங்களையும், மற்றொன்று மூன்று பூதங்களையும் பிரஸ்தாபித்தனவன்றோ? இந்தப் பூதங்களுக்குத் தெய்வங்களாகப் பஞ்சகர்த்தாக்களும், திரிமூர்த்திகளும் பெறப்பட்டிருக்கின்றனா. இவ்விரண்டுவிதமும் ஸாமஞ்சஸமேயாம. ஐந்து கர்த்தாக்களென்றும், திரிமூர்த்திகளென்றும பேதமுண்டாயினமையாலின்னொருணடாக வில்லையெனவாவது, இவ்வாறு வேதங்கூறிய திவர்களைப் பிரதிஷேதித்தற் கெனவாவது யாவரேனுமபிபபிராயப் படுவாருண்டோ? இவைகளை யூன்றிவிசாரியாத குறையே நமதன்பர் பூதோத்பத்தியை நிஷேதிக்கவிடஞ் செய்ததென்க. இந்தப் பூதோத்பத்தியை யாமின்னுங்கொஞ்சம் விரித்து உண்மையைப் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

பூதங்களைந்தென்று வேதாதிகள் கூறுகின்றன. ஆகாசத்தினின்றும் வாயுவும், வாயுவினின்றுந் தேயுவும, தேயுவினின்றும் அப்புவும், அப்புவினின்றும் பிருதிவியும் பிறந்தனவென்று கூறுஞ் சுருதிகளைப் பரியாலோசிக்கின், பூதங்களைந்து என்பது கெட்டுப் பூதம் ஒன்றே என்னுஞ் சித்தாந்தம நிலைபெறும். எங்ஙனமெனின், ஆகாசத்தினின்றும் வாயுபிறந்தது என்கையில் ஆகாசத்தின்காரியம் வாயுவென்பது சிறக்கும். அப்படியே வாயுவின்காரியம் தேயுவும், தேயுவின் காரியம் ஜலமும், ஜலத்தின்காரியம் பிருதிவியுமாம். இதனால், ஆகாசமொன்றே பூதமும், ஏனையவை பூதகாரியங்களுமாதல துணியப்படும். இது பஞ்சபூதப் பிரசங்கத்துக்கு விரோத

மாம். இனி யிதனுண்மையைப் பிரகாசப்படுத்துவாம். ஆகாசம வியாபகமும், அதில் வாயு வியாப்தியுமாம். வாயுவியாபகமும், அதிற் றேயுவியாப்தியுமாம். தேயுவியாபகமும், அதிலப்பு வியாப்தியுயாம். அப்புவியாபகமும்,அதிற் பிருதிவி வியாப்தியுமாம். அடுக்குப்பாத்திரங்களைப் பெரியதினின்றுஞ் சிறியதையும், அச்சிறியதினின்று மதிற் சிறியதையும் முறையேயெடுத்தல்போல ஆகாசவியாபகத்திலிருந்து வாயுவையும், வாயுவின் வியாபகத்திலிருந்து தேயுவையும்,தேயுவின் வியாபகத்திலிருந்து அப்புவையும், அப்புவின் வியாபகத்திலிருந்து பிருதிவியையு மெடுத்தலே பூதங்க ளொன்றினின்றுமொன்று பிறந்தனவென்பதன் கருத்தாம். பஞ்சபூதங்களும் பஞ்சதன்மாத்திரைகளி னின்றும் முறையே பிறந்தனவென்பது சித்தமாகையா லப்பஞ்சபூதங்களி லொன்று மற்றொன்றிற்குக் காரணமெனவாவது, ஒன்று மற்றொன்றிற் பிறந்த காரியமெனவாவது கூறுவது கூடாது. வேதங்கள் பூதமொன்றே எனக் கூறிற்றில. அங்ஙனங்கூறின், ஆகாயமென்னு மொருபூதமே வாயுவாதி காரியங்களாயினவென வாதிக்கலாம். இதுகாறும் யாம் பிரவசனித்த தத்வார்த்தங்களை யுணர்ந்தால் வேதத்தில் விரோதவாக்கியங்க ளுளவென்னும் வாதம் நிகழாது. இனிப் பஞ்சபூதங்க ளோரேகாலத்தி லுண்டாயினவென்றும், அவை யொன்றன்பின் னொன்றாக வுண்டாயினவென்றுஞ் சுருதிகள் கூறு மபிப்பிராயத்தையும் ஸாதுக்கள் சுலபமாகவறிந்துகொள்ளக்கூடும். எங்ஙனமெனின், ஓரேகாலத்திற் பிறந்தனவென்பது பஞ்சதன்மாத்திரைகளிற் பஞ்சபூதங்கள் பிறந்தனவென்பதையும், ஒன்றன்பின் னொன்றாகப் பிறந்தனவென்பது ஒன்றின் மற்றொன்று அடங்கியிருந்த முறைப்படியே வெளிவந்தனவென்பதையு முணர்த்தும். இந்த வுண்மையால் வேதத்தில் விரோதபுத்தியுண்டாக விடமேயில்லை. இவ்வாறு தெளியாதார்க்கே மேல்வாக்கியங்களில் விபரீதமுண்டாகும். நமதன்பரது அபசித்தாந்தத்திற் கிடங்கிடைப்ப தரிதாகி அவரை யலக்கண்படச்செய்த வெமது பிரசங்கத்தால்

அவரது விபரீதத்தைமெச்சி நச்சுமேமைகள் மயக்கந்தவிர்ந்து குணப்பட வேதுவுண்டாகவி னிதிவிம்மட்டில் விச்சிராந்தி யடைந்து அவரது ஏனையாபாசங்களையு மெடுத்துக் காட்டி யுபகரிப்பாமென்க.

பூர்வபட்சம்.

"சுத்த சத்துவகுண சகிதமாயையும், மாயைக் கதிஷ்டான சேதனமும், மாயையின்கண் ஆபாசமும் மூன்றுங்கூடி ஈசரனென ப்படும். இவ்வீசுரனே சகத்துக்குக் காரணமாம். காரணம் இருவகை த்து; ஒன்று உபாதானகாரணம்: மற்றொன்று நிமித்தகாரணம். கடத்தின் சொரூபத்தில் மண்போல யாதுகாரியத்தின் சொரூபத்திற் பிரவேசமாமோ யாதின்றிக் காரியத்தின் ஸ்திதிகூடாதோ! அது உபாதானகாரண மெனப்படும். யாதுசொரூபத்திற் பிரவேசமாகாமல் காரியத்திற்கு வேறாயிருந்து குலாலன்போலச் செய்கிறதோ! யாது நசித்தால் காரியங்கெடாதோ! அது நிமித்தகாரண மெனப்படும்: உலண்டுபோல, ஈசுரனுடைய சரீரமான சடமாகிய மாயை சகத்துக் குபாதானகாரணம்; சேதனபாகம் நிமித்தகாரணமென் றறிக."

சித்தாந்தம்.

இவர் ஈசுவரனுண்டானவிதத்தைக் கூறியது சாலச்சிரிப்புடைத்து. அதனை ஈண்டுவிரிக்கின்றாம். சுத்தசத்வகுண மாயை, மாயைக்திகஷ்டானசேதனம், மாயையின்கண ஆபாசம் என்னும்இம்மூன்றுங்கூடியபோதே ஈசுவரனையொப்பின வர் இம்மூன்றையும் யாவர் கூட்டினரென்பதை விரித்திலர். இவற்றை யொன்றுகூட்டுவதன்முன்னர் மாயையில் சத்வாதி விபஜநங்க ளுண்டுபெண்ணியதும், அம்மாயையின்கண் ஆபாசந் தோன்றப்பண்ணியதும் யாவரென்பதையும் விளக்கிலர். மாயையென்னுமுதல் சேதனமாகிய அதிஷ்டானத்திலிருந்து எப்படி யுண்டாயிற் றென்பதையும் பிரகாசப்படுத்திலர். இவரது மதத்தில் "யாது இல்லாதது, அதுமாயை" என்று கூறுவது சித்தாந்தம். இது முயற்கொம்பு போல்வது. இல்லாத முயற்கொம்பை யெண்ணி முழம்போடுவதும், அதன் பருமனிவ்வளவென்று கூற விசைவதும் இயையுமா றெங்ஙனம்?

இதனை நோக்குவார் இல்லாததாகிய மாயையினிடத்துச் சத்வாதி குணங்களைப் பிரஸங்கித்தவரது விவேகத்தை வெறுத்திடுவரொன்க. ஈசுவரனுண்டாவதற்கு இவர்தேடிய சத்வகுண சகிதமாயை சடம். சடம் ஒன்றினைச் செய்யாது. இவர் பின்னர்த்தேடிய மாயைக்கு அதிஷ்டானசேதனமும் இவருக்கு உபகாரத்தைச்செய்திலது. எங்ஙனமெனின், மாயை சடம். சடத்துக்கு அதிஷ்டானமுஞ்சடமாகத்தகட்டிலலை. அதனைச் சேதனமென்றது கூடாது. அதிஷ்டானம் சேதனமென்னின், மாயையுஞ்சேதனமாம். இவர் மாயையைச் சேதனமாகவொப்பாமையால், சடமாகிய மாயைக்கு அதிஷ்டானத்தைச் சேதனமென லடாதென்பதே சித்தம். அதவா சேதனமென்றே யொப்புவோம். இது சடமாகிய மாயைக்கு அதிஷ்டான சேதனமாயினமையால், சுதந்தரத்தன்மை யிழக்கும். பரதந்திர நிலையினதாகிய அது ஒன்றினைச்செய்யுமாறெங்ஙனம்? இனி மூன்றாவதாகத் தேடிய மாயையின்கண் ஆபாசம் முதற்கட் டகையப்பெற்ற சுத்தசத்வ சகிதமாகிய மாயைபோல்வதேயா யிழக்கும். இன்னுமிவர் மாயையின்கண் ஆபாசமென்றதும் அஸங்கதமாம். மாயையின்கண் ஆபாசம் எவ்வாறு உண்டாயிற்று? பாலானது பிரைக்குற்றத்தால தயிரா யாபாசப்பட்டது. இதுபோல மாயையினகண் வேறு எதன்குற்றத்தா லாபாசமுண்டாகியது? இவைகளை விசாரியாது ஈசுவரனுக்கு உற்பத்திகூறியது யாங்ஙனம்? பூர்வபட்சியார்தேடிய ஈசுவரன் அஸ்வதந்திர சைதந்யமும், மாயாஜடமும் கூடியபோதுண்டானதாக ஏற்பட்டமையால், இதனை வைதிகசிரோஷ்டர்கள் வெறுத்திடுவரொன்க.

இனி யிவர் ஈசுவரனென்றுபிரஸ்தாபித்த வஸ்துவைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். இவரது மதத்தில சத்வரஜஸ்தமசுகளின் சமஷ்டி மூலப்பிரகிருதியென்றும், இவற்றுள், சத்வத்திற்றோய்ந்த சைதன்யம் விஷ்ணுவென்றும், ரஜசிற்றோய்ந்த சைதன்யம் பிரமனென்றும், தமசிற்றோய்ந்த சைதன்யம் உருத்திரனென்றும் போதிப்பதுண்டு. இந்த மூன்று மூர்த்திக

ருள் நமதன்பர் சகத்துற்பத்திக்குக் காரணபூதராய்த் தேடிய ஈசுவரன் இன்னுமொன்று விளங்கவில்லை. இவர் சத்வகுண சகிதமாயையென்றதனால், சத்வத்திற்றோய்ந்த சைதன்யமாகிய விஷ்ணுவென்று கொள்வாமெனின், விஷ்ணுவுக்குத்தொழில் பாலனமேயன்றிச் சிருட்டியில்லை. சிருட்டித்தொழில பிரமனுடையது. பிரமனையே ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமாகக் கொள்வாமெனின், அவனைத்தந்தவர் விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவைத்தந்தவர் உருத்திரனும், உருத்திரனைத்தந்தவர் துரீய சிவனுமாகக்கூறுஞ் சுருதிகளுக்கு விரோதமாம். அன்றியும், பிரமன் இராஜசகுண விசிட்டனாகையால், அவனைச் சத்வ குணசகிதன் என்றது கூடாது. இவ்விருவருக்கும் வேறாய உருத்திரனைக் கொள்வாமெனின், சம்ஹாரத்துக்கு ஏதுவாகிய தாமசகுணவிசிட்டமுடையாரை உற்பத்திக்குக் காரணமென்று கூறுவது கூடாது. இவ்வாறு குழம்புவதற்குப் பூர்வ பட்சியார் பிரஸ்தாபித்த "சத்வகுணசகிதமாயை" என்றதே இடஞ்செய்தது. சத்வகுணசகிதம் என்றதைத் தள்ளி "மாயையும்" என்று அம்மாயையைத் தனியே பிரஸ்தாபித்திடினொருவாறு பொருந்தும். அங்ஙனங் கொள்ளுங்கால், அம்மாயையைச் சுத்தமாயையென்றுகோடல் உசிதம். அப்போது அத்துடன் "மாயையின்கண் ஆபாசம்" என்றதைச் சேர்த்தது குற்றமாம். எப்படி நோக்கினும் நமதன்பரது சித்தாந்தம் தலையெடுப்பது கஷ்டமாயிருக்கின்றது. இம்மூன்றுகுணங்களையுந் தள்ளியபோது பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் இடம்பெறா தொழிகின்றனர். இவர்களுக் கதீதமாகியதொன்றே ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணவஸ்துவென்று கொள்வாமெனின், அதனிடத்துச் சத்வாதிகள் நிரஸ்தமாகையால், அதற்கு நமதன்பர் உற்பத்தி காரணத்வங் கூறமுடியாது. இந்த நியாயங்களால், இம்மாயாவாதியார் தேடிக்கொண்டுவந்த ஈசுவரனை அநீசுவரனென் றொதுக்குதலே முடிவாயிற்று. இதுநிற்க.

இவர் காரணம் இருவகைத்து எனவும், அவை உபாதானகாரணமும், நிமித்தகாரணமுமாமெனவுங் கூறினான்

ரோ? அங்ஙனங் கூறினவா உபாதானநிமித்தகாரணங்க ளி வ்விலக்கணத்தனவென்று பின்னர்ப்பிரஸங்கித்தார். அவைகி றக. உபாதானம் சடமாகிய ஈசுவரனுடைய சரீரமும், நிமித் தம் அச்சடசரீர விசிட்டமாகிய சேதனமுமாமென்று அவா கூறியதே யாவரு மருவருக்கத்தக்கது. ஈசுவரனுக்கு மாயா ஜடத்தைச் சரீரமென்றது ஈசுவரநிந்தையாம். பிராமணனொ ருவனைச்சுட்டி இவ்வேதியன் எப்போதும் இந்தப் பறச்சேரி யிற்றான் வசிக்கின்றான் என்று ஒருவன்கூறுதல்கூடுமோ?பற ச்சேரியிலவாழ்பவன் பார்ப்பானாகாதவாறு ஜடமாகியமாயை யைச் சரீரமாகக்கொண்டது பரவஸ்துவாகாது. ஒருபெரியகி ராமத்துக் கதிபதியாகிய அந்தணன் அந்தக் கிராமாந்தர்க்கத மாகிய பறச்சேரிக்குமதிபனாகவெண்ணபபடுதல் அவனுக்குச் சிறுமையைப் பயவாது. அதுபோலச் சிற்சடப் பிரபஞ்சங்க ளை யியக்குமாறு எலலா பபொருள்களிடத்துந் தோய்ந்து பிரி வறநிற்கும் பெருந்தகைக்குப் பிரபஞ்சத்தைத் திருமேனியெ ன்றதுகுற்றமாகாது. அத்திருமேனிப்பிரசங்கத்தால் ஈசுவரனு க்குச் சொந்தபிரயோசனமொன்றுமில்லை. சித்துப்பிரபஞ்சத் தையறிவிக்கவும், அசித்துப்பிரபஞ்சத்தை யசைவிக்கவுமே ய வ்விருவிதபிரபஞ்சங்களிலும்ஈசுவரன்றோய்ந்தமையால், அவ் விருவகைப்பிரபஞ்சங்களையும் ஈசுவரனதுசரீரமென்றது ஔ பசாரிகமென்பதே சித்தம். சீவனுக்குண்டாகுஞ் சரீராதிகள் அச்சீவனுக்கே பிரயோசனமாகத்தக்கன. இவனுக்குக்கூறுஞ் சரீரமும, ஈசுவரனுக்குக்கூறுஞ் சரீரமும் சமநிலையினவாகா. சீவனுக்குச் சரீரமுண்டாகாதபோது அச்சீவன் இகபரலாப ங்களை யடையான். ஈசுவரனுக்குச் சரீரமில்லாத போ து அவ்வீசுவரனுக்குண்டாகு நஷ்டமொன்றுமில்லை. இவ்வா று பகுத்தறிந்தால், ஈசுவரனுக்கு மாயாஜடம் சரீரமென்று கூற நம்மவரிசைந்திடார். இவர் ஈசுவரனை வெளிப்படுத்த வேண்டிச் சத்வகுணசகிதமாயை, அம்மாயைக்கதிஷ்டான சேதனம், மாயையின்கண் ஆபாசம் என்பவைகளை யொன் றுசேர்த்தமையால், இம்மூன்றுங்கூடாதபோது ஈசுவரனில்லை

பென்றே சொல்லவரும். இதனால், ஈசுவரனுடைய கூறு மூன்று என்று எண்ணப்பட்டு, சத்வகுண சகிதமாயையொரு ஈசுவரக்கூறும், அம்மாயைக்கு அதிஷ்டானமான சேதனமொரு ஈசுவரக்கூறும், மாயையின்கண் ஆபாசமொரு ஈசுவரக்கூறுமாவது சித்தாந்தமாம். இவ்வாறுகொண்டால் பரமஞானரே என்னுஞ் சித்தாந்தத்திற் றத் தலைகீழ்ப் பாய்வதோடு, சேதனமேபரம், சடமேபரம் என்னும் வாதிப்பாகிய அனேகாந்தவாதமும் இவர் தலைமேல் வந்தேறும். இன்னுமிவர் "உலண்டு போல்" என்றொரு உபமானங்காட்டினாரன்றோ? இவ்வுபமானத்தா லிவரது ஏகவாத மெடுபட்டுப்போவதேயன்றி மெடுத்துக்கொண்டவிஷயம் நிலைபெறாது சிதைந்தது. ஏனெனின், உலண்டுப்பூச்சித் தனது தேகத்தினின்று நூலை யுண்டுபண்ணி, அதனாற் கூடுசெய்து, அதனுட்புகுந்து, தான் சென்றவழியை யடைத்து, உள்ளிருந்து வெளிப்படமாட்டாம லிறந்து முதலற்றுப்போகின்றது. இவ்வுலண்டினைப் பார்க்கின், இதனிடத்தில் தேகமும், தேகியாகிய சேதனமுங் கேட்கப்படுகின்றது. தேகமும், தேகியும் பின்னமா? அபின்னமா? என்று வினவின், பின்னமென்றே சமயவாதிகள் பேசப் பின்னிடார். பின்னமாகிய தேகத்தின்காரியமென்று நூலை யாம் ஆதரிப்பதேயன்றி, அத்தேகவிசிட்டமாகிய சேதனத்தின் காரியமென்று ஆதரித்திலேம். உலண்டுவின் றேகத்தில் நூல் காரியப்படாமல், தேகியாகிய சேதனத்திற் காரியப்படுமாயின், ஏகாத்மவாதத்துக் கிசைந்த அபின்னநிமித்தோபாதானவாதம் கனம்பெறும். இவர் தேடிக்கொண்டுவந்த உலண்டுவினுபமானத்தால் பின்னநிமித்தோபாதானவாதமே ஸமர்த்திக்கப்பட்டமையால், பூர்வபட்சியாரது மதம் புலர்ந்துபோயிற்று. இந்த விசாரத்தால், உலண்டுப்பூச்சி யுருவழிந்து நிர்மூலமாயிடுதல்போல், ஈசுவரனு மிருப்பழிந்து முதலற்றுப்போவதே கம்மவாதுவாதத்தான்முடிந்த சித்தாந்தமாயிற்று. இவர்கூறு மொவ்வொரு அபசித்தாந்தமும் அஸாதுவாகவே முடி

ந்தமையால் இவர் சைவர்பக்க வேற்றியதுக்கம் இவருக்கே ஆஸ்தியாயிற்று. விரிக்கிற் பெருகும்.

பூர்வபட்சம்.

"அன்றியும், அஞ்ஞானம் ஜீவேசுவர விபாகரகிதமான சுத்தப்பிரமத்தின் ஆசிரிதமாய அச்சுத்தப்பிரமத்தைத்தானே ஆச்சாதனம் பண்ணுகின்றது. [ஆச்சாதனம்=மறைத்தல்] எதுபோலெனில்? அந்தகாரமானது கிரகத்தையே ஆசிரித்துக்கொண்டு அக்கிரகத்தைத்தானே ஆச்சானம் பண்ணுவதுபோ லெண்க ; இந்தப்பட்சத்தைச் சவாசிரய சுவவிஷய பட்சமென்பர்; இதற்கு, சுத்தப்பிரமமே மாயைக்கு ஆசிரயம்: சுத்தப்பிரமமே மாயைக்கு விஷயம் என்று பொருள். மாயை சுத்தப்பிரமத்தை மறைப்பதே அதனை விஷயம்பண்ணினதாம்.

சஞ்சேபசாரீரகம், விவரணம், வேதாந்தமுக்தாவலி, அத்வைதசித்தி, அத்வைததீபிகை முதலிய கிரந்தகாரர் அஞ்ஞானம் சவாசிரயம் சுவவிஷயம் என்னும் பட்சமே அங்கீகாரஞ்செய்திருக்கின்றனர். வாசஸ்பதி யென்பவர் அஞ்ஞானம், ஜீவன் ஆசிரிதமாய்ப் பிரமத்தை விஷயம்பண்ணுகிறதென்று ஒப்பினர். எதனாலெனின்? நான் அஞ்ஞானி பிரமத்தை யறிகின்றிலேன் என்னுந் தோற்றரவால் நான் என்னுஞ் சத்தத்துக்குப் பொருளான ஜீவன் அஞ்ஞானி யென்பதால் அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயமாக விளங்குகின்றனன். பிரமத்தையறிகின்றிலேன் என்பதால், அஞ்ஞானத்திற்கு விடயமாகப் பிரமந் தோற்றுகின்றது. இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானம் ஜீவனாசிரிதமாய்ப் பிரமத்தை விடயம் பண்ணுகின்றதென்பது வாசஸ்பதியினுடைய மதம். ஜீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின் காரியம்: அஞ்ஞானம் சுதந்தரமாக ஒருகாலும் இராதாதலால், நிராசிரய அஞ்ஞானத்தால் ஜீவபாவங்கூடாது. முன்னே ஏதேனும் ஒன்றன் ஆசிரிதமாக அஞ்ஞானம் இருக்குமாகில் அப்போது அஞ்ஞானகாரியமாகச் ஜீவபாவம் உண்டாகும். ஜீவத்துவம்போல ஈசுவரத்துவமும் அஞ்ஞானகாரியமாகலின், ஈசுரனாசிரிதமாகவும் அஞ்ஞானம் இன்றாம். பின்னை எதனது ஆசிரிதமாமெனின்? சுத்தப்பிரமத்தின் ஆசிரிதமாய் அநாதியாம். சேதனமும்அஞ்ஞானமும் அநாதி; அவைகளின் சம்பந்தமும் அநாதி:சேதன அஞ்ஞானங்களின், அநா

திசம்பந்தத்தால் ஜீவபாவமும், ஈசுரபாவமும் அநாதியாம். அங்ஙன மாயினும், ஜீவபாவம் ஈசுரபாவம் இரண்டும் அஞ்ஞானத்தின் அதீன மாம். ஆதலால், அஞ்ஞானத்தின் காரியமென்று சொல்லப்படும். ஜீவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானரூபவாசிரயமென்னல் கூடாது: சுத்தப்பிரமமே அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டான ரூபவாசிரயமாம்; சுத்தப்பிரமமென்னும் அதிஷ்டானத்தி னுசிரிதமாகிய அஞ்ஞானம் அந்தச் சுத்தப்பிரமத்தையே ஆச்சாதனஞ் செய்கிறது; அதன் பின்னர் நான் அஞ்ஞானியாயிருக்கிறேன் என்னும் இயவாற்ருல், ஜீயன் அஞ்ஞானத்திற்கு அபிமானி ரூபவாசிரய மாகின்ருனென்பதும் இவர்க்குடம்பாடாமெனக் கொள்க."

சித்தாந்தம்.

இவர் அஞ்ஞானம் சுத்தப்பிரமத்தைத்தானே மறைக்கின்றது என்ருா. பிரமத்துக்கு வேருக இரண்டாவதுவஸ்துவில்லையென்னும் இவரதுமதத்தில் அஞ்ஞானமென்பதற் கவகாசங் கிடைத்தவிதந் தெரியவில்லை. வஸ்துவொன்றே யென்பதொழிந்து பிரமம் ஒன்று, அஞ்ஞானம ஒன்று என ஏற்பட்டபின்னர், ஏகவாதத்திலிறங்கி யிவர்காலங்கழிக்க வேண்டிய ஆவசியகமில்லை. அஞ்ஞானம் இருள்போல்வதென் றிவரோ விரித்தாரன்ருே? அஞ்ஞானத்தை யிருளென்றவர் சுத்தப்பிரமத்தைக் கிரகஸ்தானத்தி னிறுத்தியதென்னை இருள் கிரகத்தை யாசிரித்துக்கொண்டு அந்தக் கிரகத்தையே மறைப்பதுபோல அஞ்ஞானம் பிரமத்தை யாசிரித்துக்கொண்டு அதனை மறைத்திடுமென்றதே அதுவாம். இது என்ன மதி? பிரமம் கிரகமானல், அந்தக்கிரகத்தையாசிரித்து மறைத்துநின்ற இருளையோட்டும் ஒளியாது? இவர் ஒளியைக்கூருமையால், அஞ்ஞானம் - பிரமம் என்பவைகட்கு வேருயதோர்பொருள் ஒளிஸ்தானத்தில் ஸமர்த்திக்கப்படல்வேண்டும். அதுவே பசுபாசங்கட்கு வேருய பதிப்பொருளாதல் வேண்டும். பாசம் இருளும், பதி அவ்விருளைத் துரத்து மொளியுமாதலே வேதத்தின்றுணிவு. இடையினின்ற பசுவே இருளையும், ஒளியையும் அநுபவிப்பது. இந்தப் பசுவையே

பிரமமென்றுபசரித்துக் கிரகஸ்தானத்தி னிறுத்தியதாக யா மொப்பினோம். கிரகத்தை யாவரித்த விருளை ஒளிதூரத்துவ துபோலப் "பிரமம" என்றுபசாரமாகப் பிரஸ்தாபித்த பசு வை யாவரித்த வஞ்ஞானத்தைப் பதியாகிய சிவம் தூரத்து மெனலே துணிவு. இவ்வாறு கூருமல் பிரமம் அல்லது பதி பபொருளையே கிரகமென்றுகொண்டால், அக்கிரகாசிரிதமா யதனை மறைத்த விருளைத்துரத்த வேதுவில்லாமற் போகின் றமையால, நமதன்பாதேடிய பிரமத்தைப் பிரமமன்றெனு வொதுக்குவதே மரபாமெனக.

அன்றியு மிவா சுத்தப்பிரமத்தைப் பிரஸ்தாபிக்குங் கால் "சீவேசுர விபாகரகிதமான சுத்தபபிரமம்" என்றனர். "சீவேசுரவிபாகரகிதமான" என்கையால், சீவனும், ஈசனும் மிச்சையென்ப திவாகருத்து. பிரமம் சத்தியமாகையா லத னையே பிரஸ்தாபித்தனர். அது எமக்கு முடம்பாடே. அத் துடன் அஞ்ஞானப் பிரசங்கஞ்செய்ததுமாத்திரமே அஸங் கதம. சீவேசுரர்கள் மிச்சையாகையில, அஞ்ஞானமாத்திரம் மிச்சையாகாதது என்னை ? அஞ்ஞானமு மிச்சையாயி னத னைச் சத்தாகிய பிரமததோடு ஸாம்யமாயும், அதற்கிரண்டா வதாயும்,அதனையாச்சாதனமபண்ணுவதாயும் பிரசங்கித்தது என்னை ? இவ்வஞ்ஞானத்தையே மாயையென் றிவரொப்பி னமையால், "சுத்தப்பிரமத்தை மாயைமறைப்பதே அதனை விஷ யம்பண்ணினதாம்" என்று பின்னர்ப் பிரசங்கித்தனர். மாயை யால் உயிர்க்குடம்பாதிகளுண்டாயின.இவை தநுகரணபுவன போகங்களாம். இவை அறிவை மறைக்குங் கருவிகளாகா. "மாயாதநுவிளக்காய்" என்றனர் சைவத்திருவாளர். இருள் பொதிந்த கண்ணினூர்க்குக் காட்டாய்நிற்பதொரு கருவியாயி டுதலே மாயையின் காரியம். இது இருளாகாது. பிரமத்தை மறைக்காது.பிரமமென்று இவர்கூறு யான்மாவின்ஞானத்தை மறைப்பது ஆணவமேயாம்.இவராணவத்திற்கும்,மாயைக்கும் பேதமறியாது மயங்கிமாழ்கினு ரிதென்கொலோ ? இன்னுமி

வர் மாயை சுத்தப்பிரமத்தை யாச்சாதனம் பண்ணியதென்றதும் பிழையாம். சுத்தப்பிரமத்தி னறிவை மறைத்தது என்றுகூறுதலே யமைவுடைத்து. சுத்தபபிரமத்தை மறைத்தது என்பதற்கும், அதனறிவை மறைத்தது என்பதற்கும் பரஸ்பரம் பேதமுண்டு. ஒருபுருடனது உடலை மறைத்தது என்பதற்கும், அவனுடைய கண்ணை மறைத்தது என்பதற்கும பேதமுண்டு. உடலை மறைத்தது என்கையில், அவனுக்குத் துன்பமில்லை. கண்ணைமறைத்தது என்கையில அவனுக்கே துன்பம். உடல் மற்றொன்றினன் மறைபடுமோனல், அதனைப் பிறர்காணமுடியாது. கண் மற்றொன்றினல் மறைபடுமானல, அந்தக்கண்ணுக்கே ஈனமுணடாம். உடல்மறைவது அவ்வுடலுக்கும், அதனைப் பாரப்பவருக்கு மிடையிலுண்டாகிய திரைச்சீலை, சுவர்முதலிய பொருள்களாலுமணடாம. கண்ணெளி மறைவது இருளினலேயே யுண்டாம. சுவர் முதலியவற்றுள் மறைக்கபபடுவது சடமாகிய தூலமும,இருளான் மறைக்கபபடுவது சித்தாகிய சூக்குமப்பொருளுமாம். சூரியன் மேகத்தான் மறைக்கப்படுவதனலை, சூரியனுக்குண்டான தோஷமென்னை? அச்சூரியப்பிரகாசத்தைவிழைந்துள்ளார்க்கே மேகாவரணத்தாற் கேடுண்டாயினமையறிக. இதனையுய்த்துணாவார் சுத்தப்பிரமம் மாயையான்மறைக்கப்பட்டதென்பதனை எங்ஙனேமறிப்பா? அதனு லப்பிரமத்துக்கு நஷ்டமுறைக் கவியைந்திலது. அப்பிரமத்துக்கு வேறுயுள்ளவாக்கே (அப்பிரமத்தை யநுபவிக்க முடியாததாகிய) நஷ்டம் பிராப்தமாம். இதனலை, நமதன்பா பசுவையே பதியாகமயங்கிக் கூறினரென மேல் யாம்விருத்ததே நிலைத்தது. அவரது பிரமத்தை யாம் பசுவாகக்கொண்ட காலத்தும் அதனறிவை மறைக்கும் பிரஸங்கமன்றோ பெறப்படவேண்டுமெனின், அவரது மதத்திற் குணிகுணப்பிரசங்கங் கூடாதாகையால், அவர் பிரமத்தினறிவை மறைத்தது என்னமல் பிரமத்தைமறைத்தது என்று பேசி முடித்தார். குணியோடு குணத்தையொப்பினலை அத்துவிதங் கெடுமென்ப தவரதுகருத்து. குணிகுணங்களை

த் தாதாத்மியமாகவொப்புவதே அத்துவிதத்தின் ஸ்வரூபயம். அங்ஙன மொப்பாதபட்சமே அத்துவிதத்தையழிக்கும். அத்துவித மென்பது இரண்டன்மை. இரண்டின்மை யென்பது பூர்வபட்சியினது மதம். அத்துவிதத்தினுண்மையைப்

"பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா—மண்ணுரு
ளத்துவித மாதலருமறைக ளொன்றென்று
தத்துவித மென்றறையு மாங்கு."

என்று மெய்கண்டசிவம் கட்டளையிட்டருளிய திருவாக்கா லை தெளிந்திடுவர் மேலோர். இவ்வாறு தெளியாதார் தமது ஏகான்மவாதத்தால வெதும்பி, அறிவு -ஆநந்தம் என்பவைக ளைப் பிரஸ்தாபித்துப் பால - தயிருபமானங்களைப்படித்து அத்துவிதத்தைச் சாதியாநிற்பர்.

உத்தமவாததூலவாதூலம்.

"அறிவுதனி லானந்த மானந்தந் தன்னி
லறிவிலவென் றுய்பேதை யானாய்—அறிவின்க
ணாநந்த மின்லையெனி லாக்கோ வதுமற்றிங்
காநந்தமில்லா யறை"

"ஆநந்தந் தன்னி லறிவில்லை யென்னினுனக்
கானந்த மாவதில்லை யோர்ந்திடுவா—யாநந்தந்
தானே தனிக்குமென றுனெப் படிகண்டா
யேனிந்த வீண்மாய மீங்கு."

"பாலிற் றயிருண்டோ பாலுண்டோ தான்றயிரி
லேலுங்கா ணுத்திவற்றை யென்றிடினீ—பாலேய்க்
தறிவுதனி லானந்த மாமிப்பின் னுங்கே
செறியுந் தயிர்நிலையைச் சேர்ந்து."

"பாலே தயிராய்ப் பரிணமிக்கு மோதானே
பேலாய் பிளைக்குற்ற மென்னவே—மேலா
வுளைக்கு முய்ரானந்த மொத்திடுமோ காணீ
யுளைக்குந் தயிர்முன் னுளை."

" ஒன்றுசிலைதந் தொன்முன தொவ்வா தறிவினிடத்
தொன்றுமானந்த முறைசெய்வார்க்—கொன்றுங்காண்
பண்ணேயு மோசையும் போலப்பழமறைதேர்ந்
தெண்ணுவா யத்துவித மீங்கு."

இந்தப் பிரசங்கத்தால் பூர்வபட்சிகள் (அத்துவிததந்திர்
குக்) கூறு முபமானம் அடியோடேசாய்ந்தது. அன்றியும்,
இவரது அத்துவிதம் பின்வெண்பாக்களாலுங் கண்டிக்கப்பட்
டவாறறிக.

உத்தமவாததூலவாதூலம்.

" அத்துவிதத் தன்மை யறியா யறிவொன்றே
வத்துவெனல் விட்டிங்கே மாருக—வத்துவிதங
காட்டுவே னென்றெழுவாய் கண்மூடி யானைக்கா
ணாட்டுவாய் நின்மதத்தை நன்கு."

" ஏகான்ம வாதியென வேற்முர பெரியோர்கின்
மோகாந்த காரததின் மூலந்தேர்ந்—தேகமாம்
வத்துவே யுள்பொருளாய் வாதிப்பா யாதலினுல
அத்துவித மேதுக் கறை."

" ஒன்றே பொருளானு லொன்றென்னல் விட்டுமரு
ளன்றேநீ யததுவித மாய்ந்திடுதே—லொன்ருே
டிரண்டல்ல வத்துவித மென்பார்காண் மேலோ
முரண்டெறவே யென்று முணர்ந்து."

" ஒன்றிரண் டாகாம லுபயமுமின் ருகாம
லொன்றுங்கா ணத்துவித மோர்கிலா—யொன்றென்று
நீயேனோ வத்துவித நேர்வா யகம்பிரமப்
பேயேவந் திங்கேதான் பேச."

" துவிதியோ வத்துவிதஞ் சொல்லானின் போலக்
குவியவே யுள்ளமருள் கூடாய்—புவியின்க
ணத்துவிதஞ் சொன்னு யழிந்துபோ முன்னேக
முத்தியிலா யென்னே வுரை."

இவற்ருல் பூர்வபட்சி மதத்தை அநுவதித்து மறுத்தது
மாத்திரமன்றி, மேல சித்தாந்தபட்சத்தை நிரூபித்தமையுங்

காண்க. இதனால், பிரமம் - அதனறிவு என்னும் பாகுபாடுண ராது அத்துவிதங்கூறியமதம் அலக்கணுற்றதெனவே சித்தம். ஈமதனபர் ஏகான்மவாதமாகிய போலியத்துவிதத்திற் புக்க பெரியோராயினமையால், பிரமத்தினறிவை ஆச்சாதனம்பண் ணியது மாயையென்றுது பிரமத்தை ஆச்சாதனம் பண்ணிய தென்று அஸங்காத்மவாதத்துக் காளாயினர். இதுநிற்க.

இவர் சஞ்சேபசாரீரக முதலிய நூல்களின்பேரைப் பிர ஸ்தாபித்தாரன்றே? அதனால் இவர்சாதித்தது ஒன்றுங்கா ணோம். அவை இவருக்குப் பிரமாணமாய் நின்றமையா லிவ ரது பிரமேயமலக்கணுற்றதுபோல அந்தப் பிரமாணமும அ ஸங்கதமாயினதெனவே முடிவாயிற்று. இனி யிவர் வாசஸ் பதி மதத்தை யநுவதித்து மறுத்திருக்கின்றார். இவர் மறுத்த பாடு தெய்வத்துக்கே வெளிச்சம். அதனை யீண்டு விளக்கி, அநந்தரம் எமது பட்சத்தை வெளிப்படுத்துவாம்.

இவர் வாசஸ்பதிமதத்தை மறுக்கவேண்டி "சீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின் காரியம். அஞ்ஞானம் சுதந்தரமாக ஒருகாலுமி ராது. நிராசிரய அஞ்ஞானத்தால் சீவபாவங்கூடாது. முன்னே ஒ ன்றனைசிரிதமாக அஞ்ஞானமிருக்குமாகில் அப்போது அஞ்ஞானகா ரியமாகச் சீவபாவம் உண்டாகும்." என்று பிரசங்கித்தனர். இவர் சீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின் காரியமென்றது கூடாது. சீவபா வம் அஞ்ஞான காரியமாயின், அஞ்ஞானம் காரணமும், சீவ பாவம் காரியமுமாகும். அங்ஙனமாயின், சீவபாவமாகிய சே தனம் அஞ்ஞானமாகிய ஜடத்திற்றோன்றியதென்னும பிரசங் கமுண்டாம். இது உலகாயதன்கூற்றா யொதுங்கும். அன்றி யும், சீவபாவம் என்றதும் பிழையாம். அஞ்ஞானம் ஒருமுத லாயிடுதல்போலச் சீவன் ஒருமுதலாயிடுதல சுருதிசித்தமா கையால், சீவனை அஞ்ஞானகாரியமென்றதும், சீவபாவம் என்று பிரஸ்தாபித்ததுஞ் சுருதி விலக்கெனவே அறிஞர் துணிபாம். இவர் பூர்வபட்சஞ் செய்யவந்த வாசஸ்பதிமதத் தில் "சீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின்காரியம்" என்றதுமுதலிய சித் தாந்தங்க ளுடம்பாடாயின், ஈண்டிவர் தீட்டிய வசனங்கள்

கனம்பெறும். அங்ஙனமின்மையின், அவ்வசனங்கள் சாதுக்கள் சபையில் வெகுதுச்சமா யொதுங்குமென்க. இதுநிற்க.

இவர் சீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின் காரியம் என்று பிரஸ்தாபிக்கையில் அஞ்ஞானம் பிரமத்தை யாசிரித்துக் காரிய முண்டாகின்றது என்று பிரசங்கித்தாராகையால், சீவபாவத்துக்குப் பிரமமேகாரணம் என்னும் வாதம் நிகழலாம். அப்போது பிரமத்தை அஞ்ஞானமணுகிக் கெடுத்ததென்பதே முடிவாம். அன்றியுங்கெடுத்தது அஞ்ஞானமும், கெட்டதுபிரமமும், கெட்டுத்திரிந்தது சீவனுமாகிய பிரசங்கமுங் கேட்கப்படும். அஞ்ஞானம் ஜடமாகையால், பிரமத்தையணுகாது. பிரமம் நிர்மலமும், நிர்விகாரமுமாகையால் அஞ்ஞானத்தையணுகாது. அன்றியும் அப்பிரமம் ஏகமும், எதிரேகமு மிலலாததாகையால், அஞ்ஞானப் பிரசங்கத்துக் கவகாசமே கிடையாது. இம்மட்டேயமையாமல் இவர் "சேதனமும் அஞ்ஞானமும் அநாதி, அவைகளின் சம்பந்தமும் அநாதி" என்று கூறியிருக்கின்றார். இது பிரமத்தை அபரிசுத்தபதார்த்தமென்று போதிக்கின்றது. அன்றியும், பிரமத்துக்கு வேறாக அஞ்ஞானம் என்னும் இரண்டாம்வஸ்துவொன்றுளதென்றும் உபதேசிக்கின்றது. இந்தப் பிரசங்கத்தால் நமதன்பரது ஏகவாதத்திற்கு நேத்திரபங்கமுண்டாவது சித்தம். இப்படி வியவஸ்தையுண்டாக நேரும் வாதசபையில் "சீவபாவம்அஞ்ஞானத்தின்காரியம். அஞ்ஞானம் சுத்தப்பிரமத்தின் ஆசிரிதமாய் அநாதியாம்" என்னும் பிரசங்கம் எங்ஙனே மணம்பெறும்? இதனை நமதன்பர் யோசிக்கவேண்டியது.

இன்னுமொன்று சொல்லுகிறோம். அஞ்ஞானம் பிரமத்தை யணுகிச் சீவனைக் காரியப்படுத்திய தென்னுங்கால், சீவனுக்கதிஷ்டானம் பிரமமும், பிரமத்தைக் காரியப்படுத்துங்காரணம் அஞ்ஞானமுமாகக்கொள்ளவரும். இதனால், அஞ்ஞானத்துக்கே சர்வாதிகாரப் பிராப்தமுண்டாம். பிரமத்தை அஞ்ஞான மாசிரித்தபோது அவ்வஞ்ஞானத்திற் றேயாமல் பிர

மாதாக்கற்றுவிளங்கியதெனின், "அஞ்ஞானகாரியமாகச் சீவபாவமுண்டாகும். நிராசிரய அஞ்ஞானத்தால் சீவபாவங் கூடாது" என்னும் பிரசங்கம் நிஷ்பலமாம். இவைகளுக்கு நமதன்பர் தேடுங் கதியாதோ அறிகின்றலம். இதுநிற்க.

இவர் "அஞ்ஞானம் சுதந்திரமாக ஒருகாலுமிராது" என்றது எமக்குமொப்பே. அவ்வளவேயன்றி "நிராசிரய அஞ்ஞானத்தால் சீவபாவங்கூடாது" என்றதும், "முன்னே ஒன்றனுசிரிதமாக அஞ்ஞானமிருக்குமாகில் அப்போது அஞ்ஞானகாரியமாகச் சீவபாவம் உண்டாகும்" என்றதும் அஸங்கதமேயாம். எங்ஙனமெனின், சீவன் என்னுஞ் சொல அஞ்ஞானத்திற் காரியப்பட்டவனென்றுவது, அஞ்ஞானமயனென்றுவது பொருள்படாத்திலது. சதா சீவிக்கின்றவன் என்னும் பொருளையே தந்து சேதனன், ஆத்மா என்னும் பதங்களுக்குப் பரியாயமாய் விளங்கும். இந்தச்சீவன் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடையவன். இவன் அநாதிநித்தன். இவனுடைய அறிவுந்தொழிலும் அற்பமாயிருந்தமையால், இவனைப்போல் அநாதியே நித்தமாயிருந்துள்ள அஞ்ஞானம் அல்லது ஆணவம் இவனது சிற்றறிவு சிறுதொழில்களை அநாதியே மறைத்தது. இவ்வஞ்ஞானத்திற்குச் சீவனது அறிவுதொழில்களை மறைக்குமாற்ற லுண்டேயன்றிப் பேரறிவு - பெருந்தொழில்களையுடைய பிரமத்தையணுகி, அதனது அறிவு தொழில்களை மறைக்குமாற்றலின்று. இருளானது கண்ணொளியைமறைத்துக் கதிரொளியைமறைக்குமாற்றல் வகியாததுபோல. இவ்வுண்மையை யுணர்ந்தவர்கள் அஞ்ஞானம் சீவனையாச்சாதனம் பண்ணியது என்பார்களேயன்றிச் சீவனை யுண்டுபண்ணியது என்றுகூற விசையார்கள். நமதன்பர் சீவத்வம் அஞ்ஞானகாரியம் என்று கொண்ட வஞ்ஞானமே அவரை வீண் பிரசங்கத்திலிழுத்து விடுத்தது. சீவத்வம் என்பது சீவனுடைய சிற்றறிவு சிறுதொழில்களினது நிகழ்ச்சியேயாம். இந்தச்சீவன் அஞ்ஞானம் தனது சிற்றறிவு சிறுதொழில்களை யாச்சாதனம் பண்ணியதனுல் அஞ்ஞானியாயினனென்பதே முடிவென்றறிக. இனி நமதன்

பா "அஞ்ஞானம் சுதந்தரமாக ஒருகாலுமிராது" என்று தமது நியாய சஸ்திரத்தை எமக்குப்புதுமைகாட்டவரமாட்டார். இதுகாறும் யாம் பிரகாசிப்பித்த வுண்மையை நிறுத்தவே "நான அஞ்ஞானி பிரமத்தை யறிகின்றிலேன் என்னுந்தோற்றரவால் நான வென்னுஞ் சத்தத்துக்குப்பொருளான சீவன் அஞ்ஞானததுக்குஆச்சிரயமாக விளங்குகின்றனன்" எனவும், "பிரமத்தை யறிகின்றிலேனென்பதால் அஞ்ஞானத்துக்கு விடயமாகப் பிரமந்தோற்றுகின்றது" எனவும், "இயவாற்றால் அஞ்ஞானம் சீவனுசிரிதமாய்ப் பிரமத்தை விடயம் பண்ணுகின்றது" எனவும் வாசஸ்பதி சித்தாந்தப்படுத்தியிருக்கின்றா. சமதன்பரிப் போதுகணடிறந்துபார்பபாராயின், அவருக்கு உண்மைவிளங்காமற் போகாது. சீவனது சிற்றறிவுசிறுதொழிலகள் ஆணவத்தான் மறைக்கபபடுவதே பெத்தமும், அவ்வாணவத்தைச் சிவம் நீக்கியருளித் தனது திருவடியின்பத்தை நுகரப்பண்ணுதலே சீவனுக்கு முத்தியுமாம். பெத்தத்துக்கு முன்னும், பெத்தத்தினும், முத்தியினுஞ் சிவனிடத்துச் சிற்றறிவு சிறுதொழிலகளே கேட்கபபட்டவாற்றிக. பெத்தத்தின் மறைக்கப்படிருந்த சிற்றறிவு சிறுதொழிலகளே முத்தியில விளக்கமாயினவென்க. முத்தித்தசையில சீவன் சிவாநுபவம் பணணிக்கொணடிருக்கும். சீவன் அநுபவிப்பதும், சிவம் அநுபவிக்கப்பணணுவதுமாம. சீவன் காணுமறிவும், சிவம்காட்டுமறிவுமாகை பால், இரண்டறிவுகளுபெயன்றாகா. காணுகின்ற கண்ணொளியுங் காட்டுகின்ற கதிரொளியு மொன்றாயிடினன்றோ காணுகின்றசீவவறிவும, காட்டுகின்ற பரவறிவு மொன்றாகும்? இவ்வுண்மையைத் தெளிந்த பின்னரும் எங்ஙனே "சீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின காரியம்" என்றதுமுதலிய பூர்வபட்சியினது வாக்கியங்களை விவேகிகள் மதிப்பாரகள்? சீவன் பாசத்தை யநுபவிக்கும் பெத்தகாலத்தில் பசு என்றும், சிவத்தையநுபவிக்கும் முத்திகாலத்தில் சிவம் என்றும் அழைக்கப்படும். உண்மையில் அது பாசத்தினின்றுங் காரியப்பட்ட பசுவுமன்று, பதியாகிய சிவத்தினின்றுங் காரியப்பட்ட சிவமு மன்றென்பதே முடிவென்றறிக.

சிவஞானது திருவாணையினின்று சீவிக்கும் அடிமையென்பதே சித்தம். விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி இவரதுமதத்தில் பிரமம் - கூடஸ்தன் - ஈசுவரன் - சீவன் என்று நாலுவித சித்துக்க ளுரைக்கப்படுவதுண்டு. முதலிரண்டு சித்துக்களதிஷ்டானமும், பின்னிரண்டு சித்துக்களவற்றிற் கற்பிக்கப்பட்டனவுமாம். ஈசுவரன்-சீவன் என்பவர்களுக்கு உற்பத்திகூறுவதேயன்றிப் பிரமகூடஸ்தர்களுக்கு அமதத்தினார் உற்பத்திகூறார்கள். அதனால், பிரமமொரு முதலும், கூடஸ்தமொரு முதலுமாக இரண்டுமுதல்களுங் கூடமுண்டாகிய பிரமமாகிய வொருமுதலேயுளதென்று வாதிக்கும் அவரது ஏகான்மவாதத்தின் றலையி லிடிவிழுமா றிருக்குமிதனைப் பூர்வபக்ஷியினது நூலினின்றே தெரியவெடுத்துக் காட்டுகின்றார். "சைதன்யத்துக்குப் பரமார்த்த விசேஷமொன்றே அதனை யிட்டனர்த்திட்டுக் கூடஸ்தனென்று நாமம்; அக்கூடஸ்தனை உற்பத்திசெய்தன; இதற்குக் கற்பிதமாய் பிரமத்தினின்று வேறாக எப்படிச் சிதாபாசனுற்பன்னமாயினனோ அப்படிக் கூடஸ்தனை உற்பன்னமாகவில்லை. பின்னை யெப்படி உளனெனின்;—பிரமரூபமாகவே யுளன்; இக்கூடஸ்தனே ஆன்மபதத்திற்கு இலட்சியார்த்தம்; இவனையே பிரத்தியக்கென்றும், நிஜரூபமென்றுங் கூறுவர்: இவனே சீவசாட்சியாம்" என்று கூறியிருப்பதே அதுவாம். இதில், கூடஸ்தனை உற்பத்திரகிதன் என்றார். பிரமத்தைப்போலக் கூடஸ்தனும உற்பத்திரகிதனானால், பிரமத்தைப்போல கூடஸ்தனுமொருமுதலென்றுகூறத் தடையென்னோ? பிரமமே கூடஸ்தனானமையால அவைகளை யிருமுதல்களாகக் கொள்ளாமெனின், பிரமகூடஸ்தர்கள் என்றிரண்டாகப் பிரசங்கித்ததற்கும்,பிரமத்தை ஈசுரசாட்சியென்றதுபோல் கூடஸ்தனை ஈசுரசாட்சியென்னமைக்கும், கூடஸ்தனைச் சீவசாட்சியென்றதுபோல் பிரமத்தைச் சீவசாட்சியென்னமைக்குங் காரணந்தானென்னை? இந்தக் கூடஸ்தனையே சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுமுடையபொருளாக மேலோர் தெளிகின்றனர். இவனையே அஞ்ஞானமாவரித்தது. இவனே சீவனென்று வெ

ளிப்பட்டவன். இவனே பிரமவிஷ்ணுருத்ரர்களெனவும்,தேவர்-மனுஷ்யர்-பசு-பட்சிகளெனவும்பலஜந்மங்களெடுத்துழன்று அருளோகாடியழுது உஜ்ஜீவிக்கத்தக்கவன். இவனையே அஞ்ஞானம் ஆச்சாதனம்பண்ணியதாக நமதன்பர் பிரசங்கிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார். இவனைவிடுத்து இவனுக்கு வேறாயுள்ள பிரமத்தை அஞ்ஞானம் ஆச்சாதனம்பண்ணியதெனவும், சீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின் காரியமெனவும் பிரசங்கித்தமைத முழுமோசமென்றறிக. பிரமவிஷ்ணுருத்ரர்களை ஈசுவரமூர்த்தங்களாக நூலகள் கூறியது அத்திரிமூர்த்திகளை யதிஷ்டித்து ஸ்ரீபரமேசுவரன கிருத்யங்களை நடத்தலாலென்க. "குடங்கைநீ ரும்பச்சிலையு மிடுவார்க்கிமையாக் குஞ்சரமும், படங்கொள்பாயும் பூவணையுந்தருவாய்மதுரைப் பரமேட்டீ" என்னும் ஆன்றோர்திருவாக்கால் மேலுண்மை விளங்கும். ஸ்ரீவாசகப்பெருமான் "கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். "விதித்வம் விஷ்ணுத்வம்" என்னுஞ் சுலோகத்தால் (ஹம்ஸமாகவும் வராஹமாகவும் பிறந்துழன்று உன்னை மறக்கத்தக்க பிரமவிஷ்ணுக்களது பிறவிகளை யான் விழைந்திலேன் என்று ஸ்ரீசிவபெருமானை நோக்கிச்) சங்கராசாரியரும் முறையிட்டிருக்கின்றனர். இவைகளை நோக்குவார் விஷ்ணுவாதிகளை உபசாரமாக ஈசுவரஸ்வரூபமென்பார்களேயன்றி உண்மையாகக்கருதி அவலப்படார்கள். இனி ஈசுவரன் என்று வேதங்கள்கொண்டாடும் பரம்பொருள் பிரமம்-சிவம் என்னு நாமங்களையுடைய நாலாவது வஸ்துவென்பதே மேலோர் துணிவென்றறிக. இதுநிற்க.

இவர் "சீவபாவம் ஈசுவரபாவம் இரண்டும் அஞ்ஞானத்தினதீனமாம்" என்று கூறியிருக்கின்றார். முன்னே இவர்செய்த சீவபாவப்பிரசங்கம் முரணி யழிந்ததுபோல ஈண்டுப் பெறப்பட்ட ஈசுவரபாவப் பிரசங்கமும் அவலமேயாம். எங்ஙனமெனின், அஞ்ஞானத்தி னதீனமாகிய சீவனுக்குப் பந்தமோக்ஷமுண்டென்று இவர் பிரசங்கித்தவாறு அவ் வஞ்ஞானத்தினதீனமாகிய ஈசுவரனுக்கும் பந்தமோக்ஷ முண்டென்று பிர

சங்கியா தொதுங்கிறூர். "அவித்தையாவரணம் பண்ணுகின்ற தால் சீவனிடத்துப் பந்தமுண்டு ஈசுவரனிடத்து அஃதில்லை" என்றிவர் பிரசங்கித்தமையே அதற்குச் சாட்சியாம். பந்த முத்தி யெய்தாத ஈசுவரனை அஞ்ஞானத்தி னதீனனென்று கூறிய வாபாசத்தை நோக்கியே இவனை யாமதிகமாக அல ட்ட விசைந்தாம். இம்மட்டே யமையாம லிவர் "சுத்தசத்வ குணப்பிரதானத்துவத்தால் மாயையென்றும், மலினசத்துவகுணப் பிரதானத்துவத்தால் அஞ்ஞானமென்றும் அவித்தை யென்றுஞ் சொல்லப்படும்" என்று பிரசங்கித்திருக்கிறூர். அஞ்ஞானமெ ன்பதும் அவித்தையென்பதும் பரியாயபதங்களெனவும், இவ் வஞ்ஞானம அல்லது அவித்தையி னுபாதியால் சீவனுக்குப் பந்த முண்டாகிறதெனவும, மாயோபாதியால் ஈசுவரனுக் குப் பந்தமுண்டாவதில்லை யெனவும் பிரசங்கிக்கு மிவரது மதத்தோடு "சீவபாவம் ஈசுவரபாவம் இண்டும் அஞ்ஞானத்தி னதீ னமாம்" என்று பிரசங்கித்த இவரது மதம் விரோதிப்பது எமக்கு அதிக துக்கமாகவே யிருக்கின்றது. மீண்டு மிவர் "அவித்தை-அஞ்ஞானம்—மாயை என்பன ஒன்றற்கே பரியாயம்" எனவும் பிரசங்கித்திருக்கிறூர். ஒன்றற்கே என்றது எதற்கு? அதனை விரித்தோதிலர். அஞ்ஞானம் அல்லது அவித்தை ஜீவனதறிவை மறைப்பதும், மாயை அவ்வஞ்ஞானத்தைச் சிறி தகற்றுவதுமாகையால, அஞ்ஞானத்துக்கு மாயையைப் பரியாயமென்றதும் மாட்சி பெற்றிலது. அன்றியும், பந்த மெய்தாத ஈசுவரனுக்கு உபாதியாய் நின்ற மாயையோடு சீவ னுக்குப் பந்தத்தைப் பிராப்தப்படுத்தும் அஞ்ஞானத்தைப் பரியாயமென்றதும் யாவரும் அருவருக்கத் தக்கதாயிற்று.

இனி இவர்செய்த வேதாந்த தத்வபரிசோதனையில் சுத்த சத்வகுணப்பிரதானத்துவத்தால் மாயையும், மலின சத்வகு ணப்பிரதானத்துவத்தால் அஞ்ஞானமுங்கேட்கப்படுமென்று பிரஸ்தாபித்ததும் பிழையாம். சுத்தசத்வகுணமும், மலின ச த்வகுணமுங் கேட்கப்பட்டவாறு சுத்தராஜஸ மலினராஜஸ குணங்களும், சுத்த தாமஸ மலினதாமஸ குணங்களுங் கேட்

டப்படுங்கால், அவைகளை முறையே எவ்வெப்பெயர்களா லி வராதரிப்பாரென்பது எமக்கு விளங்கவில்லை சத்வம் சுத்த மாகவும் மலினமாகவுமபிரிந்தமையும், அவற்றிற்குக் காரணமு மிவர்கண்டுரையாமையா லிவரது குழப்பு ஞானம் அதிகமாக ஆடம்பட நேர்ந்தது இவர் மற்றோரிடத்தில "இரஜோகுண த மோகுணங்களைத்தாழ்த்தித் தான் மேலிட்டிருப்பதயாது அதுசத்வ குணமெனப்படும். சுத்த சத்துவ குணத்தினால் ஞானோற்பத்தியால் தால் பிரகாச சுபாவமுடையது சத்துவகுணமாம்" என்று வரைந் திருக்கின்றனர். இவர் அதிசயமாகப் பூஷித்த சத்துவகுணத் தையும், ஹேயமாகத் தூஷித்த இராஜஸ தாமஸ குணங்களை யும் "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" என்று கீதையில் கிருஷ்ணர் நிஷேதித்துவிட்டனர். இதனால், பூர்வபக்ஷியினது சத்வகுண ம் தாழ்ந்துவிட்டது. இத்தகைய சத்வகுணத்தைத் தாம்தே டிக்கொண்ட ஈசுவரனுக்கு இவர் மானியமாகவிட்டது அவ் விசுவரனது அதிர்ஷ்டமேயாம். இவ ரெத்தனை விதமாகப் புர ண்டு பேசினும் பேசட்டும். இவர் "ஈசுவரபாவம் அஞ்ஞானத்தி னதீனமாம்" என்றமே உள்ளத்தைக்குழப்புகின்றது. இவரது பிரசங்கத்தால் இனி ஈசுவரனை அஞ்ஞானி - பெத்தன் - அக ங்காரி என்று கொள்ள இடமுண்டாகிறதன்றி, சர்வஞ்ஞன் - அந்தரியாமி - சதாமுத்தன் என்று கொள்ள இடமுண்டாக வில்லை. இப்படி வீண் விபரீதத்திற் கிடங்கொடுத் தழியு மிவ ரது பிரசங்கத்தைச் சாதுக்கள் வெறுப்பது எமக்குப் பரிதா பமாயிருக்கின்றது. இனியேனுஞ் சைவா சொலிக்கு வராம லடங்கி வாழ்வாராக.

இவர் கூறிய பிரஹ்மலட்சண ஈசுவரலட்சணங்கள்சைவர் கூறுஞ் சிவலட்சணத்தி லடங்கி யொதுங்கலால், இவரது பா யாவாதத்தைப்பசுஞானமென்று சைவநூல்கள்கூறியது வா மஞ்சஸமேயாகியது. தேகேந்திரியப் பிராணாந்தக்கரணங்கள வரையிலுள்ளபொருள்கள் ஜடமாகிய பாசகாரியங்களும், இ வற்றைகடந்தசீவன் பாசபத்தனாகியபசுவு மாயினமையால், முறையே தேகமுதல் அந்தக்கரணம்வரையிலுள்ள ஜடங்

களை மெய்ப்பொருளென்று வாதிடும் உலகாயதன் முதலினோ ரைப் பாசஞானிக ளெனவும், ஆன்மாவாகிய பசுவைப் பரம பொருளென்று வாதிடும் ஏகான்மவாதிகளைப் பசுஞானிகளெ னவும் அழைப்பது விவேகிகள் சம்மதமாகத் தட்டில்லை.

உத்தமவாததூலவாதூலம்.

"நீயோ மலமறைப்பி னின்றழியு மான்மாவை
வாயோவா தென்றும் வதறியே—பேய்போலக்
கத் துவைமே லொன்றிலலாக் காரணமென் றென்னேநீர்
பித்துளாயிங் காகொள்வார் பேசு."

"பாசத்தைக் கண்டும் பசுவையே தான்கண்டும்
பேசுவதை யாம்கொள்ளோம் பேதையே—ஈசன்
உடையா னெனக்கண் டிருகிப் பணிவோம்
கடையனைப்போற் கண்கலங் காமல்."

தன்னைச் சிவமென்னத் தானறிதல் ஈதாமல்
தன்னைச் சிவனுடைமை தானென்றே—தன்னை
அறியா தறிவ தறியாதாப் வேண்டாம்
பிறிதுரைகாட் டாதடக்குன் பேசு."

மூன்றும வெண்பாக்களையும பரியாலோசித்திடுக. இவை களைத் தேரு நுட்பமுடையார் பூர்வபட்சியினது பிரசங்கத் தைப பொருளெனமதிப்பது கஷ்டமேயாம். இவரது பிரசங்க மொவ்வொன்றும இப்படியே அஸம்பத்தப்ப ஸ்திதியிலிருப்ப தை விவேகிகளறிவார்கள். இதுவரையில யாமெடுத்துக்காட் டிய பகுதிகளே அவரது விவேகஞானத்தின் வெளிச்சத்தை ப புலப்படுத்தி விட்டனவாயினும, இன்னு மிரண்டொரு விஷயத்தைமாத்திர மெழுதிக்காட்டி முடிவுசெய்து உபரா மதி யடைவாம்.

பூர்வபட்சம்.

"யாதொருஆன் மா சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றதோ அது பிரகாசரூபமாம்; ஆன்மா பிரகாசரூபமன்று: பின்னேயோசடமாம்; அதன்கண் ஞானகுணமுண்டு; அந்தஞானத்தால் ஆன்மாவும், அநா ன்மாக்களும் பிரகாசிக்கின்றனவெனின்;-இங்ஙனங் கூறு நிற்பவனா

ஆன்மாவின் ஞானகுணம் நித்தியமா? அல்லது அநித்தியமா? என்று வினவுவாம்: நித்தியமெனின்;—ஞானம், ஆன்மாவின் சொரூபமென்றேசித்தித்தது. என்னே? இதுநியமம்: யாதொன்று ஆன்மாவின் வேறே அஃதநித்தியமாம். ஞானத்தை ஆன்மாவின் வேறாகவங்கீகரிக்கில், அநித்தியமேயாம்; ஆதலால், நித்தியமாகவொப்பி ஆன்மாவின்வேறாக ஞானகுணமுண்டென்னல் பொருந்தாது. அநித்தியமாகவங்கீகரிக்கில் கடாதிகள்போலுஞ் சடமாம்; யாதொன்றநித்தியவஸ்துவாமோ அதுசடமாம்; ஆதலால், ஞானம் அநித்தியமென்னல் பொருந்தாது. பின்னேயோவெனின்;—ஞானம் நித்தியமேயாம். அந்நித்தியமானஞானம் ஆன்மாவின்சொரூபமே; அநித்தியமென்றங்கீகரிக்கில், ஆன்மாவின்கண் ஞானம் ஓர்போதிருப்பதும், ஓர்போதிராததுமாம்: ஆதலால், ஞானம்வேறுமாம்; ஞானம் நித்தியமென்றங்கீகரிக்கில், வேறாகாது. யாதொன்று குணமாமோ அது குணமுடையதன்கண் ஓர் பொழுதிருப்பதும், ஓர் பொழுதிராததுமாம்; அஃதெங்ஙனமெனின்;—வஸ்திரத்தின்கண் நீல்"திகுணங்கள் ஒருகாலிருப்பதும், ஒருகா வில்லாமற்போவதும் போலாம்; அப்படிப்போகாமல் ஞானம் நித்தியமாயிருத்தலால், ஆன்மாவின் சொரூபமென்றே கொள்ளற்பாலதாம். எப்படி உஷ்ணத்தன்மையை விட்டு அக்கினி ஒருபொழுது மிராமையால் உஷ்ணத்தன்மை அக்கினியின்சொரூபமோ அப்படிஞானமும் ஆன்மாவின் சொரூபமாம்:"

சித்தாந்தம்.

இவர் "யாதொருஆன்மா சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றதோ அது பிரகாசரூபமாம்" என்றது பரமான்மாவை. பிரமம ஆன்மா என்பன இவருக்கொருபொருள். யாம் ஆன்மா என்றது பாசபந்தமுடைய பசுவை. பரமான்மா கடவுள். இவரது மதத்தில்ஆன்மா-பரமான்மாஎன்னும்பேதங்கிடையாது. எமதுசித்தாந்தசைவத்திற்கூறப்படும் பசுவாகிய ஆன்மாவையே இவர் பரம்பொருளாகத் துணிந்திருப்பதை யெடுத்தநுவதித்து,மேல் ௧௦௧-வது பக்கத்தில விசதப்படுத்தியிருக்கின்றோம். இனி இவர் பிரஸ்தாபித்த ஆன்மா சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பியாது. அது பிரகாசரூபமாயினும், அகண்டப்பிரகாச மதற்கின்று. ஆன்மாவுக்குப் பிரகாசமென்பது அறிவுதான். அவ்வறிவு மலத்தான் மறைக்கப்பட்டு மலினமடைந் திருத்தலால்,

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல்
நிலையம், சென்னை-20.

தான் பிரகாசிப்பதே கஷ்டம். இது பிறவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்குமென்பது சர்வாபத்தமாம். பிறவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கு மதனை யிருளாவரிக்கமாட்டாது. அங்ஙனமின்றி யிருட் கேவலசகலமெய்தலா லதற்கு நிர்மலப்பிரகாசங்கூறுதல் கிரஸ்தம். இனி இவரது ஆன்மாவுக்குப் பிரகாசமின்றெனவும், அது ஜடமெனவும, அதற்கு ஞானம குணமெனவும் யாரோ சொல்வதாகப் பிரஸ்தாபித்துத் தூக்கித்தார். ஆன்மாவை ஜடமென்று கூறினவர் யாவர் ? ஜடமென்பது ஒருகுணம. ஞானமுங் குணம் ஒருபொருளுக்கு ஜடகுணத்தையொப்பினளா அதனோடு ஞானகுணத்தைப் பொருப்ப ஆவசியகமின்று. ஞானம குணமாகுமாகையில, அதனையுடையது குணியாகும். குணியெனாறு வெளிவருமொன்றை ஜடமென்று ஒருவருங் கூறார். இங்ஙனமாக, இவர் ஒருவர்மேலேற்றித் தமது விசாரணையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டது பரிதாபமென்க. இது நிற்க.

ஞானமாகிய குணம நித்தியமா அநித்தியமா என்று அவர் விசாரித்த முடிவையும் பரிபாலிப்பாம். ஞானம் நித்தியமாயின், அது ஆன்மாவின் சொரூபமாம என்றனர். அது கூடாது. சொரூபம என்பது குணத்தையுடைய குணிக்கே பொருந்தும். குணியுங்குணமும் வெவ்வேறுபொருளாகா. இனி யிவர் யாதொன்று ஆன்மாவின் வேறு அது அநித்தியமாமென்றனர். யாம் ஞானமாகிய குணத்தை ஆன்மாவின் வேறாகக் கூறுகிலேம். ஆகையால, எமதான்ம ஞான குணத்துக்கு அநித்தியப்பிரசங்கமவர இடமில்லை. யாம ஞானம் ஆன்மாவின வேறானதென்றும், அது நித்தியத்தைக் கடந்ததென்றுங் கூறேமாயினும், ஆன்மாவின் வேறாயுள்ளதற்கு நமதன்பர்கூறிய அநித்தியப்பிரசங்கத்தை அங்கீகரித்திலம். ஆன்மா பசுவாகையால்,இதற்கு வேறாயுள்ளவை பதியும்,பாசமுமாம். இப்பதிபாசங்கள் பசுவைப்போல் நித்தியப் பொருள்களேயாம். ஆன்மாவுக்கு வேறாகாதஞானமாகிய குணமிருப்பதுபோலப் பரமான்மாவாகிய சிவனுக்கு வேறாகாத ஞானகுணமும்,

பாசமாகிய மலமாயாதிகளுக்கு வேறாகாத ஜடகுணமும் உளவென்பது மேலோர்துணிவு. ஒவ்வொருபொருளினிடத்துங் கேட்கப்படுங்குணங்கள் அப்பொருள்களின் வேறாகாமையால், அவற்றினிடத்தி லநித்தியப்பிரசங்கஞ் செய்தலஸம்பவமென்க. இவர் யாதொன்றநித்தியவஸ்துவாமோ அது ஜடமாம என்று பிரசங்கித்தனர். இவர் அநித்தியசப்தத்திற்கு இன்மையென்று பொருள்கொண்டது தவறு. திரிவு என்பதே நிலைபொருளென்றறிக. பொன்னானது கடகமாயும், பதக்கமாயும், சரப்பளியாயுந் திரியுங்கால அதனிடத்து அநித்தியபபிரசங்கங் கேட்கப்படும். இவ்வநித்தியப்பிரசங்கம் பொன்னினிடத்துண்டாகிய விகாரங்களுக்கேயன்றி அப்பொன்னுக்கல்ல. பொன்னினிடத்து நித்தியபிரசங்கமே நிலையுதலபெறும். இவ்வுபமானவாயிலாகப் பசுபாசங்களினிடத்துண்டாகும் அநித்தியப்பிரசங்கங்களையு மறிந்தடங்குக. பாசத்தினிடத்துண்டாகும் அநித்தியப்பிரசங்கம் பிருதிவிமுதல் நாதமீறான தத்துவகாரியங்களாலாம். பசுவினிடத்துண்டாகும் அநித்தியப்பிரசங்கம "புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகி" என்று பெறப்பட்ட பிறவித்தொடர்ந்தகளாலாம். உண்மையில் பதிபசுபாச பதார்த்தத்திரயங்களும், அவற்றுள், பதியினிடங் கூறப்படும் (அறிவிக்கு) ஞானகுணமும், பசுவினிடங் கூறப்படும் (அறிவித்தாலறிய) ஞானகுணமும், பாசத்தினிடங்கூறப்படும் ஜடகுணமும் நித்தியமென்பதே சித்தம். இதனால், இவர் குணிகுணங்களை யொன்றென்றதும, ஜடகுணத்துக்கு அநித்தியபிரசங்க முண்டென்றதும் அவலமேயாமென்க.

இனி இவர் யாதொன்று குணமாமோ அது குணமுடையதன்கண் ஓர்பொழுதிருப்பதும், ஓர்பொழு திராததுமாமென்று கூறியதையும் விசாரித்தொழிபபாம். இவரது பக்ஷத்தைச் சாதித்தற்கு இவர் வஸ்திரத்தின்கண் ணுண்டாகும நீலாதி குணங்களுக்கு அநித்தியப்பிரசங்கமும், அக்கினியினிடத்துண்டாகும் உஷ்ணத்துக்கு நித்தியப்பிரசங்கமுமுண்டாயிடுதலைச் சான்றுகூறினர். நீலாதிகளை வஸ்திரத்தினது

குணமெனவும், அது அவ்வஸ்திரத்தினிடத்தில் ஓர்பொழுதிருப்பதும் ஓர்பொழு திராமற்போவதுமாகின்றதெனவும், உஷ்ணம அக்கினியினது குணமாகாமல் அதன் சொரூபமாயினதெனவும, அதனால் அது ஓர்பொழுதிருப்பதும், ஓர்பொழு திராமற்போவதுமாகிய பிரசங்கங் கேட்கப்படுவதில்லையெனவும விளக்கிக்காட்டினார். இவர் "பதார்த்தகுணசிந்தாமணியை" பார்த்திராதவர்போலும்.

"சிதமுறுங்குளிர்ச்சி சேருமே சிதநீர்து -
போதத் தெளிவாய்ப் பொருந்துங்கா—றூதமொடு
விர்தும் வளர்ந்துவரு மேதினியி லெவ்வுயிர்க்குஞ்
சிந்துமழை நீராற் றெளி."

இது மழைநீரின் குணம். இதுபோன்ற பாடல்கள் பலவுள இம்மழைநீரின் குணத்தை யிதினின்று மிவர் ஓர்பொழுது பிரிந்தும, ஓர்பொழுது சேர்ந்துங் காணபாரபோலும். இதனால், குணமென்பது ஒருபொருளினிடத்து ஓர்பொழுதிருப்பதும, ஓர்பொழு திராமற்போவதுமாமென இவர்செய்த வுபதேசம பொய்யாமொழிந்தது. இவரது பட்சத்தைச் சாதித்தற்கு "வஸ்திரதின்கண் றுண்டாகு நீலாதி குணங்கள்" எனவிவரொன்று காட்டினாரன்றே? வஸ்திரத்துக்கு நீலாதிகள் குணமாகா. நீலம - பச்சை - கறுப்பு முதலிய சாயங்கள் வஸ்திரங்களில் வந்தேறுவனவாம. செம்மரத்துக்குச் செந்நிறமும், கறுப்பு மரத்துக்குக் கருநிறமும் ஓர்பொழு திருப்பனவும், ஓர்பொழு திராதனவுமாகமாட்டா. செம்மரத்தின் செம்மையும, கறுப்புமரத்தின் கருமையும அம்மரங்களின் சொரூபமென்றே இனி யிவர் கூறுவார்போலும். இம்மட்டோ, இவர் அக்கினியிலுள்ள உஷ்ணம பிரிபடாமையால், அது அவ்வக்கினியின் சொரூபம் என வொன்று கூறியுள்ளாராகையால், அதனையும் விசாரிப்பாம். ஒருபொருளினிடத்திற் பிரிபடாதிருக்குஞ் சுபாவத்தை (தன்மையை) பதார்த்தகுண சிந்தாமணியாலும், செம்மரம் - கருமரம்என்பவைகளாலுங் குணமென்றுகொள்வதேயுசிதம் என்று மேலே தெரிவித்தோம். இப்போ

தெடுத்துக்கொண்ட அக்கினி-உஷ்ணம் என்பவை ஒருபதார்த்தமும், அதன்றன்மையுமாகக் காண்டலால், அவற்றினிடத்திற் குணிகுணசம்பந்தமே கொள்வர்மேலோர். அக்கினியின் சொரூபம்உஷ்ணம் என்றது அஸங்காத்மவாதமேயாம். வேதத்தில், "பராஸ்யசக்திர் விவிதைவச்ரூயதே - ஸ்பாவகீ ஜ்ஞானபலக்ரியாச" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதில், பரனுடைய சக்தி அநந்தவிதமாகக் கேட்கப்படுகின்றதெனவும், அவை பராசக்தி - ஞானசக்தி - பலசக்தி - கிரியாசக்தியெனவாமெனவும் வெளியாகின்றது. "ஸ்வாபாவகீ" என்றது பராசக்தியை. இதுமஸஷ்டி. இதில், ஞானம் - பலம் - கிரியை என்பன வியஷ்டி. வியஷ்டித்தன்மைகள் ஸமஷ்டியில் அந்தர்க்கதம். ஸமஷ்டிவியஷ்டிகளாகிய சக்திகளைக் குணங்களென்னாது சொரூபம் என்றது யாங்ஙனம் அடுக்கும்? வேதம் சக்தியென்றறுதியிட்டுரைத்த வொன்றை நமதன்பர் சக்தியாகாதெனமறுத்தல் சாலுமோ? "சத்திதன்வடிவேதென்னிற் றடையிலாஞானமாகும்" என்றனர் சைவப்பெரியாரும். ஓர்போதிருப்பதும், ஓர்போதிராததுமாகிய வேறுபாடுடையதன்று ஞானகுணம என்பதை நிறுத்தவேயன்றோ மீண்டுமச் சைவப்பெரியார் "காயமோமாயையன்று காண்பதுசத்திதன்னால்" என்று கூறிமுடித்தனர்? மாயையிலுருவுண்டாயின், அது ஓர்போதிருப்பதும், ஓர்போதிராததுமாகிய வேறுபாடெய்தும. இதனைப் பிரதிஷேதித்துவிட்டமையால, இது பரனுக்குவேறாய், அப்பரனது அபின்னசக்தியாகாதொதுங்கியது. இதனைப் பரனதுருவமெனவாவது, குணமெனவாவது யாம்குறுகிலேம். ஞானமாகியசக்தி அல்லது குணமுடையவர் சிவனென்பதே விவேகிகள்யாவருக்கு மொப்பமுடிந்தகருத்தாம். பரனதுகுணம் ஜடமன்றெனவும், அது அப்பரனிடத்தி லோர்பொழுதிருப்பதும், ஓர்பொழுதிராததுமாகிய வேறுபாட்டற்றதெனவுந் தெளியவேண்டின், "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்-றாளை வணங்காத்தலை" என்னுங் குறள்வெண்பாவை மனத்திற்கொண்டு குணப்படுவாராக. "எண்குணங்களாவன தன்வயத்தனாதல்,

தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை,முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிவை. இவ்வாறு சைவாகமத்துக் கூறப்பட்டது" என்று பரிமேலழகர் கூறியவுரையையும் பார்த்தடங்குவாராக. இவ்வெண்குணங்களையுஞ் சடமெனவாவது, பரனிடத்து லொருபொழுதிருந்து ஒருபொழுதிராமற்போவனவென்னவாவது சமர்த்தனாமாவசைக்க இனிமுடியுமோ? அன்றேல் அவை பரனது குணங்களாகமாட்டா, பரனது சொரூபம் என்று கூறிய திருவள்ளுவரையும், பரிமேலழகரையும் பரிபவிக்க முடியுமோ? ஈண்டு எண்குணோன் எனப்பட்டவாறு அப்பரனிடத்திலேதங்கும் ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ் - திரு - ஞானம்-வைராக்கியம் எனனும் ஆறுகுணங்கள் படிக்கப்பட்டவாறுங் கண்டுணர்க. நாத்தன்மைசொல்லப்பட்டவாறு நாற்குணங்களைச் சொரூபமென்று கூறுமல்லதீமையென்று கூறப்பட்ட வேதசிவாகமங்களே பிரமாணமாம். இவற்றை விரோதிப்பார் தாமாம அவைதிகராவதிற்றட்டிலலைபனறறி. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனிப் பொன்றுசொல்லுகிறோம் சாஸ்திரங்களில் ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்கள் படிக்கப்படுவதுண்டு. அவை ஞானத்திருமேனியினையுடைய சிவனிடம் கேட்கப்படமாட்டா. மாயையிலே திருமேனிபெற்ற திருத்தபகர்த்தாக்களிடம் கேட்கப்படுகின்றன இந்த முக்குணங்களும் மாயையினவேறாகாதன வென்றடம். இவற்றொடு சிற்றறிவு சிறுதொழில்களையுடைய ஆன்மாக்களேயாதலா லிந்தக்குணங்கள் கடைபெற்று வரும் ஆன்மாக்கள் விஷ்ணு - பிரமன் - உருத்திரன்- இந்திரன் - தேவர்கள் - மனுஷ்யர்கள் - பசுக்கள் - பட்சிகள் முதலியயாவுமாம். ஆன்மாவினது சிற்றறிவு சிறுதொழில்கள் வேறாகாதனவும், சத்துவாதிகள் வேறாயினவுமாம். முக்குணங்களியங்குவனவும், சிற்றறிவு சிறுதொழிலகளியக்குவனவுமாம். சிற்றறிவு சிறுதொழில்களை அபேதமாகவும், முக்குணங்களைப்பேதமாகவுங்காண்டலால்,இவற்றை முறையே தாதான்

னொருவனும்,சமலனாகிய அஞ்ஞானவடிவின னொருவனுமாக இருவர் (பரனுஞ்சீவனும்) உற்பத்திரகிதர்களாய் விளங்குகிறார்கள் எனவும், " அஜாமேகாம்லோஹிதச்சுக்ல க்ருஷ்ணாம் பஹ்வீம்ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம்ஸ்வரூபாம் - அஜோஹ்யேகோ ஜுஷமாணோநுசேதே ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோந்ய:" என்னுஞ் சுருதியால பதிபசுபாசம் மூன்றும் உற்பத்திரகிதமான அநாதிநித்தப் பொருள்களெனவும், அவற்றுள்,பதி சாட்சியாயுள்ளதும்,பசு போகத்தை நுகர்வதும்,பாசம் அந்தப்போகரூபமாயிருப்பதுமாக அறியத்தக்கதெனவும்பெறப்படுகின்றது. இந்தச் சுருதிஸாட்சிகளால மாயை உற்பத்திரகிதமானது என்று சித்தித்தமையால், இதனையறியாமலோ,அறிந்தும் பொருடெரியாமலோ, தெரிந்தும் மனமிசையாமலோ,இசைந்தும வினைவழிவிடாமலோ நமதன்பர் தப்பியவழியையேயோபயின் நடக்கப்பார்க்கிறார். மாயை உற்பத்திரகிதமான அநாதிநித்தியமாகையால் அதற்கு உற்பத்திவிசாரியாது அஸங்கதமென்றறிக.

இனி இவரது விசாரத்தில், புத்திரனிடத்தில் பிதாவுக்கு உற்பத்திகூற முடியாதாற்போல மாயாகாரியமான பிரபஞ்சத்தில் மாயைக்கு உற்பத்திகூடாதென்றார்? மாயையையே இலபொருளாகக்கொண்டிருக்குமிவர் மாயாகாரியமான பிரபஞ்சமென்று கூறியது என்னை? மாயாகாரியமான பிரபஞ்சமென இவர்கூறியது மலடிமைந்தனை சாத்தன் என்பது போலாம். இவர் புத்திரனிடத்தில் பிதாவுக்கு உற்பத்திகூற முடியாது என்றவுபமானமும் விருத்தமெனக. எங்ஙனமெனின், இவர் மாயைக்கு உற்பத்திகண்டறியாது தியங்கியதுபோலப் பிதாவுக்கு உற்பத்திகண்டறியாத பட்சத்தில், மூடத்தனத்தினாலோர்கா லப்பிதாவுக்கு அவன்புத்திரனிடத்திலே யுற்பத்தியைச்சங்கிக்கலாம். அப்பிதாவுக்கு அவனுடையபிதாவை யுற்பத்திஸ்தானமென் றெவருமெளிதிற் கண்டுணரு மநுபவஸித்தமான விப்பிரபஞ்சத்தி லதற்குமாறாக விவர்கொண்டசங்கைவிபரீதமேயாம்.அன்றியும்,மாயாகாரி

யமான பிரபஞ்சத்தில் மாயைபிறந்தது என்றுகூறு மோர்மத முமின்று. இவைகளை யோசித்தபேர்கள் இவரது மாயாவிசா ரத்தைக் கடைக்காலிலலாத கட்டடம்போல்வ தொன்றாக வொதுக்கப் பின்னிடாரென்க.

இனிச் சேதனத்தில் மாயைபிறந்ததோவென்று சங்கி த்துச் சீவபாவமும், ஈசுரபாவமும் மாயையின்காரியமாகலி ன், மாயையின்காரியம் எப்படி மாயைக்கு உற்பத்திஸ்தான மாகுமென்று சமாதானந் தேடிக்கொண்டாரன்றோ? இது வும் அசங்கதமேயாம். சேதனத்தில் மாயைபிறந்தது என் பது யாவரதுமதம்? இவரது மதாபாஸகரோயன்றோ அவ் வாறு கூறித்திரிபவர்? சகசீவபரங்கள் பிரமமாகிய தன்னி டத்திற் கற்பிதம் என்று கூறுபவர்யாவர்? ஈண்டுச் சகம் என் றதே மாயையாம். இவரும் இவரது பிரசங்கமுடிவில்"மா யை அவிவேகத்தாற் றோனறுவதால்" என்று கூறினாராகலினி வரதுமதமே சேதனத்தின்கண் மாயைபிறந்தது என்பத ற்காதாரமாய் நின்றதெனலசித்தம். அவிவேகம் தனியேபிரி ந்து நிற்பதொரு பொருளன்று. இது ஜடம். இதற்குச்சீவனம் அவிவேகி என்பவனிடத்தில்.இவ்வவிவேகத்தை அவிவேகியி னிடத்தில் விலட்சணமாகப் பார்த்தால, அவன் அவிவேகி யாகாது சேதனமாகவேநிற்பன். அந்தச்சேதனனிடத்தில அ விவேகம் பிரிபடாது வர்த்தித்தலால, அவனிடத்தின் மாயை பிறந்ததாகப் பொருள்கூறி அவர் சாதிக்கவேண்டியது. இவ் வாறு சாதிப்பதனமுன்னர் அவிவேகம எதினின்றும் பிறந்த து என்பதையுஞ் சாதித்துக்கொள்ள வேண்டியது. மாயை எ தினின்றும்பிறந்தது என்று முடிவுசெய்யத்தலைப்பட்ட விவர் க்குஅத்தோடுதொலையாமலஅவிவேகம்எதினின்றும்பிறந்தது என்பதற்கும் முடிவுகூற நேர்ந்தகஷ்டத்துக்குயாம்அதிகவிய சனப் படுகிறோம். அன்றியும,சீவபாவமும்,ஈசுரபாவமும் மா யையின்காரியம் என்று இவரடிக்கடிப் பிரஸ்தாபிப்பதால்,எ மக்குத்தலைநோயுண்டாகின்றது.இவரது கர்ணகடூரமானஇந்த ப்போதத்தை முன்னரோரிடத்தி லநுவதித்து அலசியிருக்கி

ன்றோம். சீவபாவம், ஈசுரபாவம் என்றதும் பிசகு. சீவன் ஈசன் என்றே கூறவேண்டியது. இச்சீவேசுரர்கள் நித்தியாகளாகையால், இவர்களை மாயையின்காரியமெனவாவது, இவர்களின்காரியம் மாயையெனவாவது தெரிந்தவர்கள் கூறமுந்தார்கள். இவர் மாயையுண்டானவிதத்தைக் காணுமுன்ன ரம்மாயையாற் சீவேசுரர்களுண்டான விதத்தை கண்டுபிடித்த அருமையைநோக்கி இவருக்கு என்னசமமானஞ்செய்து உலகம திருப்தியுண்டுபண்ணுமோ தெரியாது? இதுநிற்க.

இவர் சுத்தசேதனத்திலாவது மாயைக்கு உற்பத்தியுண்டோ என்று சங்கித்துச் சுத்தசேதனம் அசங்கமாயும், அக்கிரியமாயும், நிர்விகாரமாயும் இருப்பது எனவும், அதனிடத்தில் மாயைபிறந்திடின், அச்சுத்தசேதனம விகாரியாமெனவும, அன்றியும, மோட்சதசைக்கண் பின்னரும் மாயையுண்டாகாநிற்குமெனவும், அஃதுண்டாகவே மோக்ஷநிமித்தமான சாதனங்கள் நிஷ்பலமாம எனவுஞ் சமாதானந்தேடி ஸந்தோஷித்தாரன்றே? இதனையும் விசாரிப்பாம. ஈண்டிவர் சுத்தசேதனபபிரசங்க மாரம்பித்தமையால், இதற்கு முன்பிரசங்கித்த சீவேசுரர்கள் அசுத்தசேதனங்களென்ப திவர் மதமாகின்றது. "அஞ்ஞானம் சுத்தப்பிரமத்தி னுசிரிதமாய் அச்சுத்தப்பிரமத்தைத்தானே ஆச்சாதனம் பண்ணுகின்றது" என்று இவர்முன்பு கூறியிருக்கின்றமையால, இவரது சுத்தப்பிரமந்தானே அசுத்தபபிரமம், அலலது அசுத்தசேதனமாகக் கெட்டுச் சீவேசுரர்களாகிய சித்தாந்தம் ஏற்படுகின்றது. மாயை இல்லையென்று சாதிக்கத்தொடங்கி, அம்மாயையின் குடும்பவிர்த்தியை நமதன்பரெடுத்து விரித்தது ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. இவருன்னியதொன்று, எடுத்துப பன்னியது மற்றொன்று. "அதிமதிநுட்பமோ டகிலகற்பினும், விதியதுவசத்தால் விதிவிலக்கயர்ப்பார்" என்பதை யார்தான் கடக்கலாம்? இவரது பிரசங்க முழுதும் மயக்கநிலையிலேதானே மன்றுடுகின்றது. அதனை விரிப்பாம். சுத்தசேதனம் அசங்காதி லட்சணங்களையுடையதாகையால் அதில் மாயைபிறந்திடின், அதுவிகாரியாமென்

று இவர்கூறிய சமாதானமும் சரியன்று. இவர் சுத்தசேதனம் என்று தொடங்கினமையால், (சுத்தசேதனத்தில் அசுத்தமாகியமாயை பிறவாதென்றும், சேதனத்தில் ஜடம்பிறவாது என்றும், சுத்தசேதனத்தில் மாயைபிறந்ததாகவொப்பின், அது சுத்தசேதனமான நிர்மலவஸ்து வாகாதென்றும்) சமாதானங்கூறுவதேத் தகுந்த இவ்வளவுகொண்டெழுதவறிபாது "அசங்கசேதனம் விகாரிபார்" என்றது சாலவுடைத்தன்று. இவர் சாடிய அசங்கம் - அக்ரியம் - நிர்விகாரம் என்பவைகளுக்கு எதிரிடையான சங்கம் - க்ரியம் என்பவைகளைப் பற்றாது, விகாரம் என்பவைமாத்திரம் படித்தது இவரது ஞானக்குறைவின் விகாரமென்பதே அமையும்.

இனி இவர் சுத்தசேதனத்தில் மாயைபிறந்ததுண்டாயின், மோக்ஷதசையின்கண் திரும்ப மாயையுண்டாகும் என்றதும் அசங்கதம். இவர் மோக்ஷதசை என்று கூறியது எதற்கு? சுத்தசேதனப்பிரமத்தில் மோக்ஷப்பிரயாசைவாதமைப்பட்டா, அதற்குப் பதத்தை யிவரொப்புவரோ டியது அப்பியாப்தியும் பாதகத்தை ப்பாப்பதப்படச்செய்தி 'மோக்ஷதசை' என்றிவர் மொழிந்த வாசகம் மோக்ஷவாசகமாம். பந்தசை- மோக்ஷதசைகளை முன்னறியினும் கொண்டிருந்து மோசிப்போர்தான் சுத்தசைதன்யமாவது யாயமென்ப சிவமெனமே முத்தமோக்ஷங்களையுடைய வரென்பதுசையடைசத்திறகூறுஞ் சிவஞானசித்தியார் பிரமவாதமென்பது த்தது பார்க்கிறீர்களோ? இவரது சுத்தசைதன்யத்தினக்தி இவ்வாறு வெறுத்துப்பேசின முன்னமே யிவர்திருந்தால் சிவேசுரர்களைப் பிரஸ்தாபித்து, அவர்கள் சுத்தசைதன்யமாகாரென்று வாதிக்க வரமாட்டார். இனிப் பந்தமோக்ஷங்கள் சொன்மாத்திரமேயன்றி, அவை யுண்மையிலுண்டான திலலையென்று இவர் வாதிக்கலாம். அங்ஙனமாயின், "மோக்ஷநிமித்தமான சாதனங்கள் நிஷ்பலமாம்" என்று இவர்கூறிய சமாதானம் நிஷ்பலமாம். மோக்ஷத்தையும், தந்நிமித்தமான ஸாதனங்களையுஞ் சத்தியமாகக்கொண்டொழுகத்தக்க

வோர்பொருளைப் பந்தமில்லாததென்றும், சுத்தசைதன்யமென்றும் எழும்வாதம் எந்தஸ்தலில் கனம்பெறும்? இவர் சுத்தசைதன்யமென்று கொண்ட பொருளினிடத் தேறியிருக்கும் பந்தமேயன்றோ மாயையாவது? சைதன்யமுள்ளவன்றே அதனைப்பற்றியிருக்குஞ் சகசமலத்தை எப்படி யுண்டாயிற்றென்று இவர்விசாரிக்கப்புகுந்தது புதுமையினும் புதுமையேயாமென்க. இம்மட்டோ, இவர் "சுத்தசேதனத்தின் மாயை பிறந்துண்டாயின, மோக்ஷதசையின்கண் பின்னருமுண்டாம்" என்றதி லின்னுமொரு விசேடமுண்டு. என்னெனின், மாயை முன்னுமுண்டாகவேண்டாம், பின்னுமுண்டாகவேண்டாம். அம்மாயைக்கு வேறான எதனை நிவர்த்தியிலுண்டாகத்தக்கது மோக்ஷலாபப்ராப்யம்? எதனை நிவிர்த்திப்பது மோக்ஷஸாதனம்? அதனை இன்னது என்று விளக்கவறியாமல் மாயையை இலபொருளென்று தாபிக்க வெழுந்தது இழுக்கு ஞானமென்பதே சித்தம். இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். இது நிற்க.

நாதன்பா "சைவர்தாங்கிக்குமாறு" என்று எழுதி ஸந்தோஷித்தாலவா உடனே அவருக்குக் கைகூடும்படி இதுவரையில் யாம் செய்ததேபோதும். ஆயினும் ஒன்றுசொல்லுகிறோம். அவரது நூலின் முதலிடைகடைகளில், முதலிடைகளைத்தொட்டு விசாரமுகத்திற் கொண்டுவந்து தோந்தமுடிவுகளை யொருவாறு பரிஷ்கரித்தோமாகையால், இனிக்கடையையுஞ் சற்றுச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, அதனெறுதிக்கு நிலையை யாவருக்குங்காட்டி யுபரதியடைவாம்.

பூர்வபட்சம்.

"உலகில் தீர்த்தங்களோ அநந்தம்; அவ்வநந்த தீர்த்தத்திலும் ஆடி அவைகளால்வரும் பேறடைதல் யாவர்க்கும் அரிது: குருபாதோதகத் தலைமேற்கொள்ளப் பெறில், அவ்வளவிறந்த தீர்த்தப் பேறும் பெறுதலெளிதாவதுபோல, அளவிறந்த ஞானநூல்களையுமாராய்ந்து அவற்றின் பொருள்களையறிதல் யாவர்க்குமரிது. இக்கைவல்யஞான நூலினைக்கற்கப்பெறில், அளவிறந்த ஞானநூற்களனைத்தையும் இதனாற்பெறுதல் யாவர்க்கு மெளிதாகும்."

சித்தாந்தம்.

அளவிறந்த தீர்த்தங்களாவன கங்கை - யமுனை - துங்கபத்திரி - கிருஷ்ணை - காவிரி முதலியன. இப்புண்ணியதீர்த்தங்க ளெல்லாவற்றினு மாடியபயனை யொருவன் றனது குருபாதோதகத்தைச் சிரமேற்கொள்ளலாற் பெறுமென்பது உபசாரம். குருபாதோதகம் பரமபவித்திரமாயினுகுக. அக்குருவால் விருமபிச் சிரமேற்கொள்ளப் பெறுவதனுல் அக்குருவினது சர்வபாபங்களையும் க்ஷயிப்பித்துப் புனிதவடிவமாய் விளங்கும் கங்கையாதிய தீர்த்தங்களுக்குக் கூறுமகிமை யுபசாரமன்று. “ பவாங்கபதிதம்தோயம் பவித்ரமிதிபஸ்ப்ருச :” என்று கங்கையினது மகிமை இராமாயணத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதனை அறிந்தடங்குக. இவ்வுபமாணவாயிலாகச்சாதிக்க இவரெடுத்துக்கொண்ட உபமேயத்தைநோக்குழி அளவிளறந்த பூர்வஞானநூல்களினிடத்துக் கூறும்மகிமை உண்மையும், இவரது கைவலய ஞானநூலினிடத்துக் கூறும்மகிமை உபசாரமுமாயிடுதலே சிறந்தடும். இவர் கைவல்யத்துக்குக் கௌரவங்கற்பிக்க ஆசைப்பட்டு உள்ளதையும் போக்கிக்கொண்டவ ராயினரிதென்கொலோ ? அன்றியும் இவர் தனது கைவலயநூலினைக் கௌரவித்தற்குப்புண்ணியதீர்த்தங்களை யெடுத்துவமித்துத் துதித்ததை மறந்து, மற்றேரிடத்தில் “ தேவார்ச்சனை முதலியனவும், ஜபமுதலியனவும், மூர்த்தித்தியானுதிகளும் மித்தைதான்” என்று பிரசங்கித்திருக்கிறுர். சிவார்ச்சனை - ஜபம - மூர்த்தி - தீர்த்தம - குருபாதோதக முதலியன மித்தையானுல், இவற்றை யுபமானமாகக் கொண்டதொரு உபமேயப்பொருள் மித்தையாகாதொழிதல் யாங்ஙனம்? முடிவாக விவர் சாதித்த கைவலயஞானம் மித்தையாயின பண்பின்வித்தகம் சாலச்சிரிபபுடைத்தே. இவையாவும் மித்தையாகும்பொழுது இவரது வேடமும், துறவும், தவமும், ஞானமும், போதமும் மித்தையாகாமல் சத்தியமாயிடுதல் யாங்ஙனம் ? எமது சைவசித்தாந்த வரம்பினின்றோர்க்கு “செம்மலர்கோன்றுள் சேரவொட்டா - வம்மலங்கழீஇ யன்பரொடுமரீஇ

மாலறகேயமலிந்தவர்வேடமு - மாலயந்தானு மரனெனத்தொழு மே" என்பது வேதசிவாகமங்கள் விதித்த விதியாமென்க. இஃது எத்துணைப்பெரியார்மாட்டுஞ் செறிந்த வநுபவநிலை யினதென்பதை யாவரோ மறுதலையாகக்கொண்டு பிணங்கா நிற்பர்? இச்சூத்திரத்துள், "அம்மலங்கழீஇ யென்றதனால்அறிவு வியாபிக்குமிடமும்,அன்பரொடுமரீஇ யென்றதனாற் இச்சைவியாபி க்குமிடமும், தொழும் என்றதனாற் செயல்வியாபிக்குமிடமும் பெற ப்பட்டன. செல்வப் பெருக்கமுடையார்க்கு உணவாகிய ஆன்பால் அவ்வுடம்பு நோயின்றிவளரச்செய்யு மருந்துமாதல்போல, இவ்வழி பாடு மலவாசனை சிறிதுந்தாக்குதலின்றிச் சிவாநந்தம் மேன்மேல்வ ளரச் செய்யுஞ் சாதகமாதலு முடைமையின்,கண்ணழித் துரைபற்றி விதியாகவைத் துரைத்தலுமொன்று" எனவும், "காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படு மாடைசாந்தணிகலன் முதலாயின காமுகனை வசிகரித் தின்பஞ்செய்யுமாறுபோல,மெய்யுணர்வுடையானைக் காட் சிமாத்திரையின் வசிகரித்தின்பஞ்செய்தல்பற்றித் திருவேடத்தை யுஞ் சிவாலயத்தையும் என்றுபசரித்தார்" எனவுஞ் சிவஞான யோகிகள் அருளிச்செய்த வாய்மையறிந்து சிவஞானபோத த்தையும், அதன்வழிநூல் சார்புநூல்களையு மாராய்ந்துணரப் பெறுவாரோ பாக்கியசாலிகளாயிடுவர். இதனைக் கடைப்பிடித் து, "புறச்சமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன்மிருதி வழியுழ ன்றும் புகலுமாச்சிரம - வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்க ள்புரிந்து மருங்கலைகள்பலதெரிந்து மாரணநூல்படித்துஞ் - சிறப்பு டைய புராணங்க ளுணர்ந்தும்வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந் துஞ் சென்றாற்சைவத் - திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வர்" என்னும் போ தத்தைச் சிந்தித்து நமதன்பருய்யும் வழிதேடி இன்புறுவா ராக. வேதாந்த மகாவாக்கியோபதேசம்பெற்று வேதாந்திக னென்று எண்ணப்படுவானைச் சைவசித்தாந்தவரம்பினின்று சிவாலயத்தி லுழவராப் படைகொண்டு புற்செதுக்கி வாழும் பெருந்தவர்க் கேவல்செய்தொழுகும் புண்ணியமுமெய்தப் பெறாதவரெனவன்றோ (பொய்வழிநடந்து மெய்வழிநடந்து பொ றுவழிசெறிந்துநின்ற பெரியோர்) புகலாநின்றிடுவர்? இக்கருத்

தினை யுணர்த்தவேயன்றோ "எனக்கினிச் சரியையாதிகள்போதும்" என்றார் ஸ்ரீதாயுமானாரும். இவைகளையெல்லாம் சமதன்பர் இனிது பரியாலோசித்துச் "சைவர் துக்கிக்குமாறு" என்று இனியுமெழுதித் துக்கந்துக்காளாகாமல் மங்கலவடிவமாகிய சைவத்தைத்தழுவித் தாமிப்போது விவகாரமாகப் பூண்டிருக்குஞ் சைவவேடத்தையும், சிவபணியையும் பரமார்த்தமாகவே கொண்டு சிவாநந்தவாழ்வெய்திச் சுகிக்குமாறு திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

"பண்முகச்சமயநெறிபடைத்தவரும்யாங்களேகடவுளென்றிடும்
பாதகத்தவரும்வாதத ர்க்கமிடும்படிகருந்தலைவணங்கிடத்
தன்முகத்திலுயி வரவழைக்குமருணோன்பகடுமேய்க்கியாய்த்
தனியிருப்படநீழலூடுவளர்சநகனாதிமுனிவோர்கடஞ்
சொன்மயக்கமறுதிறவகைகைகொடுமோனஞானமதுணர்த்தியே
சுத்தசித்தவருளிபல்பதாகவுளசோமசேகரநிருபாறுவாய்த் [ன்
தென்முகத்தின்முகமாயிருந்தகொளு வெம்முகத்திலும்வணங்குவே
றெரிவதற்கரியபிரமமேயமலசிற்சுகோதயவிலாசமே."

"வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே."

இந்த ஸத்கிரந்தம் ஸாதுக்கள் க்ஷேமார்த்தம் உலகில் நீடுவாழ்க. சுபம்! சுபம்!!

ஸ்ரீ ஜ்ஞாநஸம்பந்த
ஸத்குருசரணாரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அருணந்திசிவன் றிருவடிவாழ்க.

சிவஞானசித்தியார் - மாயாவாதிமதம்.

பூர்வபட்சம்.

"நானேபிரமமெனறுணைத்துஞானமபேய்த்தேறொனவெண்ணி
யூனேபுகுந்துநின்றுயிர்கட்குபதேசங்களுரைத்துவரு
மானுமதிகேடனுமாயமாயாவாதிபேயாகித்
தானேயுரைக்குமந்நூலினுண்மைதன்னைச்சாற்றுவாம். (க)

அறிவாயகிலகாரணமாயநந்தாநந்தமாயருவாய்ச்
செறிவாயெங்குநித்தமாய்த்திகழ்ந்தசத்தாய்ச்சுத்தமாய்க்
குறிதான்குணங்களொன்றின்றிக்கூறும்வேதந்தனக்களவாய்ப்
பிறியாவநுபூதிகந்தனக்காய்நின்றதந்தப்பிரமந்தான். (உ)

ஒன்றுமிரவிபலபாண்டத்துண்டாமுதகத்தங்கங்கே
நின்றற்போலவுடனேறுகிழ்ந்துநிற்கும்பொருண்மேற்கண்
சென்றற்போலப்புலன்களுக்குஞ்சிந்தைதனக்குந்தெரிவரிதா
மென்றற்காட்சிமுதலாயவிருமூன்றளவைக்கெட்டாதால். (ங)

இருளிற்பழுதையரவெனவேயிசைந்துநிற்குமிருங்கதிர்க
ளருளப்பழுதைமெய்யாகியரவும்பொய்யாமதுவேபோன்
மருளிற்சகமுஞ்சத்தாகிமருவித்தோன்றுமாசில்லாத்
தெருளிற்சித்தேசத்தாகும்பித்தாஞ்சகத்தின்செயலெல்லாம். (ச)

உலகந்தானுநிருவசநத்துண்டாமின்றேனுதியாது
நிலவியுண்டேலழியாதுநிற்பதாகுமித்தையா
யிலகுசுத்திகனல்சேரவின்றும்வெள்ளிநின்றதாங்
குலவுசகமுமவிகாரம்பரமார்த்தத்திற்கொள்ளாதால். (ரு)

தாங்குமுலகுக்குபாதானஞ்சத்தாஞ்சிலம்பிநூறன்பால்
வாங்கிவைத்துக்காப்பதுபோல்வையமெல்லாந்தன்பக்க
லோங்கவுதிப்பித்துளதாக்கிநிறுத்தியொடுக்கத்திலதாக்கு
மாங்குவந்தவாறதனாற்சத்தாஞ்சகத்தினமைவெல்லாம். (சு)

மன்னும்பிரமத்தினின்வீறுய்வானின்வளியாயந்தவளி
தன்னினழலாயழலினாற்சலமாய்ச்சலத்திற்றரணியாய்ச்
சொன்னவிதனின்மருவுமிடதோற்றமருவிலன்னமா
யன்னமதனிற்றுவக்காதியாறுதாதுவாயினதால். (௭)

ஆறுதாதுக்களுங்கூடிவந்தகோசமன்னமய
மாறில்பிராணகோசமயமனுமதனின்மேலுமயந்தான்
வேறுவரும்விஞ்ஞானமயமேவுமதனினதுதன்னிற்
கூறிவருமானந்தமயங்கோசமயம்பினகூடியதால். (௮)

கோசவுருவிற்பிரமந்தான்கூடித்தோன்றுமிமொரு
காசமருவுங்கடந்தோறுநின்றும்போலக்கதிரவனொருவனை
வீசுகிரணமுருவின்கண்வெளிபட்டுமெய்பதிப்பற்றும்
பாசமதனுக்கிசைந்துகுணமமருடபந்தபற்றுவதோ. (௯)

அலகின்மணிகளனைத்தையணைந்துபொழுதிலங்கங்கே
நிலவுமொருநூற்பலநிரமயங்கொண்டும்போலவீருவும்
டலவுமருவும்பதத்தாற்பனையையப்பிரமந்தான்
குலவுபோகபோக்கியங்கள்கொள்ளும்போன்றுகொள்ளாதால. (௰)

பேரற்றுஞ்செபலாற்பலநாமம்பூண்டுபோகபோக்கியத்திற்
றேற்றுநனவுகனவினுடன்சுழுத்திதுரியமெய்துமிதிற்
கேற்றகாரணங்காரியேயேப்போழ்நாலொன்றெல்லாமு
மாற்றிநிற்குங்கேடின்றிவந்தபோகமாய்த்திடவே. (௧௧)

கருவியெல்லாநானெனவேகருதல்பந்தமக்கருத்தை
யொருவமுத்தியுண்டாகுமுள்ளம்வித்தாஞ்செய்தியினன்
மருவுமாயாகாரியங்களவித்தைமாயமேமாயை
பிரியும்பிரியாஞானமதுபிறக்கும்பிறவாபேதமே. (௧௨)

ஆனகன்மவதுட்டயங்களந்தக்கரணசுத்திதரு
மூனமின்றியச்சுத்திஞானமதனையுண்டாக்கு
ஞானமதுதான்பிரமத்தைநானென்றுணர்த்துநான்பிறந்தால்
வானமதினீர்துளக்கமெனக்காணுந்தன்னைமாயையிலே. (௧௩)

தானேதானுயநுபோகந்தன்னிற்றன்னையநுபவித்திட்
டேனையுயிரோயுணர்வேயென்றென்றுமின்றியுனையிறந்து

வானேமுதலாம்பூதங்கள்மாயமாயாதேகின்று
நானேபிரமமெனத்தெளியுஞானம்பிரமஞானமே. (கச)

சாற்றுமறைத்துவமசிமாவாக்கியங்கடனையுணர்ந்தார
போற்றியதுரியாளுயெனறறைவல்லாறபொருளினறே
தேற்றுமதனைத்தெளியாதார்தெளிபபஞ்சசாதநமே
லேற்றவியமநியமாதியோகமிருநானகியற்றுவரால்.'' (சரு)

சிவஞானசித்தியார் - மாயாவாதிமதமறுதலை.

சித்தாந்தம்.

ஏகனேனவியம்பியபமயமிரு முதலியலடைமின்னேனு
மோகமானவுலாசோகமினைபரம்முடிந்திடாதுமலடாகிய
காகமானதுகருங்கலினறசைபரிப்பதுபு மயகுஞ்சியினை
ருகமாபசிதவிாக்கவாயிடைசெதேதமெனாறுைசெய்தனமையே.

நீடுவேதமனாவாகவேகமெனுநீதிதானிகழ்வதாகுமே
ஞூடிஞாதுருவுஞானஞேயமொமிராஞாநானமறையுமோதலா
வோடுமாகுமுனதேகமோதுமிவையூனமாகிபுனைமாறுகோள்
கூடுமாகுமநுபூதிதானுமதுகூடிடாதறிவினமையே. (உ)

நீதியாலொளிகொள்பானுவானதுகனீரிலேபலிகபுமாறுபோ
லாதிதானுருவமாயகாயமதினமேவியாவதிலையாகுமா
தீதிலாவருவமாகலானிழலகளசேரவேறிடமிலமையால
ஓதிலோரகவினீரிலேயொருவாகாணலாமிலதனேகமே. (ங)

வேறுவாயில்புலனேடுமேன்மனமுமேவிடாதுபிரமாணமுங
கூறிடாதறிவுதானெனுவுணாதலகோடுநீமுயலினுடிரு
வீறிலாதபரமேகமேயெனவியமபுநீயிசையுஞானமும்
பேறதாவதிலைபேதமானவிதுபேணவேயுளதும்பசலே. (ச)

இலகுசோதிமணியெனவுமேகமெனினிதனிலேகமதுவிலகினுய்
குலவுகாசமொளியதுவுநீடிவளர்குணமுநாடிதொருணியுமாம்
பலவுமாயினுகுணமொருவுமேகமதுவெனவுநீபகரினிகரிலா
புலகமானதனையுதவுமாறதிலையுணர்வுதானுமிலையுணரிலே. (ரு)

புற்றினேர்பழுதைதோக்கபோதுமயிர்புளகமாகவரவிரவிலே
யுற்றதாமதனையொக்கவேயுலகுதிக்குமாறுமொருசத்திலே
பெற்றதாகுமெனினப்பிராந்தியுடையோருமப்பிரமபேதமாய்
நிற்பர்நீபகரின்முற்றுமையநிலைபெற்றுநின்மலமிலாததால். (௬)

ஓதியேயுலகமதனைநீயுநிருவசனமாகவுரைசெய்வதென்
பேதையேயுளதுமிலதுமல்லபொருள்பேசுவாருமுளரோசொலா
யாதியேயுளதுவருதலாவிலதிலாவதின்மையதழிந்துபோம்
நீதியாலுளதிலாமைநேர்வதெனினேர்மையாகியதுநன்றதே. (௭)

வேறதாகியதுபோலிருந்தமையில்வெள்ளிசத்தியெனிலையமே
கூறலாமொருபரத்தொடொத்தபொருள்கொண்டுவிண்டநிலை கண்
மாறிலாதுநிலநீரதாகியனல்வாயுவாகியவைமாறியும் [டனம்
சேறிடாதுவிவகாரமன்றுபரமார்த்தமாயவைசெறிந்ததே. (௮)

மாயநூலதுசிலம்பிவாயினிடைவந்தவாறதனைமானவே
யாயவேயுலகமானதும்பிரமமதனிலேயெனிலடங்கிநின்
றேயுமாகுமொருசித்துமத்துடனிலாததென்றுபினியம்பினீ
பேயனேகடமிருத்திலவந்ததுபிறப்பதாவதிலைபேசிலே. (௯)

வேறதாகுமுருவத்திலேபரம்வெளிப்படும்மெனவிளம்பினீ
கூறிலாவொருசடத்திலேபிரமமுண்டுதானுணர்விலாததென்
மாறிவாயுவுமனுத்தியானவையும்வந்திடாமையினிலின்றெனி
லீறுதானுடையதாயதோபிரமமென்கொலோவிவையிறப்பதே.

பற்றதின்றியுடனின்றிடும்பரமெனப்பகர்ந்தனைபிரிந்துட
னுற்றுடம்புநரைதிரைகளேனுய்சிறையுறப்பழிந்திவையுமுள்ளபின்
குற்றமென்றதனைவிட்டிடாதுவிடவென்றலுங்குலைவுகொண்டிடும்
பெற்றிகண்டுமொருபற்றறும்பரிசுபேசவேயுளதுறைசையே.

சோதிமாமணிகளூடுபோனதொருநூலுமானநிலைசொல்லிடு
நீதியான்மணிகள்பேதமாகியொருநூலினின்றமைநிகழ்த்திரு
யாதிதானொருவனாகியேபலசரீரயோனியிலமர்ந்துபின்
பேதியாதநிலைபேசினுயுலகுபேதமேயிலதபேதமே. (௧௨)

ஒத்துநின்றுடலினின்பதுன்பமவையுற்றுமுற்றிடுவதின்றெனும்
பித்தவுன்னுரையினுற்றதேதிலதுபெற்றதின்றிலதுபெற்றதேற்
றுய்த்தலென்னுறுதல்சிவபாகமதுசொல்லினொன்றினுந்தோய்விலா
வைத்துநித்தமனவாக்கிறந்தபரமென்னமாணமிலையின்னுமே. [லமரீ

எங்குநின் றிடிலவத்தையின் றிடுமிசைந்திடுங்கரணமென்னினீ
யங்குநின் றபாரமெங்கொளித்ததுநின் றதேலவையடங்கிடா
விங்குநின் றதொருகாந்தமானகவிரும்புசந்நிதியிலங்குநேர்
தங்கிநின் றதெனினீங்கிமீளுமுகைதங்கிடாதுணுணாதப்பதே. (கச)

இருள்பொதிந்ததொருபரிதியிலவுலகிலிசையிலின் றுடலநானெனு
மருள்பொதிந்தபொருபிரமமிங்குளதுமருவிநின் றவுருவொருவியே
தெருள்பொதிந்துபரநானெனுந்தெளிவுசென்றபோதுகதியென்றி
டும், பொருள்பொதிந்தவுணிமமலனுக்குமலம்வருதலாலுளதுபுன
[மையே.

சுத்தமானதுபரத்திலுக்கணையதின் றுசுத்தமதநாதிநீ
வைத்தகாயமுறுமிடத்தையுறமற்றதற்குமம்மைத்தனை
யொத்தசீவனமலகன்மமாயையுறுகின்றகாரணமுணர்ந்திடாய்
பித்தனேயிறவிற்பிறப்பதெனுமென்னிலம்மையுறும்பொருள்பெற்றதே

உன்னிலேயுயனுபோகமெனதபொழுதுற்றிடர்துவிதமற்றதிங் [ன்
கென்னிலிம்மலையெனிலிலலையுமறிவினைமகண்டவிடமுண்மையே
மன்னுமோருணர்வுவந்திடும்முனேயெலாமுமாயையெனின்மாயை
சொன்னதோர்பிமமாயிடும்பிரமமாயையாயறிவுசோருமே. [யே

ஆரணங்கடருதத்துவம்மசிபதங்களினபொருளறிந்திடாய்
காரணம்மதுவுந்யுமனறிருமைகண்டுவேறநுன்மைகருதலால்
நாரணன்பிரமருநுடரிபநாயகனகழகணேண்ணிநீ
யேரணைந்துபொலிசாதனங்கள்கொடுயோகஞானமுமியற்றிடே.

உண்மையுபதேசம்.

அநாதிமுத்தனுய்ப்பரனுயசலனுயெல்லா
வறிவுதொழிலநுக்கிரகமுடையவரன்கன்ம
நுனுகிகமற்றொருத்தவிடத்தேசத்திபாத
மழைவித்துமலங்களெல்லாநுங்கநோக்கி
மனுதிகரணங்களெலாமடக்கித்தன்னை
வழிபடுமெல்லறிவருளிமாக்கருணைக்கையா
லினுதபிறப்பினினின்றுமெடுத்துமாறு
வின்பமுத்திக்கேவைப்பனெங்கண்முத்தியிதுவே.

மெய்கண்டான்றிருவடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுருப்யோநமஃ

மெய்ஞ்ஞானபானுவிகற்பவிளக்கம்

ஆகிய

ஞாநசதுஷ்டயதர்ப்பணம்.

இஃது

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை

வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்த சபையாரால்

வெளியிடப்பட்டது.

MADRAS:

PRINTED AT THE MADRAS RIPON PRESS,

316, Thumboo Chetty Street.

1891.

விலை அணு-அ.

உ

சிவமயம்.

விஷய அட்டவணை.

பக்கம்.	விஷயம்.
௧	காப்பு. முகவுரை.
௨	நூல்.
௧௪	ஞானவிவரணம்.
௧௫	பிள்ளையார் உலகமுய்யவந்தவரென்பது.
௧௭	பிள்ளையார் பிறந்திறவாதவரென்பது.
௧௮	பிள்ளையார் பாசமில்லாதவரென்பது.
௨0	பிள்ளையார் சிவகுமாரரென்பது.
௨௧	நம்பியாண்டார்நம்பி கூறியவை.
௨௩	திருத்தொண்டத்தொகை. திருப்புகழ்.
௨௪	சிற்றம்பலநாடிகளருளியது.
,,	சிவப்பிரகாசசுவாமிகளருளியது.
,,	சிதம்பரசுவாமிகளருளியது.
௨௫	திருவிளையாடற்புராணம்.
௨௬	சீகாழிப்புராணம்.
௨௭	திருநெல்வேலிப்புராணம்.
௨௮	உபமன்யுபக்தவிலாஸம்.
,,	ஹாலாஸ்யமாஹாத்மியம்.
௨௯	காஞ்சிமாஹாத்மியம்.
௩0	ஞானவிசாரம்.
௩௨	சிவஞானபோதம், பத்தாஞ்சூத்திரவிசாரம்.
௩௫	ஒழிவிலொடுக்கச் சிறப்புப்பாயிரத்துரை.
௪௧	ஆசாரியபிரபாவம்.
௪௨	ஞானவேள்வியைத்தெனல.
௪௩	காண்டத்திரயவிசாரம்.
௪௭	இறைபணிநிற்றெனவிளக்கல்.
௪௮	சிவஞானபோதம், எட்டாஞ்சூத்திரக்கருத்துரை.
,,	ஞானசதுஷ்டயநிரூபணம்.
,,	சிவஞானசித்தியார்.
,,	சிவஞானதீபம்.
௪௯	சிவஞானயோகிகளருளியது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்.
௧	௧௩	*வுரை	வுரை
௧௨	௧௦	டற்றேரு	மற்றொரு
௨௨	௨௮	என்னுந	என்னுங்
௨௭	௨௪	ரர	ரா
௨௯	௯	றகை	ருகை
௯௨	௧௦	ளிவர்	ளவர
௯௫	௧௫	னரே.	னரே
,,	௯௧	இபங்க	இயங்க
௪௦	௨	தனுளும்	தானுளும்
௪௮	௧௫	மூனிவர்	முனிவர்

திருச்சிற்றம்பலம்.

*இவ்வாறு வருமிடங்கடோறும் படிப்பவர்கள் பார்த்துப்படித்துக் கொள்ளவும்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுருப்யோநம:

மெய்ஞ்ஞானபாநுவிகற்பவிளக்கம்

ஆகிய

ஞாநசதுஷ்டயதர்ப்பணம்.

காப்பு.

"உலகெலாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில்சோதியனம்பலத் தாடுவான்
மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்."

முகவுரை.

ஸ்ரீசேக்கிழாரசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பெரிய புராணத்தில், "சிவனடியே சிந்திக்கும் என்னும் பாடலில், கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதல் - நிட்டை என்னும் நான்கு ஞானங்கள் பெறப்பட்டிருந்த முறைமையை யாம "ஆசாரியபிரபாவம்" என்னு நூலில் விளக்கிப் பிரகாசப்படுத்தினேம. அதனைப்பார்த்த வொருவர் "ஞானம் நான்கென யாம் கண்டது மில்லை, கேட்டது மில்லை" என்று எமக்கொரு கடிதம் வரைந்தார். அதற்குமேல், "ஞானபோதவிளக்கம்" என்றொரு சிறுநூல் யாம்வெளிப்படுத்தினேம. அதற்குமறுப்பாக ஞானம இரண்டே யென்று சாதித்து "ஞானபோதவிளக்கச்சூறாவளி - ஞானசூடாமணி - ஞானபோதவிளக்கமறுப்பு" என்னும் மூன்று சிறுநூல்கள் மூன்று கவிராயர்களால ஒன்றன் பின்னொன்றாக வெளியிடப்பட்டன. அவற்றுள், ஞானபோதவிளக்கச்சூறாவளிக்கு ஞானபோதத்தெளிவு, ஞானசூடா

மணிக்கு ஞானபேதத்துணிவும், ஞானபேதவிளக்க மறுப்புக்கு ஞானபேதவிளக்கநியாயரக்ஷாமணியும் மறுப்புகளாக மூன்றுநூல்கள் எம்மவர்பெயரால் வெளியிடப்பட்டன. அவ்வளவில் வாதம் முடிவாயிற்று. இங்ஙனமிற்க.

இப்போது மதுரைச்சங்கத்திலுள்ள வித்வானொருவரால் "மெய்ஞ்ஞானபானு" என்னுஞ் சிறுநூலொன்று வெளியாயிருக்கின்றது. அதி லதனையாக்கியோா ஞானம இரண்டா நான்கா எனவாசங்கித்து அடங்கிப்போனசண்டையை ஆரமபஞ் செய்தனா. இந்த நூலாசிரியர் இரண்டு ஞானத்தையும், நான்கு ஞானத்தையும் மறுக்கின்றனர். வேறு நாலு ஞானத்தை நடுவே கொண்டுவந்து நாட்டுகின்றனர். அவ்வளவினில்லாது வேறு குப்பைஞானங்களை யெல்லாங் கூடையில்வாரிவந்து கொட்டுகின்றனர். அன்றியும், தம்மை (இலக்கியவிலக்கண மெனுங் கடற்கரையைக் · கலக்கமிலாதுபோய்க் கண்டகன்மிதவை ஆகவும், அருமறையாகம வருங்கடன்மார்நி - இரு நிலம் வியப்புற விரைந்தெழு பயோதரம் ஆகவும்) எனணியின்புறுகின்றனர். இவ ரெவ்வாறெண்ணி மாழ்கினும் யாம் அவர்சோலிக்குப் போகோம். அவர் எமது ஞானபேதவிளக்கத்தைத தூஷித்தாராகையா லவரது மெய்ஞ்ஞானபானுவின் விகற்பத்தைக் கல்விகேள்விகளில் வல்ல பெரியோர் கண்டு நகைசெய்யுமாறு ஈண்டியா மெடுத்து இனிது விளக்க வந்தா மென்க.

நூல்.

இவரது "மெய்ஞ்ஞானபானு" காப்புச்செய்யு ளொன்றை முதலிற் கொண்டிருக்கின்றது. அச்செய்யுள் இவரது கைச்சரக்கு. அதற்கடியில் "உலகெலாம்" என்னுஞ் செய்யுளும், "வேதநெறிதழைத்தோங்க" என்னுஞ் செய்யுளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரண்டு செய்யுள்களும் ஸ்ரீசேக்கிழார் திருவாக்கா யுள்ளவை. இவற்றுள், முதற் செய்யுளில் "உலகெலாம்" என்னும் பகுதி ஸ்ரீநடாரஜபதி முதலெடுத்துக் கொடுத்தது. இவ்வரிய செய்யுள்களைப் பிறபடுத்தித் தமது

வதிய செய்யுளை முற்பதித்தது ஸ்ரீநடராஜபதியும், சேக்கிழா ரும் அவருள்ளேபுகுந்துணர்த்திய ஞானம்போலும். அவரெ டுத்துக் கொண்ட செய்யுள்கள் மேற்கோள்களா யிருப்பின், யாமாட்சேபிக்க இடமிராது - காப்புச்செய்யுள்களாகவே அவர்கருதி யமைத்தாராகையா லவரதமைப்பினளவை யா மளந் தறிவித்தாமென்க. அவரது செய்கை "வாலேமுகமாய் வரவானை யேறினோர் - போலேயுன் போதமோ போய்த்தீண்டும்", என்னுந் திருவாக்குந் கிலக்காகி யிழிவேற்று நின்ற தெனலே யமைவுடைத்து. இதனை விரிக்கின், "தான்கருதிய வூருக்குச் செல்லத் தலைப்புறத்தைப் பின்னிட்டு வாற்புறமுகமா யானை யே றினோனைப் போலும் நீகருதிய சிவத்தை யடைதற் கருளைப் பின்னிட் டுன்போததை முன்னிட்டுச் சென்று உன்போதமோ வச்சிவத் தைப் போய்த் தீண்டுவது" என்று பெரியார் பணித்த பொரு ளமைதியே யுண்டாமென்க. அதனை லருள்வடிவமாகிய பா டலகளைப் பின்னும், மருள்வடிவ மாகிய பாடலை முன்னு மவரமைத்த வமைதியை நோக்கி யாவரே யெள்ளி நகையா டா தொழிவர்? அவரதுபாட லருளை மேற்கொண்ட தென் று அவர்கருதினாராயினு மவரதுதவமே யன்றோ "சிவனடியே யென்னு மருட் சேக்கிழார் செய்யுட், கவனருளா லாமுரைநெஞ் சேயா, முவமையில் பொன் - னத்தி விநாயகரன் பாலருளு மானை முகச், சித்திவிநாயகர் தாள் சேர்" என்னும் அதில் "யென்னு மருட்" என்று சீர் செய்ய நின்ற பகுதியில் மருள் தலையெடு த்து நின்றது? இவர் சேக்கிழார செய்யுளை மருட்செய்யுளா கக் கொணடா ராகையா லதனைத் தமது செய்யுளுக்குப் பி ற்படச் செய்தார் போலும். இன்னு மிவரது செய்யுளைச் சீர் செய்யுங்கால் அதில், "லாமுரைநெஞ் - சேயா- விநாயக ரன் - பாலருளு" என்றமைந்தமையால், வகையுளி யென்னு ந் தோஷம் வந்தேறிய தறிக. "சித்திதரும் புத்திதருஞ் செந்திரு வைச் சேர்விக்கும்- பத்திதரு மெய்ஞ்ஞானம் பாலிக்கும் - கொத்தி அரிமுகனைக் காய்ந்த வருணேசர் தந்த- கரிமுகனைக் கைதொழுதக் கால்" என்னுஞ் செய்யுள்போன்ற வகையுளிவாராத செய்யு ளமைக்க வகையறியாத விவரது வைபவ மிவ்வளவினதோ? அந்தச் செய்யுளில், "அத்தி விநாயகர்" என்று அமையச்செய்

தார். அத்தி - வில் - நாயகர் என்று அது பிரியும். அதற்கு அத்தியை வில்லாகக்கொண்ட நாயகர் என்று பொருளுணடாம. அத்தி என்பதற்கு எலும்பு - அத்திமரம் - கடல் - கொலை - பாதிசெய்யென்னேவல - யானை இவை பொருளாகும். இவற்றுள், அத்தியை வில்லாகக்கொண்ட நாயகர் என்றபோது எதனையமைத்துப் பொருள் கூறுவது? சிவனருக்கு வில்லா யுள்ளது பொன்மலை. ஈண்டு நமதன்பர் "பொனைனத்தி" என்றுங்கூறினு ராகையால அவரத்தியென்னுஞ் சொல்லுக்குக் கொண்டபொருள் மலை யென்றே யேற்படுகின்றது. யாண்டும பெறப்படாத மலை யெனனுமபொருள் அததிக்குளதெனவிவர்தேடிய தின்றிவரமைத்த புதிய விலக்கியத்தி லேறியுள்ள மருளின்கண்வீசு மணமேயாமென்றறிக. இனி யிவர் வகையுளியமைந்த பழைய பாடல்களைத்தேடி யெமக்குப் புதுமைகாட்ட வரலாம. அது கனம் பெறமாட்டாது. ஏனெனின், இவர் பிறரெல்லாம மின்மினியு மொவ்வாதவரென விழிவுகூறினு ராகையா லிவரொத்துணை யற்பகுற்றத்தானு மிழிந்திடாப்படுத வேலாமைபற்றியென்க. வகையுளி யென்னுங் குற்றமுண்டாத லைடாதென விலக்கணநூலா ரெடுத்திசைத்தமையின், அஃதிவர்க்குப பேரிடும்பை விளைக்காதென லசங்கதமேயாம். அன்றியுமிவர் தாமமைத்தவத்திக்கு மிடர்ப்பட்டோ ரத்தந்தேடி யாமெழுப்பிய வாசங்கையை யறுக்க முந்தலாம். அஃதுமிரீராலொன்றினை யொட்ட முயல்வா ரினமபற்றி யொதுங்கு மென்க. விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி யிவர் தமது மருட்டலைக்கொணட நூலுக்கு "மெய்ஞ்ஞானபானு" என்று பெயரிட்டனா. இவரது பானு சித்திரபானு போல்வதொன்று. சித்திரபானு விளக்கமில்லாதது. இதுபோல விளக்கம் பெறுத பானுவாகிய வதனை யிருள்பொதிந்த வஞ்ஞானபானு வென்பதே யமையும். இவரது பானு விளக்கமில்லாத தென்பதனை யாம் பின்னர் விளக்குவதனுற் கணடறிக. இவர் தமது மெய்ஞ்ஞானபானுவின் விசேடத்தைப் பிரசங்கிக்கத் தொடங்கி "இங்ஙன மெய்ப்பொருள் கூறுதலா

னும், இதுவோ அதுவோ பொருளென்று மயக்கவிருளை யொழித்தலானும், இரண்டு சிறந்த புலவர்க ளெழுதப்பட்ட ஞானபேதவிளக்கம், ஞானசூடாமணியென்னு முரைகளாகிய விளக்கின்றொளி புணிபின்றொளியுந் தன்பேரொளியி னடங்குமாறு கோடலானு பிறவுரை மெய்ஞ்ஞானபானு வெனனும் பெயர்த்தாயிற்று" என்று முடித்திருக்கின்றார். இவர் பிரஸ்தாபித்த விரண்டு நூலகளுள், ஞானபேதவிளக்கம் யாம் செய்தது. ஞானசூடாமணி கோப்பாய் - சபாபதிப்பிள்ளையவர்கள் செய்தது. இவற்றுள், ஞானசூடாமணி நிற்க. ஞானபேதவிளக்கம் என்பதில விளக்கம் என்பது விளக்கு என்னும் பொருள் பயவாது. விளக்கு என்பது தீபம். விளக்கம் என்பது ஒளி அல்லது பிரகாசமாம். இவ்விளக்கமானது விளக்கினமாத்திரமேயன்றிச் சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னுஞ் சுடர்களையுந் தொடர்ந்து சூரியனது விளக்கம், சந்திரனது விளக்கம், அக்கினியினது விளக்கம் என்று பிரசங்கித்தற் காதாரமாம். இவ்வாறு தெளியு மறிவினது விளக்கம்பெறுமையா லிவர் விளக்கத்தை விளக்கெனக் கருதி யதற்கோ ரொளியுளதெனக் குழம்பிக் கூறவந்தார். விளக்கத்திற்குமே லொருவிளக்கமுண்டெனநினைந்து விளக்கத்தின்றொளியென்றிட லடாதாகையா லெமது ஞானபேதவிளக்க மிவரதொளிபெறுத பானுவிலடங்காது அதனைத் தனனிலடக்கி வியாபித்துநின்றமை யெளிதினுணரலாமென்க. இதுநிற்க.

இவர் "இங்ஙன மெய்ப்பொருள் கூறுதலானும்" என்று பிரசங்கித்த மெய்ப்பொருள் யாது? தாங்கருதிய மெய்ப்பொருளை முன்னர்ப் பிரகாசப்படுத்தி யிருப்பினன்றோ அவ்வாறு தொடங்குதலமையும்? இனிக் கூறப்போவதாகிய வதனை (பொருண்மயக்க முண்டாமாறு) முதலிலேயே சொல்லிவிட்டது போல "இங்ஙன மெய்ப்பொருள் கூறுதலானும்" என்றது எழுதவறியாத விளங்கல்வியின் பயனென்றே யெவரு மெளிதினுணர்வரென்க. அன்றியும், "இதுவோ அதுவோ பொருளென்னு மயக்கவிருளை யொழித்தலானும்" என்றிவர் கூறியது மவலமேயாமென்க. எங்ஙனமெனின், இதுவோ அதுவோ என்

பது குற்றியோ மகனோ என்பது போல்வது. குற்றியெனல் மெய், மகனெனல் பொய் என்று தெரிவித்தல்போல இது மெய், அது பொய் என்று தெரிவித்தல் வேண்டும். குற்றியையும், மகனையும விடுத்து இவ்விரண்டுமெல்லாத வேறொன்றினைக் கூறுதல கேவலமசங்கதமாயிடுதல்போல இதுவோ என்னும் விளக்கஞானத்தையும், அதுவோ என்னு மணிஞானத்தையுந் தள்ளி எதுவோ வொன்றாகிய இருண்ஞானத்தை யிவரெடுத்திசைத்தது எவரும கேட்காத இழிஞானமென்பதேயாம. இவரிவ்வளவிலமையாது "இரண்டு சிறந்த புலவர்களெழுதப்பட்ட ஞானபோதவிளக்கம் - ஞானசூடாமணி" என்று பிரசங்கித்ததில "இரண்டு சிறந்த புலவர்கள்" என்றது ஞானபோதவிளக்கம்-ஞானசூடாமணி யெழுதினவர்களைப் பரிகசித்தபடியாம. இவர் "இரண்டு சிறந்த புலவர்களெழுதிய ஞானபோதவிளக்கம்-ஞானசூடாமணி" எனவாவது, அல்லது "இரண்டு சிறந்த புலவர்களா லெழுதப்பட்ட ஞானபோதவிளக்கம்-ஞானசூடாமணி" எனவாவது எழுதத்தெரியாதவராகையால, இப்பெரும்புலவர் சந்நிதியில அன்னோர் சிறந்த புலவர்களாகாதது விவேகிகள் தூக்கிக்கத்தக்கதன்று. இங்ஙனநிற்க.

இவர் "இஃதொருவர் மதத்தை மறுத்தற்காவது, ஒருவர் மதத்தை நாட்டுதற்காவது கொண்ட நோக்கத்தோடு செய்யப்படாமல உண்மைப்பொருளை விளக்கு நோக்கத்தோடு மாத்திரஞ் செய்யப்பட்டது" என்று பிரசங்கித்திருக்கிறார். இஃதுண்மையாயின், "மின்மினியு மொவ்வாத சிலர்தாமும் புலவரெனக் காணப்பட்டு-முறைப்பட்ட கேள்வியிலராயும்-நிரம்பிமுதிர்ந்த வறிவிலராயும்-முறைமையினையும் நோக்காராயும்- அகலமாக வுரை செய்யக்கருதி-கோவைப்பட எழுதப்படாததாயுஞ் சாமானியமாய பலராலுஞ்சொல்லப்படுவதாயும்-ஆழ்ந்து நுண்ணியபொருளை விளக்கமாட்டாததாயுமுள்ள தமதுரைக்கு-வேதம்- பொதுநூல்-ஆகமம்-சிறப்புநூல்-பதியியல்பு-பசுவியல்பு-பாசவியல்பு- அநாதிமுத்தசித்துரு- சச்சிதானந்தப்பிழம்பு என்பன முதலியனவான எண்ணிறந்த சொற்றொடர்களையு மிடைக்கிடைசேர்த்து, சாமானிய சனங்கள் கண்டாச்சரியப்படும்படி உரை கூறுவதும் பிரசங்கஞ் செய்வதும் பத்திரிகையெழுதுவதுமாகிய இவ்விபரீதகாலத்து" என்றது முதலாக முழுநீளப்பி

ரசங்க மிவர் செய்திருப்பதற்கு யாதுதான் பொருளோ வறி யேம். இவ்வாறு நிந்தையிலிறங்கிய இவ்விந்தையாளர் "கால வியற்கைக்கேற்பப் பலரும பல பேதப்பட வுரைகூறி யொருவரை யொருவர் மறுத்து நிந்தித்தவையிக்கின்றனர்" எனவுங் கூசாது பேசி யிருக்கின்றனர். அன்றியும, "அச்செய்யுளின் மெய்ப்பொருளிதுவெனவும், ஈதேயோருரையி னியல்பிதுவெனவும் தெளிவி தற்கெம்மா லிவவுரை செய்யப்பட்டது" என்று முடிவுகூறினர். இவரது பிரசங்க முழுதும் பிறரை நிந்திப்பதும, தற்புகழ்ச்சி செய்வதும, பிறமதத்தரை மறுப்பதும, தன் மதத்தை நிறு த்துவதுமாகவே யிருப்பதற்கு மாறாக ஒருவர்மதத்தை மறு த்தற்காவது, ஒருவர்மதத்தை நிறுத்தற்காவது கொண்டதோ க்க மெமக்கின்றென விவர்பேசிய பொய்யை வைவஸ்வதனே விசாரிக்கத்தக்கவன் இவர் பிறரிடமுள்ளனவாகக் கண்டு கூறியகுற்றங்கள் காலவியற்கையினென்வன் றெப்பிய பின்ன ரககாலவியற்கையா லக்குற்றங்க டமபாங்கல்வந்தேறுவெனத் துணிந்தது என்னை? "இவ விபரீதகாலத்து" எனக் காலது ஷணஞ் செய்துவிட்டு அவ்விபரீதகாலமாகிய விக்காலத்தில "உண்மைப்பொருளை விளக்கு நோக்கத்தொடு மாத்திரஞ் செய்யப் பட்டது" என்று தமமுடையகாலைத் தாமே கும்பிட்டுக்கொ ணடவாறென்னை? விபரீதகாலத்துக்கு விலட்சணகவியா யி வா வெளிப்பட்டார்போலும். இவர் காலத்தை விபரீதமென் றது அசங்கதம். விபரீத மிவரது சொந்தவடிவென்பதே நிச் சயமென்க. இதுநிற்க.

இவர் "மின்மினியுமொவவாத சிலர்" என்று பிறரைத்தூ ஷித்தது எதனால்? இவரை யாரேனுங் கல்லாதவரெனக் கசந்துரையாடியிருப்பின், ஒருகா லவர்சோவிக்கிவர்போக இடமுண்டு. இதுகாறு மொருவரு மிவர்பேரை யெடுத்ததி ல்லை. இங்ஙனமாக, இவர்செய்யவந்தகாரியம் அளவுக்கு மி ஞ்சினதேயாம். இவர்க்குப் பிறரெல்லாமின்மினியு மொவ்வா தாராயின், இவர் தம்மை எதுபோல்வாராகவோ எண்ணி யிருப்பது? தாமெவ்வாறு எண்ணியிருப்பினு மிருந்திடுக. யாம் அவரதறிவிஞெளியைக் கூகையின்கண்ணொளிபோல்வ

தாகவே கொண்டொதுக்கிறுமென்க. இப்போது யாம் பரிசீலி த்துவரு மிவரதஞ்ஞானபானுவின் கதியை நோக்குபவாக ளிவரது புலமையை யெளிதினுணர்வார்களாகையா லிவர் தருக்கியது அவலமேயாம். ஒருகா லிவரிப்போது மதுரைக் கல்விச்சங்கத்துக்குத் தலைவராயிடுதலுக்கித் தம்மை நக்கீரர்போல்வாரா யெணணி யிறுமாந்திருக்கலாம். நக்கீரர் சோமசுந்தரத்தாலழிந்தமை யுணர்ந்தவர்கள் இவர் நகை நாணுதவரென்று பழிப்பரென்க. இவரின்னும் பலவா று தூஷிதததூஷணங்கணிற்க. "கோவைபபட எழுதப்பட்டததாயும் - ஆழ்ந்த நுண்ணியபொருளை விளக்கமாட்டாததாயு முள்ள தமதுரை" என்று பிறருரையை நிந்தித்த விந்தையைச் சற்று நோக்குவாம். இவரதஞ்ஞானபானுவினது 2-வது பக்கத்தில் 12-வது வரியிலுள்ள "அயர்கள்" என்னு மெழுவாய் 15-வது வரியிலுள்ள "எடுதுதக்கூறும்" என்னும பயனிலைகொண்டுமுடியவு மிதற்கிடையில "அவர்" என்னு மற்றோரெழுவாய் "எடுத்துக்கூறு" மென்பதன்முன்னர் நின்று பயன்செய்யாமையும, அந்தவாக்கியத்தைப பிழைபடுத்தினமையும், அதி லடங்கியபொருளைச் சிதைவித்தமையும், இத்தகையவழுக்கள் பலவற்றிற்கிடஞ்செய்தமையு மாகிய வாபாசத்துக் கினியுண்டாகுங் கதியென்னோ? இவர் கோவைப்படவெழுதிய வருமையை யீணடுத்தெரிவித்தோம். இனி யிவராழ்ந்த நுண்ணிய பொருளை விளக்குமருமையினு மொன்றெடுத்துக் காட்டுகிறோம். இவரது சுவடியினது 4-வது பக்கத்தில், "அது யாகமுதலிய கன்மப்பயன்போல அநுபவமாத்திரத்தாலழியாத முத்திப்பயனைத் தந்தேவிடுமாகலின்" என்று கூறியிருப்பதில், யாகமுதலிய கன்மப்பயன் அனுபவமாத்திரத்தா லழிவதெனவும், முத்திப்பயன் அனுபவமாத்திரத்தாலழியாததெனவு மிவர்கொண்ட கருத்தாகின்றது. இஃதொருகருத்தினையே யிவரதுவாக்கியங் கோடலின்றி (யாகமுதலியகன்மப்பய னெவ்வாறு அனுபவமாத்திரத்தா லழியாது நிலைப்பதோ, அதுபோல முத்திப்பயனு மனுபவமாத்திரத்தா லழியாதுநிலைப்பது என்னுங் கருத்தினையுங்) கோடலுக்கிவர் செய்வது யாதோ? இவரது கருத்தையழிக்கு மற்றோ

ாகருத்து இவரது பிழைபந்தவாசகத்திற் புகுந்திவருக கிடுக் கண்விழித்தமைக் கிவரினியென்செய்வார்? இவரதனைத் தெளிவுபெற வெழுதுவதாயின், "அது யாகமுதலிய கன்மப்பயன் போலாது அநுபவமாத்திரத்தா லழியாத முத்திப்பயனைத் தந்தே விடுமாகலின்" என்றிருத்தலே யமைவுடைத்து இவ்வளவு கணடெழுதவகையறியாத இவருக்கேன்றோ வீணவாய்? பிழைகள் பலபொதிந்துகிடக்கு மிவரது பீற்றலினவதியைச் சிறிதும் நோக்காது பிறரது நூல்களைக் கந்தை யென் றிவர் கழறியிருக்கு மிவரது கந்தைஞானத்தையு மீண்டுச் சிறிது காட்டி யொழிபபாம.

இவர் "வறியன றனக்குரியவோர் சிறுகந்தையில அதன் வடிவந் தெரியாவண்ணஞ் செல்வர் பலரிடத்துஞ் சென்றிரந்து பெற்ற பலவண்ண முள்ள வுயர்ந்த வாடைகளின கிழிகளைப் பொதிந்து அதுவு மிகவுமகனறு நீளுமாறு தைத்துப் பொத்திய போர்வையாகிய பொநதைபோல" என்றோருவமை கூறி,பிறரையும் அவரது நூலையும பழித்துத் தருக்கினர். இவ்வுபமான மிவரெடுத்துக் கொணட வுபமேயத்துக் கிணங்காது. அதனைப் பின்னர் விரிப்பாம. ஈண்டிவர "சிறுகந்தையில்கிழிகளைப்பொதிந்து" என்றுகூறினா. "பொதிந்து" என்பதற்கு "மூடி" யென்று பொருளுணடாம். கநதையிற் கிழிகளைமூடுவது என்னுங்கால் கிழிகளுள்ளிருப்பனவும், கந்தை அக்கிழிக டெரிய வொட்டாது மேலேமூடுவது மாகின்றன. அப்போது மேலேமூடியகந்தை தெரிவதன்றி அதனூற்பொதியப்பெற்ற கிழிகடெரிய விடமிலலை. இவரோ "சிறுகந்தையில் அதன் வடிவந் தெரியாவண்ணம்" என்று எசியிருக்கின்றனர். இவர் தேடிய "பொதிந்து" என்னுஞ்சொலலானது இவரெடுத்துக்கொடுத்தகிழிகளாற் சிறுகந்தையை மூடமாட்டாதாகையால், அதனை யிவரினித் திலதர்ப்பணம பண்ணிவிடவேண்டியதே. அச்சிறுகந்தை தெரியாமலிருக்கச் செய்யவேண்டுமாயின் "பொதிந்து" என்னுஞ் சொல்லை நீக்கி "சேர்த்து" என்னுஞ் சொல்லைக் கூட்டிமுடிக்க வேண்டியது. அல்லது, "சிறுகந்தையில்" என்பதைச் "சிறுகந்தையை" என்று மாற்றி மணைப்

பிக்க வேண்டியது.இரண்டிலொன்று செய்யாதபோது இவா து மனோரத மீடேறமாட்டாது.இந்த நுட்ப முணர்ந்தவர்கள் (இரண்டுவரி செம்மையா யெழுதவறியாத விவரையே) கந்தையாடையினரென்று கருதுவரென்க. இவா (தரித்திரன றனதனைப் பழித்ததுபோல்) பிறரை யேசியதா லிவரது எனையாபாசத்தையு மீண்டிசைக்கத் துணிந்தாமென்க.

இவரது கந்தையுபமான மிவரெடுத்துக்கொண்ட வுபமேயத்தைச் சாதிக்கும் வன்மையற்றதென மேலே யாம் கூறினும். அதனை யீண்டு விரித்திடுவோம. தரித்திரன் றனது சிறு கந்தையில் செல்வர் பலரிடஞ் சென்றிரந்த வுயர்ந்த வாடைகளின் கிழிகளைச் சேர்த்துத் தைத்துப் பொத்தி அதனுருவந் தோன்றுதவண்ணம் பெருக்கிக்கொண்டவாறுபோல ஞானபேதவிளக்க நூலாரும், பிறருமாகிய தரித்திரா தமது நூல்களாகிய சிறு கந்தைகளில் தொலகாப்பியம்- சிவஞானபோதம்-கந்தப்புராணம்-சேதுப்புராணங்களென்னு முயர்ந்த வாடைகள் புனைந்த செல்வராகிய அந்நூலாசிரியாகளிடஞ் சென்றிரந்து பெற்றுக்கொண்ட வந்நூலகளின் சூத்திரங்களும், செய்யுள்களும், உரைகளும், வாக்கியங்களுமாகிய கிழிகளைச் சேர்த்துத் தைததுப் பொத்தி அவற்றி னுருவந்தோன்றுதவாறு பெருக்கிக்கொண்டார்களென் றிவர்பேசி மகிழ்ந்தது இவரதுகந்தையாடையின கோலத்தையே யாவருக்குங் காட்சிப்படுத்திவிட்டது. எங்஗னமெனின், செல்வராயுள்ள பேர் தமக்குரிய ஆடைகளைத் தாமே யுண்டுபணணுவதில்லை. பிறரிடம் விலைகொடுத்துவாங்கித் தரிப்பார்கள். இவ்வுபமானம் தொல்காப்பியம்- சிவஞானபோத முதலிய நூல்களைத் தாமே யுண்டுபண்ணிய நூலாசிரியர்களிடம் பொருந்துமாறெங்஗னம்? தரித்திரர்கள் யாசித்துக் கந்தை பெறுவதுபோல், செல்வர்கள் பொருள்கொடுத்துப் பிறரிட மாடைகள் பெறு நிதரிசனத்தால், தரித்திரரைப்போலவே செல்வரும் பிறரை யெதிர்நோக்குவாரே யாயினர். இதனுல் ஞானபேதவிளக்க நூலார்போன்று தொலகாப்பியர் முதலாயினரும் பிறரிடந் தொல்காப்பிய முதலியவைகளைப்பெற்று வெளிவந்தா

ராகவே கோடலமையும். தொல்காப்பியமுதலியன வவ்வி யல்பினவாகா. ஆகையால், ஆடையுபமான மதோகதியாயின தறிக. அன்றியு மாடையின்கிழிகளைச் செல்வர் வறியவர்க் கு வழங்குங்கா லவ்வாடை முதலற்றுப்போகின்றது. அந்தோ விவர் பிறர்க்காடையுபகாரஞ்செய்யுஞ் செல்வர்களை நிர்வா ணிகளாக்கத் தொடங்கினரிதென்கொலோ? பழையவாடை களையே யாசிப்போர்க் கவாதருதலா லவர்க்குப் புதியவாடை புனைதல் கூடுமெனி னதுவுமஸங்கதமேயாம். தொல்காப்பிய முதலியன பழையவாடைகளும், அவற்றுட்போந்த சூத்திர முதலியன கிழிகளுமாகுங்கா லிவா வகையறியாது பூஷிக்க வந்த தொல்காப்பியமுதலியன முதலற்றுக் கந்தைகளாய்க் கழிந்திடும். பழையதொல்காப்பிய முதலியன கழிந்தபோது ஆடையின்றி நிர்வாணிகளாய்நின்ற வவ்வாக்கியோர்க்கு நம தலைவர் புதியதொல்காப்பியமுதலியன புனைந்துகொடுத்து அவர்களது மானங் காத்திடலவேண்டும். ஐயோபாவ மிவ ருக்கதிக கஷ்டமவந்ததற்காக யாம அதிகவருத்தப்படுகி றோம. இனித் தொல்காப்பியமுதலிய நூல்களிலுள்ள சூ த்திரங்கள் - பாடல்கள் - உரைகள் - வாக்கியங்கள் முதலி யவைகளை யெத்தனைவித்வான்களெடுத்துத் தனித்தனித் தமதுநூல்களி லாளுடுகொண்டாலு மவை முதனூல்களின் சொரூபங்கெடக் கந்தைபோலுங் கழிந்திடுமியல்பினவாகா. அன்றியுங் கிழிகளைச் செலவரிடம் யாசித்துப்பெறுவது போல மேற்கோள்களை யாக்கியோரைத்தேடிச் சென்றிரந்து பெறுதல் வழக்கன்று. இவ்வாறுவிசாரிக்கும் விவேகி களது சபையி லிவரதுகந்தையறிவு சிந்தநேர்ந்தது பரிதாப மென்க. இம்மட்டோ, இவர் கந்தையோடொழியாமல் "பொந்தை"யும் "பொத்தி"யுந் தேடிப் புலவராயினர். இவ ற்றைவிரித்தல் வீண்காலக்ஷேபமாய்முடிதலி னிவ்வளவில் விடுத்தாமென்க. இனி யிவர் மேலோரது சம்பிரதாயங்களை யறியாதவராகையா லிஷ்டவிகாதம்பண்ணிக்கொள்ளாம லி சைந்தவாறெல்லா மெழுதத்துணிந்தாரென்பதே முடிவென் றறிக.

இனியொன்று சொல்லுகிறோம். "கண்டுகேட்டுண்டுயிர்த் துற்றறியுமைம்புலனு- மொண்டொடிகண்ணேயுள" என்று திருக்குறள் கூறுகின்றது. "கண்டுகேட்டுண்டுயிர்த் துற்றறியுமைம்புலனு - மொண்டொடிகண்ணேயுளவென்று - பண்டையோர் - கட்டுரையைமேம்படுத்தாள்" என்று ஆதியுலாக்கூறுகின்றது. இவை களை நமதன்பர் பார்த்திடி னிரண்டிலொன்று ஆடையுமா, மற்றொன்று கிழியுமாகக்கொண்டு குழப்புவார்போலும். அன்றியும், "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்யோ - வேதாந்தக்ருத்வேதவிதேவசாஹம்" என்று கைவல்யசுருதி கூறுகின்றது. "வேதைரநேகைரஹமேவவேத்யோ - வேதாந்தக்ருத்வேதவிதேவசாஹம்" என்று பாரதங்கூறுகின்றது. இவற்றுள், ஒருவசனத்தில் "ஸர்வைః" எனவும், மற்றொருவசனத்தில் "அநேகைః" எனவும் பரியாயபதங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவேயன்றி யிவற்றுள் வேறுபேதங்கிடையாது. இப்படியே மூலபுராணமொவ்வொன்றினுஞ் சுருதிவசனங்கள் நிறைந்துகிடக்கின்றன. இவ்வாறுமன்றி, மேற்கோளாகச் சிற்சிலவசனங்களை யாங்காங்காவசியக நேர்ந்தபோது பெரியோர்களது நூல்களிலிருந்து கற்றவர்களெடுத்தாள்வது நமதன்பருக்கு விபரீதஞ் செய்ததன்றோ? இது கற்றவர்களுக்குப் பேராச்சரியமாமென்க. இப்போது வெளியாயிருக்குஞ் சித்தியாருரைகளிற் சிவாக்ரயோகிகளுரையை யிவர்பார்ப்பாராயின், உரையொருபங்கும, உதாரண மொன்பதுபங்குமாய் நிறைந்து கிடக்கின்றனவே. அதற்கினி யிவர்செய்வது யாதோ? இதுநிற்க.

இவர் (ஒருகுழந்தையினிடத்துப் பலநிறவன்னங்கிடைத்தவழி அதுவு மோரோவியனைப்போல யானை குதிரைமுதலிய அந்தக்கேடானசித்திரங்களை யெழுதிப் பளபளக்கச்செய்தபோது சித்திரத்தியல்புணராதோரா அவற்றைக்கண்டாச்சரியமடையுமாறு சாமானியசனங்கள் கண்டாச்சரியமடையும்படி உரைகூறுவதும், பிரசங்கஞ்செய்வதும், பத்திரிகையெழுதுவதுமாகிய விபரீதங்கள்செய்கின்றனர் பிறர்) என்று தூஷித்திருக்கின்றார். இவர்போன்று பொறாமைபேசியபேரை யாமிதுகாறுங் கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. இவர்

தேடியஉபமான மிவரிடத்திலேயே யெர்ப்படைக்கத்தக்கது.
எங்ஙனமெனின்,இவருரைகூறியதில்"வாலேமுகமாய்"என்னுந்
திருவெண்பாவுங் கிவ ரிலக்காயினுமென்பதை மேலே யெடுத்
துக்காட்டினும். அதனு லிவர் யானையினது பின்புறத்தில் து
திக்கையையும், முன்புறத்தில வாலையும் வகையறியாதெழு
திய வோவியப்பண்டித சிசுவோடொப்பாயினுமென லமைக்
கது. இவரது அழகிய வன்னவேலையின்றிற மின்னுந்தெரிய
வேணடின், "அவர்கள்-அவர்" என்று இரண்டெழுவாயை
"எடுத்துக்கூறும்" என்னுமொ ரயனிலைக்கு (குற்றமுண்டாமாறு)
இவர்கூறினமையால அவை வனனத்தை மேலுக்குமேல வைப்பி
வைத்த அந்தக்கேட்டுக் குவமையாகின்றது. அன்றியு மவை
யானையின முன்புறத்தி லொருதலையும், அதனிடைப்புறத்தி
லொருதலையு மெழுதிவைத்த அந்தக்கேட்டுக்கும் ஸாத்ருச
மாகின்றது. இம்மட்டோ, இவர் "இரண்டுசிறந்தபுலவர்களெ
ழுதப்பட்ட ஞானபேதவிளக்கம்-ஞானசூடாமணி" என்றெழுதினு
ராகையால், அது யானையை அங்கபங்கமாகக்கீறிய விபரீத
த்தோடொத்ததாயிற்று. அன்றியும், இவர் "அது யாகமுதலிய
கனமப்பயன்போல அனுபவமாத்திரத்தா லழியாத முத்திப்பயனைத்
தந்தேவிடுமாகலின்" என்றெழுதியுள்ளா ராகையால், அது
குதிரையெழுதக்கருதியசேய் குதிரைபோல்வதாகிய கோ
வேறுகழுதை யெழுதியதற்கே யொப்பாயிற்றென்க. இன்
னுமிவ்வாறு பொதிந்துகிடக்கும் பிழைகள் பலவுளவாகையா
லந்தக்கேடான சித்திரத்திற் கைதேர்ந்த மகாபண்டிதசிசு
வாயினர் நமதன்பரொன்றற் கோரையுமின்றும். இன்னு
மிவர் "இலக்கணமுதலியகருவிநூல்களை நன்குணர்ந்து இலக்கிய
வாராய்ச்சி நிரம்பிமுதிர்ந்த" எனவொன்று கூறியிருக்கின்றார்.
இது எங்குள்ள சம்பிரதாயம்? நிகண்டுகற்று இலக்கியவாரா
ய்ச்சிசெய்து பின்னரிலக்கணமுணர்ந்து என்றெழுதவறியாத
விவரு மொருபண்டிதராக வெளிவந்தது பரிதாபமென்க.
இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும். இதுகாறும் யாமெடுத்தெழு
தியகுற்றங்க ளிவரது சிறுநூலி னற்பபாகத்திலுள்ளன. அதி
கபாகத்தையும் பரிசோதித்தான் மணற்சோற்றிற் கல்லாரா

ய்வதுபோலாமென்றற் கிழுக்கென்னே? இவரதுதிறமை யிவ்வாருக, "சாமானியசனங்கள்கண் டாச்சரியமடையும்படி உரைகூறுவதும், பிரசங்கஞ்செய்வதும், பத்திரிகையெழுதுவதும்" என்று பிறரதுசெயலகளை இவர் ஹேயமாகக்கூறியதென்னே? ஈண்டிவரைக்குறித்து யாமெழுதியதுணர்ந்தவர்க ளிவரைச் சாமானியசனத்தினும் வைத்தெண்ணுறொன்க. இனியிவருக்கு உரையெழுதவும், பிரசங்கஞ்செய்யவும், பத்திரிகையெழுதவுந் தெரியாதகுறைவை அவ்வாறுசெய்யும் விவேகிகளைத் தூஷித்துப் பூர்த்திசெய்துகொண்டாரென்பதே முடிவென்றறிக. இதனை யிம்மட்டிலிறுத்தி யினியிவரது ஞானவிசாரத்தினியல்பைச் சிறிது பரியாலோசிப்பாம.

(ஞானவிவரணம்.)

"சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞான
முவமையிலாக் கலைஞான முணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானந்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தா ரந்நிலையில."

என்னு மிந்தச்செய்யுளே நமதன்பரது ஞானவிசாரத்துக்கிடமாய் நின்றது. இதில், ஞானம - ஞானம் - ஞானம் - ஞானம் என்று நான்குமுறைபிரஸ்தாபித்து, அவைகளைச் சம்பந்தருணர்ந்தாரென்று ஸ்ரீசேக்கிழார்சுவாமிகள் பிரகாசப்படுத்தினர். இந்நான்குஞானங்களையுஞ் சம்பந்தருணர்ந்தா ரென்பதனை யுரைகூறியுரப்பவந்த பூர்வபட்சியார் அச்சம்பந்தரைப்பிரஸ்தாபித்து "பிள்ளையார்சாமுசித்தராய் முற்றவமுடையவராதலின் அவர்முற்பிறப்பிலேயே கலைஞானத்துள் கன்மகாண்டஉபாசனகாண்டங்களை முற்றுமுணர்ந்து ஞானகாண்டத்திற் கேட்டலுஞ்சிந்தித்தலுநிரம்பித் தெளிதலினின்று சிறிதுகுறைபாட்டா லனுபூதிஞானம் நிரம்பாமல் அதுநிரம்புதற்பொருட்டுப் பிறப்புற்றனர்" என்று பிரசங்கித்து மாழ்கினர். பிள்ளையாருக்கு முற்பிறப்புண்டெனவும், அப்பிறப்பிலவர் ஞானகாண்டத்திற் றெளிதலினின்று சிறிதுகுறைபாட்டா லனுபூதிஞானநிரம்பாமல் மீண்டும் பிறந்தனரெனவு மிவர்பிரசங்கித்ததற்காதாரவாய்நின்ற பிரமாணம்

யாது? இவர் பிள்ளையாரிடங்கண்ட சிறிதுகுறைபாடென்ப தெவ்வளவினது? இவர் கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதலிற் சிறிதுகுறைபாடு என்று கூறினமையா லத்தெளிதலின்சிறிது குறையை முந்நிரையமிசமாகவே யாமகொண்டாம். அது வால, சம்பந்தா முற்பிறபபிலே (இரண்டேமுக்காலேமூனுவீசமு க்காணியரைக்காணி முந்நிரைஞானம்) பெற்றனரென்ப திவர்கரு த்தாகலாம. அச்சிறிதுகுறைபாட்டினை யின்னுங்குறைத்தா லிம்மிகீழிம்மியினுஞ் சென்றொடுங்கும். சம்பந்தரதுமுற்பிற ப்பி லிவருங் கூடவிருந்து அவரது ஞானத்தை யறிந்தளவி ட்டு அதனை யெமக் குணர்த்தவே யிப்போ துலகி லவதரித்த புமானுயினாபோன் றிவர்வாய்திறந்த திவர்முற்பிறப்பிலீட்டி ய ஆபாசஞானத்தின் மணமேயாமென்றறிக.

இனி யெமதுபிள்ளையாரது பேரருட்டிற மீதெனவிரிப் பாம். அவரதுபுராணத்தின் முதற்செய்யுள்

> "வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
> பூதபரம பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழுத
> சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
> பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்."

என்பது. இதில், மூவாண்டிற் பிள்ளையாரழுதது வேதநெறி தழைக்கவும், சைவத்துறைவிளங்கவும், வேதநெறி - சைவ த்துறைகளாகிய வைதிகசைவங்களைப்பற்றிவாழும் அடியா ர்கள் பொலியவுமேயென்று சேக்கிழார்சுவாமிக ளினிதுபிர காசப்படுத்தினர். அவ்வளவேயன்றி, முற்பிறப்பில் விட்ட குறைவை நிறைவுசெய்துகொள்ளுமாறு அழுதனரென்று கூறுகின்றிலர். பிள்ளையாருக்கு முற்பிறப்பு - பிற்பிறப்புகளு ளவெனவும், அவர் தவக்குறைவுடையாரெனவுஞ் சேக்கிழா ரெங்கேனுங் கூறியிருக்கின்றனரா? பிள்ளையாரது செயல்யா வும பரப்பிரயோசனங்குறித்த அருள்வயத்தினவென்ப தவ ரது துணிவாதலை யீண்டறிவித்திடுவோம்.

(பிள்ளையார் உலகமுய்யவந்தவரென்பது.)

1. "ஏழிசையும் பலகலையு மெவ்வுலகுந் தனித்தனியே
வாழவரு மவர்தம்மை"

2. "அருமறையோ ருலகுய்ய
எங்கள்பிரா னிராண்டின் மேலோரான் டெய்துதலும்"

3. "தொண்டினிலை தரவருவார்"

4. "வையமெலா முய்யவரு மறைச்சிறுவர்" [யாலே"

5. "மங்கலமா மெய்ஞ்ஞான மணிகளிப்பப் பெற்றபெரு வார்த்தை

6. "அம்பிகை யளித்தஞான மகிலமு முய்யவுண்ட
நம்பெருந் தகையார்"

7. "ஞாலமுய்ந்திட ஞானமுண்டவ ரெழுந்தருளுமங் கலங்கண்டு"

8. "பார் - உய்ய வந்தவா செழுந்தமிழ்ப் பதிகம்"

9. "இந்த மாநிலத் தினனிரு ளங்கிட
வந்த வைதிக மாமணி யானவர்"

10. "சோதி முத்தின் சிவிகை - அஞ்செழுத்
தோதி யேறினா ருய்ய வுலகெலாம்"

11. "வைய மேழுடன் மறைகளு நிறைதவத் தோரு
முய்ய ஞானசம் பந்தன்வந் தானென வோத"

12. "தெருளு மெய்க்கலை விளங்கவும் பாருளோர் சிந்தை
யிருளு நீங்கவு மெழுதுசொன மறையளிப் பவர்தாம்"

13. "புவிகைம் மாறின்றிப் போற்றவந் தருளினார் போந்தார்"

14. "மண்ணுலகு செய்ததவப் பயனாயுள்ள வள்ளலார்"

15. "நாடுய்யப் புகலிவரு ஞானபோ னகர்வந்து நண்ணினார்"

16. "எவ்வுலகுந் துயர்நீங்கப் பணிமாறுந் தனிக்காளத் தெழுந்த
[வோசை"

என்பனவாதி பிரமாணபாஹுள்யங்களைத் தரிசிக்கும் ஸாதுக்கள் நமதனபர் தூற்றிய ஞானசம்பந்தரது தூஷணங்களைக்கண்டு வயிறெரியாமற்போவார்களா? தமக்கொருகுறையிருந்து அதுநீங்குமாறு பிறந்துய்ந்தனர் சம்பந்தர் என்று மறந்துங்கூறாத சேக்கிழார் நூலைக்கையிற்பிடித்துக்கொண்டே பூர்வபட்சியார் அச்சம்பந்தர் நிந்தையிலிழிந்தது விளக்கினைக் கையிற்கொண்டொருவன் வழிதப்பிக் குழியிலிழிந்ததனையே மானுமென்க, இதுநிற்க.

(பிள்ளையார்பிறந்திறவாதவரென்பது.)

ஸ்ரீ சேக்கிழார்சுவாமிகள் எமதுபிள்ளையாரைப் பிறந்திறவாத பெரியபெருமானென்று பேசியிருப்பதை இனித்தெரிவிக்கின்றோம்.

"ஒருபிறப்பு மெய்தாமை யுடையார் தம்மை
யுலகியல்பி னுபநயன முறைமையாகு
மிருபிறப்பி னிலைமையினைச் சடங்கு காட்டி"

என்னுந் திருவாக்குப பிள்ளையாருக்குப் பூர்வஜன்மமுண்டெனபாரைப் பிரதிஷேதிக்கின்றது.

அன்றியும்,

"ஈறிலாத் திரு ஞானசம் பந்தரங் கிருந்தார்"

என்னுந் திருவாக்கு அப்பிள்ளையாருக்கு இறப்புண்டென்பாரை நிஷேதிக்கின்றது. இவற்றினுண்மை தேராதார் "ஒருபிறப்புமெய்தாமையுடையார" என்பதற்கு இனியொருபிறப்பும் அடையாதவரென்று பொருள்கூறித் தமதறிவினகலத்தைப் பரப்புவர். அதுகூடாது. எனெனின், "உபநயனமுறைமையாகு - மிருபிறப்பினிலைமையினைச் - சடங்குகாட்டி" எனபதனோடு அது மாறுபடுதலினென்க. அந்தணராவார் பிறப்பினாலே சூத்திரரும, உபநயனகரும சம்பந்தத்தா லிருபிறப்பாளருமாயிடுதல் நியதம். முதலொரு பிறப்புடையார்மாட்டே யிருபிறப்பாளராந்தன்மை பயன்படும். எமதுபிள்ளையார் முதலே பிறவாதவராக அவருக்கிருபிறப்பிசைத்தல யாங்ஙனமெனவும், அவருக்கு முதற்பிறப்புமில்லை - இரண்டாவதுபிறப்புமில்லையெனவும், அவரந்தணர்பால் வளர்ந்தமையா லவர்சாதிக்கேற்ப இருபிறப்புக்குரிய சடங்கினைக் காட்டினரெனவும் பொருள்கோடலொன்றே யத்திருவாக்கி வமைந்துகிடக்கவும்,அதனையோராது இனிவருபிறப்பில்லாதவரெனக்கோட லியையுமென்றற் கெட்டுணையுமிடமில்லாமைக் கினி யிவர்செய்வதியாதோ? அன்றியும், முதற்பிறப்பினைத் தொடர்வது இரண்டாவதுபிறப்பும், அவ்விரண்டாவது பிறப்பினைத்தொடர்வது மேல்வருபிறப்புமாம்.

இதற்குமாறாகமேல்வருபிறப்பினைத் தொடர்வது இருபிறப்பு என்பாரதுமத மிழுக்குமதமாதற் கிடனன்றோ? எமது பிள்ளையார் பூர்வமும்பின்னும் பிறவாத பெரியபெருமா னுயிடுதலையுணர்ந்த வருண்மொழித்தேவ ராசையோடுகூறிய வருமையோராற்றானுஞ் சிதைவுபடாதாகவி னிப்போதெழுந்த மதுரைச்சங்கப்புலவர்மத மணமிழந்துமாண்டதெனவே மாட்சியுடைத்து. முன்னே பிள்ளையார் முதலில்லாதவரென்று கூறியவாறே பின்னரவர் முடிவில்லாதவரென்பதும் போதர "ஈறிலாத் திருஞான சம்பந்தர்" என வொன்றிசைத்து அவ்வருண்மொழித்தேவ ருபசாந்தியடைந்தனரன்றோ? இதனை நமதன்பர் யோசிப்பாராக. இனி, பிறபிறப்புகள் பாசவிக்கமுடையாருக்கேயாம. அஃதெம்பிள்ளையாருக் கின்றென்பதை

> "பாசம் - மற்று - இல ராயினும் பார்மிசை
> ஆசை சங்கரற் காயின தனமையால்
> தேசு மிக்க திருவுரு வானவர்
> ஈச னைத்தொழு தேதொழு தேகினார்"

என்னுந் திருவாக்கு இனிதுபோதிக்கின்றது. இதனைத் தமது பட்சத்திற்குச் சாதகமாமாறு, பாசம்- அற்றிலராயினும் என்று பிரித்துப்பொருள்கூறவு மவர்க்குத் துணிவுபிறக்கலாம் அவ்வாறுகோடல் சங்கரனிடத்தாசையுண்டாதற் கிடர்தேடுமென்றஞ்சி யவரொருகால் வாளாகிடக்கலாமன்றிப பிள்ளையாரைப் பாசம் -அற்றிலரென்றுபேச வவர்பின்வாங்காரென அறிக. பிள்ளையாருக்குச் சங்கரனிடத்துண்டாகியவாசை

> "இருந்து காதநீ மொழிந்த வாகமத்தி
> னியல்பி னுனை யருச்சனை புரியப்
> பொங்கு கின்றதென் னுசையென் றிறைஞ்சிப்
> போக மார்த்தபூண் முலையினள் போற்ற."

என்பதனேடியைந்து மணம்பெறுவதே யமைவுடைத்து. உமையம்மையாருக்குச் சங்கரனிடத்துண்டாகிய வாசை தமது பாசநிவர்த்தியின்பொருட்டென்று கூறுதல்கூடுமோ? அவர் தமதுகணவரிடத்தி லாசைபாராட்டுவ தவரதியற்கை

பென்க. அவ்வாறே யெமதுபிள்ளையார் தமதுபிதாவினிட மா சைபாராட்டுவது மவரதியற்கையாமென்க. எங்கள்ஞானசம பந்தர் சிவபெருமானிடம்பாராட்டும்பரிவு தாமச்சிவனுக் குத் திருமகனாராயிடுஞ் சம்பந்தநோக்கியேயென்பதை

> "ஈசர் மிழலை யிறையவர்பா லிமயப் பாவை திருமுலைப்பா
> றேச முய்ய வுண்டவர்தந் திருமா மகனா ராதலினால்
> காசு வாசி யுடன்பெற்றார் கைத்தொண் டாகு மடிமையினால்
> வாசி யில்லாக் காசுபடி பெற்று வந்தார் வாகீசர்."

என்னுந் திருவாக்கு நிறுத்தும். இதில், வாகீசரை அடிமை யென்று கூறினமையாலும், சம்பந்தரைத் திருமகனாரொ ன்று கூறினமையாலும், அவரை அடிமையென்று கூறுமை யாலுஞ் சேக்கிழாரது செல்வத் திருவாக்கினுண்மை பரினிது வெளியாகியது. பிதாவினிடம் பிள்ளை பரிவுபாராட் டுதலிய ற்கை. அந்தபிதாவினிடம அவனுக்குப் பிள்ளையலலாத மறறொருவன் பரிவுபாராட்டுதலருமை. இவ்விருவர் பரிவு களுஞ் சமமாயிருப்பினும, அல்லது பிள்ளையினதுபரிவினும் அயலான்பரி வதிகரித்திருப்பினும அப்பிதா பிள்ளையைநோ க்க வயலானிடத்துத் தனதுபட்சத்தை யதிகமாகக்காட்டி ய வனையுவப்பித்த லாவசியகமாம. அவவாறே புத்திரராகிய பிள்ளையாரிடத்தும, புருஷராகிய வரசுகளிடத்துந் திருவ ருணடத்திய முறைமை கண்டுதெளிக. இந்தநுட்பம் போதர வுணர்த்து மமலவாசகங்களைப் பூர்வபட்சியார் சித்தசமா தானத்துடன் தரிசித்திருப்பின், "முற்பிறப்பிலே தெளிதலினி ன்று சிறிதுகுறைபட்டா லனுபூதிஞானம் நிரம்பாமல் அது நிரம்புத ற்பொருட்டுப் பிறப்புற்றனர்" என்று வாயிலவந்தவாறு வைது பிள்ளையாரதுதிருவடிக்கட பேரபராதமிழைத்து வருந்தாரெ ன்க. இதுநிற்க.

எமதுபிள்ளையார் சிவபரஞ்சுடரில்வேறாகாத பரதத்வப் பொருளாயினரொன்பதை யின்னுங்கொஞ்ச மெடுத்திசைப் பாம்.

(பிள்ளையார்சிவகுமாரரோன்பது.)

1. "தவம்பெருக்குஞ் சண்பையிலே தாவில்சரா சரங்களெல்லாஞ் சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார் திருவவதா ரஞ்செய்தார்"

2 "சேவாண்ட கொடியவர்தஞ் சிரபுரத்துச் சிறுவர்க்கு". [வந்து

3. "தாதையா ரையும்வெளியே தாங்கரிய மெய்ஞ்ஞானந் தம்பால் போதமுலை சுரந்தளித்த புண்ணியத்தா யாரையுமுன் வணங்கிப் [ப்போற்றி"

4 "கலைமறையோர் கவுணியனார் தம்மைக் கண்முன் வருதியா னப்பொருளென நிறைஞ்சி"

5. "வானவர் நாயகர் மகனார் வருமுன்பு"

6. "அந்த ணர்க்கெலா மருமறைப் பொருளென வந்தார்"

7. "சேவிற் றிகழ்ந்தவர் மைந்தரான திருஞான சம்பந்தர்"

8. "இறைவர்திரு மைந்தர்தமை யெதிர்கொள்வர வேற்றார்"

9. "புரமெரித்தார் திருமகனார்"

10. "செய்ய மேனியர் திருமக னுருறை மடத்தில்"

11. "ஞானத்தின் றிருவுருவை நான்மறையின் றனித்துணையை வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தைத் தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையான் சீர்தொடுக்குங் கானத்தி னெழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள்."

12. "தேடினு ரிருவர்க்குந் தெரிவரியார் திருமகனார்"

இவைபோல்வன வின்னும் பலவுள. இந்தவாக்கியங்கள் யாம் கற்பித்தனவல்ல. யாவுஞ் சேக்கிழார் திருவாக்காயுள்ளவை. இவற்று லெமது பிள்ளையாரைச் சாமுசித்தர் - வைநயிகர் - பிராகிருதரென்னும் பகுப்பிற் சேர்த்தெண்ண இடமில்லாதிருக்கவும், நமது மதுரையாசிரியருக்குமாத்திர மவரைச் சாமுசித்தரொன்று பேச வாசைமுந்தியது பேராச்சரியமென்க. யாமெடுத்துக்காட்டிய வாக்கியங்கள் பிள்ளையாரைச் சராசரங்களுக் கெல்லாஞ் சிவத்வாபிவ்யக்தியை யுண்டுபண்ணுகின்றவரெனவும், சிவனாது திருக்குமாரரெனவும், சிவபெருமானையும் உமாதேவியாரையும் முறையே தமக்குத் தாதையாகவும் முலைகொடுத்ததாயாகவும் பெற்றவரெனவும், வேதவித்துக்கள் தியானமார்க்கத்தாலுபாசிக்குந் தியேயப்பொருளாவாரெனவும், அந்தணராவார்க்கு வேதத்தாற்

றணியப்படும் பரமகாரணவஸ்துவாயினுரெனவும், சித்கனஸ்வரூபரெனவும், சப்தரூபமாகிய வேதத்தையியக்கும் அர்த்தரூபமாகிய ஞானவடிவினரெனவும், இப்பூமியில்வளரும பாலசந்திரரெனவும், ஸ்வரபேதங்களாலாகிய கானவடிவினரெனவும் இனிது பிரகாசப்படுத்தின. இவைகளை யுய்த்துணருந் தெளிவு போதாமல் யாமேதோ (சம்பந்தருக்குப்) பூர்வமிலலாதமகிமையைப் புதுசாய்க் கற்பித்துச் சொல்லிவிட்டது போல வேறுசிலரு முள்ளம்வெதுமபி னைகின்றனர். இன்னோரதுள்ள மாசகல வேறுசில வசனங்களையும் சலைவேலா கிற்பாம்.

நம்பியாண்டார்நம்பிகூறியவை.

1. "காழி நாடன் கவுணியர் தலைவன்
மாமறை நோக்கி மலைமகள் புதல்வன்"

2. "காமரு கவினுர் கவுணியர் தலைவ
பொற்பமர் தோள நற்றமிழ் விரக
மலைமகள் புதல்வ கலைபயி லுவ"

3. "ஞானச் சுடர்விளக்கை நற்றவத்தோர் கற்பகத்தை
மான மறையவறறின் வான்பொருளை—யானசீர்த்
தத்துவனை நித்தனைச் சைவத்தவ ரரசை"

4. "நிலவு முருகர்க்கு நீலநக் கர்க்குந்
தொலைவில் புகழ்ச்சிறுத் தொண்டர்க்குங்—குலவிய
தோழமையாடித் தொல்லைப் பிறப்பறுத்த சந்தரனை"

5 "வையமகிழ யாமவ ரழ வமணர் வலிதொலைய
வையன்பிரம புரத்தாற் சமமெனை குதலைச் செவவாய்
பையமிழற்றும பருவதது பாடப் பருப்பதத்தின்
றையலருள்பெற் றனனென்பர் ஞானசம் பந்தனையே."

6. "மயிலேந் தியவள்ள நன்னை யளிப்ப மதிபுணர்ந்த
வெயிலேந் தியசன்னை நாத னுலகத் தெதிர்ப்பவரியார்
குயிலேந் தியமொழிற் கொங்கேந் தியகொம்பி னம்புகழி
யயிலேந் தியமலர் கண்டுள னுய்வந்த வண்ணனுக்கே."

என்னு மிவ்வாக்கியங்கள் பிள்ளையாரைப் பதிப்பொருளென்றே தெரிவிக்கின்றன. இவற்ருல், மலைமகள்புதல்வரெனவும், சர்வகலைகளையு முபதேசிக்கின்றவரெனவும், ஞானப்பிழம்பாயுள்ளவரெனவும், மெய்த்தவத்தினர் தேடும் விழுப்பொ

ருளெனவும், வேதத்தி னரும்பொருளெனவும், தத்துவசொ ரூபரெனவும், நித்தியவடிவினரெனவும், முத்திநாதரெனவும், உலகம் வாழவந்தவரெனவும், மயிலேந்திய வள்ளலெனவும் பிள்ளையாரதுபெருமை யினிது பெறப்பட்டமையா லிவற்றை சமதன்பர் விரோதித் திடர்ப்பட லழகுசெய்யாதென்க.

இவ்வாக்கியங்களுள்,6-வது வாக்கியத்தை ஈண்டு இனிது விளக்குவாம்.

மதி புணர்ந்த எயில் ஏந்திய சண்பைநாதன் மயில ஏந்திய வள்ளல் தன்னை அளிப்ப=சந்திரன் தவழப்பெற்ற மதில்சூழ்ந்த சண்பையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமான் (சிவபாதவிருதய ருடைய அருந்தவத்திற்கிரங்கி) மயிலாற்றாங்கப்பட்ட வள்ளலாகிய முருகக்கடவுளைப் (புதல்வராக) அளிக்க, வந்த அண்ணலுக்கு உலகத்து எதிர்ப்பவா யார்=அவ்வாறு திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு உலகில நிகராவார் யாவர் என்று கொள்ளத்தக்கது.

இடையிலுள்ளவை அண்ணலுக்குரிய விசேஷணம. பொழில் குயிலேந்திய=சோலைகள் குயில்களை ஏந்தவும், கொம்பின் அம்பு கொங்கு ஏந்திய=கிளைகளிற் றளிர்த்ததளிர்கள் வாசனை ஏந்தவும, கழி மலர் அயில் ஏந்திய=உவாக்கழிகள் மலர்களால் அழகையேந்தவும, கண்டு உளறாய் வந்தஅண்ணல்=செய்பவராயவதரித்த அண்ணலெனவியையும. எனவே, பாலையைச் சோலையொடுகலந்த நெய்தலாக்கியபெருமான் என்றபடியாம். இதனைச் சம்பந்தா திருச்சண்பைவிருத்தம "கள்ளம் பொழினனி பள்ளிதடங்கட மாக்கியஃதே வெள்ளம் பணிநெய்த லாக்கியவித்தகன" என்பதனானுந்தெளிந்திடுக.

அம்பு=தளிர்.

கழி என்பது இன்னிசை யளபெடையாய்க் கழீஇ எனநின்றது. "கெடுப்பதூஉம்" என்னுந் திருக்குறள்போன்ற திதுவெனவறிக.

அயில்=அழகு.

காணுதல்=செய்தல். இதனை "கலந்தவர்தமைப்பிரித்துக் கலகங் கண்டிட வல்லானும்" என்பதிற்போந்த "கண்டிட" என்பதனோடியைந்ததெனவறிக.

எதிர்த்தல=நிகர்த்தல்.

இவ்வாறு தெளியும் விவேகிகள் எமது பிள்ளையாரை "மயிலேந்தியவள்ளல்" என்றுகூறப் பின்னிடையாரென்க. இதுநிற்க.

திருத்தொண்டத்தொகை

"எம்பிரான் சம்பந்த னடியார்க்குமடியேன்"

என்று கூறுகின்றது. எம்பிரான் என்று ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகள் எமதுபிள்ளையாரைக் கூறிய வருமை யுணர்ந்தவர்கள் அப்பிள்ளையாரைப் பரமபதியென்று துணிதற்கிழுக்கென்னே? விரிநூலாராகிய சேக்கிழார்சுவாமிகளும், வகைநூலாராகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகளும், தொகைநூலாராகிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் பிள்ளையாரைப் பரமபதியென்றே துணிந்து கூறினார்களாகையால, இவற்றோடு முரணவுரைப்பாரமதமே மூர்க்கமதமாயினதறிக. வன்றொண்டப்பெருமான் சம்பந்தரை "எம்பிரான்" என்றதுபோல திருமூலரை "நம்பிரான்" என்று கூறினரெனின், அது "எம்பிரான்" என்று பாராட்டிய சுதந்தரத்தன்மையையுஞ் சிறப்புரிமையையு் செய்யதாதென்க. இதுநிற்க.

திருப்புகழ்

1. "பத்தர் சமணர்கள் மிகவே கெடவே
 தெற்கு நரபதி திருநீ றிடவே
 புக்க வனல்புனல் திருவே டுயவே - யுமையாடன
 புத்ர னெனவுரை பகர்வோன் மறைநூல்
 கற்ற தவமுனி பிரமா புரம்வாழ்
 பொற்ப கவுணியர் பெருமா னுருவாய் - வருவோனே"

2. "உபயகுல தீபவங்க - விருதுகவி ராஜசிங்க
 முறைபுகலி யூரிலன் று - வருவோனே"

3. "பஞ்சவ னீடுகூறு - மொன்றிய தாபமோடு
 பைந்தமிழ் வாதுகூறு - சமண்மூகர்
 பண்பறு பீலியோடு - வெங்கழு வேறவோது
 பண்டித ஞானநீறு - தருவோனே"

4. "பறிதலைச்சமணரைக் - குலமுதற்பொடிபடக்
கலகமிட்டுடனுயிர்க் - கழுவினுச்சியினில்வைத்-திடுவோனே"

என்று கூறுகின்றது. இவைபோன்றபாடல்களித்திருப்புகழி லின்னும் பலவுள. இதற்காங்கியோராகிய அருணகிரிநாதர் "கந்தரந்தாதி"யிற் கந்தனை சம்பந்தனென்று கூறிய பகுதிகளை யாம எமது ஆசாரியபிரபாவத்தி லினிதுபிரகாசப்படுத்தி யிருக்கின்றோம். அன்றியு மிவ்வுண்மை சிற்றம்பலநாடிகள்- சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் - சிதம்பரசுவாமிகள் முதலியோரது திருவாக்குகளிலும் பெறப்பட்டிருக்கின்றது. அவைவருமாறு.

சிற்றம்பலநாடிகள் அருளியது

"ஓமெனுந் தாரகவொண்பொருள் சிவனுக்
காமென மொழிந்தே யருட்குரு வாநோன்
பொற்புறு பொதிய வெற்புறு முனிக்கு
நற்பொருள் விளக்கு ஞானதேசிகன்
பொய்வழிச் சமணப புலையிரு ளிக்கச
சைவம் வளாக்குஞ் சமபந்த மூர்த்தி
முருகன் குமரன் மூவிரு முகன்மான்
மருகன் சிவனருண் மைந்தன் கந்தன்"

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் அருளியது.

"மருகற்பெ ரும்பதியி லொருகற்ப ணங்குதொழ
மணவாள னவியுதவா
மயிலைக்க ணென்பினுயிர் பயில்வுற்றெ ழுந்துவர
வருவாயெ னமுனழையா
வுருகர்க்க ணங்குதரு முருகர்க்கு கந்தவரன்"

சிதம்பரசுவாமிகள்அருளியது.

1. "குண்டைச் சமணக் கரிகளை யடுகோ ளரியே தாலேலோ
கும்பத் திடுமென் பைத்திரு விற்றரு குழகா தாலேலோ"

2. "உமையமை தன்மா ரமுதக் கடலுண் டெயர்சோதிக்
கமைவுறு பதிகப் பெருமழை பொழியும் அருள்வானே"

இன்னன பலவுள. அவை ஆசாரியபிரபாவத்தி லெடுத்தோதப்பட்டிருக்கின்றன. இதுநிற்க.

திருவிளையாடற்புராணம்.

1. "கடியவிழ் கடுக்கை வேணித் தாதைபோற் கனற்கண் மீனக்
கொடியனை வேவ நோக்கிக் குறையிரந் தனையான் கற்பிற்
பிடியன நடையாள் வேண்டப் பின்னுயி ரளித்துக் காதன்
முடியணி மாடக் காழி முனிவனை வணக்கஞ் செய்வாம்"

2 "காமனை முனிந்தார் மைந்தர்"

3. "வான நாயகர் மைந்தருக் குணர்த்தினர்"

4. "மைப்படி களத்தர் மைந்தர் தொழுது தம் மடத்திற் போனார்"

5 "உள்ளவிழ்ந்த முலைசுரந் தொழுக்குபா லருந்தியே
துள்ளியோடு கன்றுபின் தொடர்ந்துசெல்லு மான்னை
வெள்ளியம் பலத்துளாடும் வேதநாத காதலகூர்
பிள்ளைபோன பாதுபற்றி நாட்டியோடு மெய்தினார்"

6 "மன்றுளாடு மடிகண்மைந்தர் வாய்மலர்ந்து பேசுவார்"

7. "அந்தமா விலங்கத நீச ருயிர்மறியுங் கண்ட
மந்தமேய வியமராய்த் தோனநீ முரற்றிக் கரசை நீயென்
மைந்தனை பிள்ளையோ டுறைபாய் மருங்கணை நீறுசாத்தி
யிந்தநீ பாயங்கூறத் திருவருள் சுரந்து நின்றார்"

8. "நின்றவத் தலைவ ராயன் றிருமல ஞான மீந்தார்
மன்றுகண் டிறைஞ்சி மைய நீலயா ணிட்ட மேவு
சென்றிதிங் கெடுத்தீர் நீரே யென்னுடைச் செல்வக் கேற்ற
நன்றதைத் தருதி யென்று நாண்முகச் செய்யவன்றார்"

9. "தந்தையார் கவர்ந்துமீளத் தந்தவே டத்தனை வாழ்கி"

என்று காழிவிரகரைப் பிரஸ்தாபித்து அவர் சிவஞானது மைந்தரெனபதை இனிது பிரகாசப்படுத்திவிட்டது. இவ்வாக்கியங்களில், முதல்வாக்கியம் "தக்கார் தகவிலரென்ப தவரவரெச்சத்தாற் காணப் படும்" என்பதற்கேற்பச் சிவனும், அவரது திருக்குமாரராகிய சம்பந்தருஞ் செய்த செயல்களை வியந்து அவரது ஸாமயாதிசயத்தைத் தெரிவித்தவாறறிக. 2-3-4-6-9-வது வாக்கியங்கள் வெளிப்படை. 5-வதுவாக்கியம் வைகையில் ஏடுவிடச்சென்ற பிள்ளையாரை அவரது தந்தைதாயர்களாகிய சிவபெருமானும், உமாதேவியாரும் பின்சென்ற வருமையையுபமானவாயிலாக நிரூபித்தவாறாயிற்று. தன்கன்றினையே தாய்ப்பசுதேடிச்செல்லுமாபோலச் சிவனுமுமையுந் தமதுமகவையே தேடிச்சென் றின்புற்றமை வெ

ளிப்பட்டமையால், பிள்ளையார சிவகுமாரரென்பது ஸ்திர மாயிற்று. 7-8-வது வாக்கியங்களில் "என்மைந்தனு மிளையோ னெப்பாய்" எனவும், "அறுமுகச் செம்மலன்னார்" எனவும போ நதவை பிள்ளையாரை முருகக்கடவுளுக்கொப்பாகச் சொல் லியவா றென்னையெனின், அவ்வாசங்கையை விடுக்குதும். "என்மைந்தனு மிளையோனெப்பாய்" என்று பிள்ளையாரைநோ க்கிக் கூறினவர் சிவபெருமானல்லர். அவரது அவதாரமாகிய அந்தணர்பெருமான். அவ்வந்தணர்பெருமான் தாம் சிவமெ ன்று காட்டிக்கொள்ளாமல் பிள்ளையாரிடம் திருவிளையாடல புரிந்தாராகையால், பிள்ளையாரை "என்மைந்தனு மிளையோ னெப்பாய்"என்றது தகும். அவரழைத்ததற்கேற்பஅவரதுசந் நிதியினின்றபிள்ளையாரை மீண்டும் "அறுமுகச்செம்மலன்னார்" என்றதுந் தக்கதே. வேதியர்பெருமான் தம்மைச் சிவ மென்று காட்டிக்கொள்ளாமல் வெளிவந்தபோது எனக்கு மக்க ளிருவருளரெனவும், அவருள் இளையமகனையே நீ யொ த்திருக்கின்றாயெனவும பொருளுண்டாகப் பிள்ளையாரை நோக்கி "என்மைந்தனு மிளையோனெப்பாய்" என்றுகூறினமை யால், அந்தப்பிள்ளையாரே அவரிளையமைந்தராயினரென லமைவுடைத்தென்க. பிள்ளையார் வைகையிலிட்ட வேட் டினைக்கவர்ந்து பின்னரதனை யவருக்குக்கொடுத்தருளிய வே தியர்கோலங்கொண்ட சிவபெருமானையே யன்றோ "தாதை யார் கவர்ந்து மீளத் தந்தவே டதனை வாங்கி" என்று பரஞ்சோதி யார் மீட்டும் பிரகாசப் படுத்தினர்? இவ்வுண்மைகளை யுணர்ந் தோர் ஞானசம்பந்தர் சிவகுமாரரென்பதி லோராசங்கையுங் கொள்ளாரென்க. விரிக்கிற் பெருகும். இதுநிற்க.

சீகாழிப்புராணம

1. "ஞானசம் பந்த வள்ளலாய் முருகன் வந்துதித்த பான்மை யுண்டு"

2. "தோன்றலா மயில்வேன் முருகனைப் பெறுவான ரேய்தவம் புரிந்தனன்"

3. "மதலையாய் வந்தனன் கந்தன்"

என்று தெரிவிக்கின்றது. இவ்வாக்கிய சகலங்களைப் பூர் வாபரசம்பந்தங்களை யொட்டி விசாரித்திடின், ஞானசம்பந்

நர் சிவகுமாரரென்னுஞ் சித்தாந்தம் சிர்குலையாது சிறந்திடுமென்க. இதுநிற்க.

திருநெல்வேலிப்புராணம்

1. "யாமாய் நின்ற ஞானசம்பந்தன்"
2. "பூண்ட வெண்டர ளங்களாற் புகழ்சிவி கையின்மே
லாண்ட தம்பிரான் மதலைவந் தணைதலும்"
3. "மன்றுளார்தரு மதலையுஞ் சிவிகைமேல் வந்தார்"
4. மைத்திகழ் களத்தர் மதலைக் கெதிர் வணங்க"
5. "சந்த மெய்ச்சிவ மாந்திரு ஞானசம் பந்தர்"
6. "கவுணியர் குலத்ததிபர் தம்மைமுனி காணு
கவுரிதரு மைந்தரிவ ரென்றனர் கலந்தார்
கவிழ்தரு கண்ணீர்பெருகு காதலின் வணங்கக்
கவுரிமக னஞ்சலி கலக்கியிரு மென்றான்."
7. "எண்டிசைக்கணு மிசைபுரி யிறைவர்த மைந்தர்"
8. "திருஞானசம்பந்த சிவக்கொழுந்தை"
9. "கண்ணுதலார் மதலை"

என்று ஞானசம்பந்தரைப் பிரஸ்தாபித்து, அவர் சிவகுமாரரென்பதை இனிது ஸ்தாபித்துவிட்டது. இவ்வாக்கியங்களில் முதற்கட்போந்த "யாமாய்நின்றஞானசம்பந்தன்" என்பது ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் தேவபாண்டியனைநோக்கிக் கூறியதென்றறிக. 2- 3- 4- 7- 9-வது வாக்கியங்கள் வெளிப்படை. 5-வதுவாக்கியம் சத்தாகியசிவமே ஞானசம்பந்தரென்று தெரிவித்தது. 6-வதுவாக்கியம் அகத்தியபகவான் ஞானசம்பந்தரை உமாசுதராக வறிந்தணைந்து கண்களினீர்பெருகநின்று வணங்கினாரெனவும், அவ்வுமைமைந்தர் முனிநாதனை நீர்வணங்கியதுபோதும் - இனியிங்கிருக்கலாமென்று உபசரித்தாரெனவுந் தெரிவித்தது. இனி 8-வதுவாக்கியம் "சிவக்கொழுந்து" என்றுகூறி, எமதுபிள்ளையார் ஆநந்தவடிவினராதலை இனிது தெரிவித்தது. இதுநிற்க.

உபமந்யுபக்தவிலாஸம்

1. "ஜகத்யந்ததூர்ப்பிக்ஷே - ஸ்ரீஹவேசசிவநந்தநௌ
கருணாம்கர்த்துகாமஸ்ஸந் - சப்புஸ்வப்நேஜகாதசே"

2. "ஸிபீதலேவிஸ்தந்யாய - சங்கரஸ்தத்ஸூநாயச
தநௌஸம்பந்தநாதாய - டங்கம்ர்யூநார்க்கமந்யத:
ஜிஹ்வேசாயஸ்யபருத்யாய - யஹார்க்கம்ப்ரத்யஹம்த்தௌ
ஸ்நேஹோதுல்யோப்யயம்த்ருஷ்ட: விசேஷ:புத்ரப்ருத்யோ:"

என்றுகூறுகின்றது. இவற்றுள், முதல்வசனத்தில எமதுபிள்ளையார் சிவநந்தனர் என்று படிக்கப்பட்டனர். இரணடாவதுவசனத்தில், ஞானசமபந்தர் சிவனாதுபுத்திரராயினமையால் வட்டத்தோடு காசுபெற்றாரெனவும், வாகீசா அடியவராயினமையால வட்டமின்றிக் காசுபெற்றாரெனவும் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை முன்பு சேக்கிழார்திருவாக்கானும் வெளிப்படுத்தினோம். இதுநிற்க.

ஹாலாஸ்யமாஹாத்மியம்

1. "ஸ்ரீமத்ப்ரஹ்மபுரேபுண்யே - ப்ராஹ்மணஸ்தபஸ:ஸ்தலே
சிவபாதாப்ஜஹ்ருதய - இதிகச்சிதபூதவிஜ:"

2. "புத்ரதாமகமத்தஸ்ய - சராஜந்மாசிவாஜ்ஞயா
அசிவாயாஸஜ்ஜநாநாம் ஸஜ்ஜநாநாம்சிவாயச"

3. "ந்ருபாத்யாஸ்ஸஜ்ஜநாஸ்ஸர்வே - ப்யஸஜ்ஜநஹரம்குஹம்
நநந்து:ஜ்ஞானஸம்பந்தம் - சிர:கம்பைர்ஹ்ருதாகிர:"

என்றுகூறுகின்றது. இவற்றுள், 1 - 2-வது வசனங்கள் பிரமன்தவம்புரிந்த இடமாகிய சிறந்தபிரமபுரமென்னும் பெயரையுடைய சீர்காழியிலே சிவபாதஹ்ருதயரென்னும் பிராமணரொருவரிருந்தார். அவருக்குச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் சிவபெருமானுடைய ஆஞ்ஞையினால் தீயவர்க்குத்தீமைசெய்யும்பொருட்டும், நல்லவர்க்கு நன்மைசெய்யும்பொருட்டும் புத்திரராந்தன்மையடைந்தார் என்று தெரிவிக்கின்றன. 3-வது வசனம் பாண்டியராஜன் முதலிய சற்சனர்களெல்லோரும் அசற்சனர்களையழிக்கின்ற சுப்பிரமணியப்பெருமானாகிய ஞானசம்பந்தவள்ளலை மனவாக்குக்காயங்களால் வழிபட்டு மகிழ்ந்தார்கள் என்று தெரிவிக்கின்றது. இது நிற்க.

காஞ்சிமாஹாத்மியம்.

"மதபக்தஸ்ஸேத்யஸம்பந்த: - ப்ரதாஸ்யதிஸரூபதாம
தத்ரதத்ரசஸம்பந்தோ - குஹாமசோபக்திமாந்ஸுதீ:
த்வத்பக்தகர்வநாசாய - மதஸாரூப்யமவாப்ஸ்யஸி"

என்று கூறுகின்றது. இதில் விஷ்ணுவைநோக்கி என்னுடைய பக்தனாகிய சம்பந்தன் உனக்குச் சாரூப்பியங்கொடுக்கப்போகிறான். பக்திமானாகிய சம்பந்தன் குமாரஸ்வாமி அமிசத்தினால் வெளிப்பட்டவன். அவனால் உன்னுடைய பக்தஜநசாவாபஹார நிமித்தமாய என்னுடைய சாரூப்பியத்தை நீ அடைவாய் என்று சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளினார் என்று பெறப்படுகின்றது.

இவ்வசனங்களைப் பரியாலோசிக்கும் பண்டிதர்கள் பிள்ளையார் முருகக்கடவுளவதாரமாயுள்ள வாய்மையை யெளிதினுணர்வார்கள். தமிழ்நூல்கள் மாத்திரமேயன்றிக் கீர்வாண நூல்களும் பிள்ளையார் சிவகுமாரராதலை யினிதுதெளிவித்திடவு மிவற்றையோராய் வேறோ மதியாதூரநதனர் நமது மதுரையாசிரியனார்? இம்மட்டோ, இன்னுமிவ்வாறெழுந்த கோஷிக்கும் பிரமாணங்கள்பலவுள. இவற்றைத்தெளிந்துணர்ந்தவர்கள் பிள்ளையாருக்குப பூர்வஜன்மகற்பித்த பூர்வபட்சியினது விபரீதத்தைக்கண்டு அஞ்சுவரென்க. அதனாலிவர் முற்பிறப்பிற் பிள்ளையார் கேட்டல சிந்தித்த றெளிதல்களை யுணர்ந்தாரென்று பிரசங்கித்தது நிஷ்பலமாயிற்றெனலே யமைவுடைத்து. இனிச் சிவஞானயோகிகள் "ஆளுடையபிள்ளையார்முதலாயினோர்க்குத் தவமின்றியும் ஞானம்நிகழ்ந்தவாறென்னையென்னுங் கடாவை விடுத்தற்கு மேற்செய்துழியென வீண்டெவ்வலியுறுத்தார்" என்று சிவஞானபோதச் சிற்றுரையிலெழுதியிருப்பதை நமதன்பரெடுத்தெழுதிக்கொண்டதே பிள்ளையாருக்கு முற்பிறப்பினை நிறுத்துமெனின், அதுகூடாது. அச்சிற்றுரை பிள்ளையாரது திவ்யசரித்திரங்களையாவது, அவரது தோத்திரங்களையாவது பிரதிபாதிக்கவெழுந்த நூலன்றாகையாலும், அதிலவரெழுதிய வாக்கியம் பூர்வநூல்கள் பலவற்றிற்கு விரோதப்ப

ட்டொதுங்கலாலும் அவற்றைப் பிரமாணமாகத்தேடி வருந் துறுர் பெரியோரென்க. விரிக்கிற்பெருகும். இதுநிற்க.

(ஞா ன வி சா ர ம்.)

இவர் "சிவனடியே" என்னுஞ்செய்யுளில் பரவபரஞான ங்கள்கூறுதல் கூடாதென்று முதல்மறுததார். அமைட்டினி ல்லாமல் கேட்டல - சிந்தித்தல - தெளிதல் - நிட்டைஞான ங்களு மதிலமையாவென் றலர்றூற்றிஞர். இவற்றுள், பர வபரஞானங்கள் யாம கூறினவலல. ஆகையா லவ்விஷயத்தி லெமக்கு விவாதமின்று. கேட்டலாதிஞானங்கள் யாமகூறி யவாகவே னவற்றைக் குறைகூறியதைமாத்திரம் ஈண்டுவிசா ரித்திடுவாம். இவர் பரவபரஞானங்களையும், கேட்டலாதி ஞானங்களையும் பொருந்ாதனவென்று புன்றமைப வவ் விருநிறத்துஞானங்களுக்கும வேறானஞானமே யினியிவா து ஞானமாதல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி எமதுகேட்ட லாதிகளையேகற்று இவரெமக்குப் புதுமைகாட்டிஞர். எங்ஙன மெனின், யாம் "சிவனடியேசிந்திக்குந் திருப்பெருகுசிவஞானம்" என்பதைச் சிந்திக்குஞானமென்று கூறினேம. இவரதனைத் தெளிதலினிகழு மிரணடுஞானங்களி லொருஞானமென்றூர். யாம், "பவமதனையறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கியஞானம்" என் பதைத் தெளிதன்ஞானமென்று தெரிவித்தாம். இவரதனை த் தெளிதலினிகழு மிரண்டுஞானங்களில் மற்றொருஞானமெ ன்றூர். யாம் "உவமையிலாக்கலைஞானம்" என்பதைக் கேட் டன்ஞானமென்று கிளத்திஞேம். இவரதனைக் கலைஞானமெ ன்றே கழறினர். யாம் "உணர்வரியமெய்ஞ்ஞானம்" என்பதை நிட்டையென்று நிறுவினும். இவரதனை அநுபூதிஞானமென் றறைந்தனர். யாம் கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதல் - நி ட்டைகளைவிடாமல் கூறினேம். இவர் கேட்டல் - சிந்தித்தல் களைக்கழித்து எஞ்சிய தெளிதல் - நிட்டைகளைமாத்திரங் கூ றிஞர். யாம் நிட்டைஞானமென்பதையே யிவரநுபூதிஞான மென்றனர். கேட்டல் சிந்தித்தல்கள் அர்தப்பாடலிற்பெறப்ப டவில்லையென்ப திவரதுநினைவேயன்றி யவையுமதிற்பெறப்ப

டடனவாகவே யிவர் விளக்கியுள்ளார். எங்ஙனமெனின், "பிள்ளையார் முற்பிறப்பிலேயே கலைஞானத்துள் கன்மகாண்ட உபாசனாகாண்டங்களை முற்றுமுணர்ந்து ஞானகாண்டத்திற் கேட்டலுஞ் சிந்தித்தலுமாரம்பி" என்றிவர் கூறியிருப்பதில், கேட்டல் சிந்தித்தல்கள் வியக்தம். இவ்விருஞானங்களுமிவர்பிரிந்தபடிக் கலைஞானத்தி லந்தர்க்கதம். இக்கலைஞானத்தை "உவமையிலாக்கலைஞானம்" எனபதற்குப்பொருளாக வமைத்தனர். இவற்றை யுற்றுநோககுழி "உவமையிலாக்கலைஞானம்" என்பதறகுக் கேட்டல சிந்தித்தலகளும்,"சிவனடியேசிந்திக்குந் திருப்பெருகுசிவஞானம் - பவமதனையறமாறறும் பாங்கினிலோங்கியஞானம்" எனபவைகடகுத் தெளிதலும, "உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்" எனபதறகு நிட்டையும பொருளாக நிலைத்தனர். யாம கூறியஞானங்களையே யிவருங்கூறிவிட்டு, "சிவனடியைச்சிந்திக்குமசிந்தித்தனமுதலிய நானகுஞானங் கூறுவோருரையும் பொருந்தாமை யெளிதிலுணரப்படும்" என்றது என்னையோ? இவரது புத்தியின்பிரமைக்கே யாம் அதிகமாக வியசனப்படுகிறோம. இனி யிவர் "கலைஞானம்" என்பதற்குக் கன்மகாண்ட உபாசனாகாண்ட ஞானகாண்டங்கள் மூன்றினையுங் கொண்டவாறு யாமகொள்ளாமையால், இவரதுரையோடு எமதுரை பொருந்தியதின்றெனின் - அவற்றுள், ஞானகாண்டத்தை யாமங்கீகரித்தமையா லெஞ்சியகன்மகாண்டஉபாசனாகாண்டங்களை யிவரதிகமாகக் கண்டுகூறிய வருமையாயுள்ளன. இவர்தேடியவருமை ஞானிகள்கழகத்து நகையுண்டாதலா லதனை யாம கூறாதுவிடுத்தா மென்க. எங்ஙனமெனின், எமது பிள்ளையாரைத் 'தாவிறனிச் சிவஞான சம்பந்தராயினார்" என்று ஸ்ரீ சேக்கிழார்பெருமான் கூறினர். அதனாலவருக்கு ஞானசம்பந்தமேயன்றி அதனோடு வேறுசமபந்த முண்டாயினதாகக்கூறுதல அசங்கதம். இதனைநிறுத்தற் கிவ்வொருவாக்கியமேயன்றி "ஒருநெறியில் வருஞானங் கொடுப்பதனுக்கு" எனனும் வாக்கியமும், "எண்ணரியசிவஞானத் தின்னமுதங்குழைத்தருளி" என்னும்வாக்கியமுஞ் சான்றாயுள்ளன. அன்றியும், பிள்ளையாரை ஞானசமபந்தரெனபதேயன்றிக் கன்மசம்பந்தர் உபாசனாசம்பந்தர் என்றுகூறும் வழக்கின்று இவற்றைத்தெ

ளிந்திடாமல் பிள்ளையாருக்கு யாம் கன்மகாண்டஉபாசனகா ண்டங்களைக் கூறவில்லையென்று நமதன்பர் துக்கித்தது அவர் து கன்மசம்பந்தமேயாமென்றறிக. இவர்தேடிய மிகைஞானங் கழிந்ததுணாவா ரிவரேமதுகேட்டலாதி ஞானங்களையே கூ றுவெளிவந்த மகாபண்டிதரென்றுகூறப் பின்னிடாரென்க. இ வரேபாற்கற்ற கேட்டலாதிஞானங்களை யொழுங்குமாறி யு பதேசித் திடர்ப்பட்ட பெருமையை இன்னுஞ்சற்று எடுத் திசைப்பாம்.

இவர் பிள்ளையார் முற்பிறப்பிற் கேட்டல்-சிந்தித்தல்க ளும், தெளிதலிற் பெரிதுபாகமு மெய்தினரெனவும், அத் தெளிதலிலெஞ்சிய சிறிதுபாகத்தையும், மெய்ஞ்ஞானத்தை யும் பின்னரடைந்தா ரெனவும், அவற்று ளிவர்முற்பிறப்பி லெய்திய ஞானங்களைக்கூறும்பல அனந்தரமெய்திய ஞானங்க ளையே சேக்கிழார்கூறினரெனவும் பிரஸ்தாபித்து, அதனைச் சிவனடியேயெனும்பாடலுக்குப் பிரமேயமாக்கினர். ஈண்டி னி யிவரதுதெளிவே யாம் விசாரிக்கத்தக்கது. என்னெனின், இவர் தெளிதன்ஞானத்தின் சிறிதுபாகத்துக்கு அச்செய்யுளி ன்முதலிரண்டடிகளை யொப்படைத்தாரன்றே? இனியத்தெ ளிதலின் பெரிதுபாகத்துக்கு யாதுபிரமாணத்தையோ தேடி யொப்படைப்பார்? இவர் சம்பந்தரடைந்த தெளிதலின அற்பபாகத்தைச் சேக்கிழார்வாக்கால் விளக்கிக்காட்டியதற் கு "அவனேதானேயாகியவந்நெறி - யேகனாகியிறைபணிநிற்க - மல மாயைதன்னொடு வல்வினையின்றே" என்னுஞ் சிவஞானபோத சூத்திரத்தைப் பிரமாணமாக வெடுத்திசைத்தார். இதில், "அவனேதானேயாகியவந்நெறி - யேகனாகி" என்றவரையில் "சிவனடியேசிந்திக்குந் திருப்பெருகுசிவஞானம்" என்பதன்பொ ருளும், "இறைபணிநிற்க - மலமாயைதன்னொடு வல்வினையின் றே" என்றவரையில் "பவமதனையறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கிய ஞானம்" என்பதன்பொருளுமாமெனவும் பிரசங்கித்தார். இவரருமையாகத்தேடிய வச்சிவஞானபோத சூத்திரத்தை யிவரெடுத்துக்கொண்ட தெளிதலி னற்பபாகத்துக்கே யொப் படைத்தது அதிக பரிதாபமென்க, இப்பத்தாஞ்சூத்திரம

தெளிதலினது அற்பபாகத்தையே விளக்குவதாயினிவரது தெளிதலினதிகபாகத்தை விளக்குவதாயசூத்திரம் வேறியாதோ இனியெடுத்திசைக்கற்பாலது? இந்தப் பத்தாஞ்சூத்திரத்தையே யிவர் தமதுபிரமாணாதாரமாகத்தேடித் தெளிதன்ஞானத்தைத் தெருட்டப்புகுந்து கடைசியாக வதனைத் தெளிதலின் முந்நிலைக்கூறுக்கு மூலமாக்கிவிட்டது கேவலம் அசங்கதமென்க. இனியிவருக்கு அப்பத்தாஞ் சூத்திரம தெளிதலை ஞானத்தை யுணர்த்தப்புகுந்ததாகத் தெருட்டியவாசிரியர் யாவரோ தெரியவில்லை. உரையாசிரியரெவருங்கூறாதவதனை யிவர்சூத்திரத்தின் றலையிலேற்றிய தவ்வுரையாசிரியர் யாவரினுந் தாமேபெரியரென்றெண்ணி யிறுமாந்ததன்பயனேபோலும்.

ஒருகாலிவர் சிவஞானயோகிகளது சிற்றுரையில் பத்தாஞ் சூத்திரத்தின்கீழ் "ஆன்மசுத்திப்பயனாகிய பாசவீடுதியைச் செய்துகொள்ளுமாறும், மேற்சிந்தனைசெய்தபொருளைத் தெளியுமாறு முணர்த்துமுகத்தானுணர்த்துத லிப்பத்தாஞ்சூத்திரத்தின்கருத்து" என்றிருப்பதைப் பார்த்துமருண்டு ஆண்டுப் போந்த தெளியுமென்னுஞ்சொல்லைத் தேடியெடுத்துக்கொண்டு வெளிவந்திருக்கலாம். அத்தெளியுமென்பது கேட்டலாதிகளிற் சேர்ந்த தெளிதலன்றாம். இப்பத்தாஞ்சூத்திரம் தெளிதன்ஞானத்தை யுணர்த்துமாயின், இதற்கு முன்னர்க் கேட்டல் சிந்தித்தல்களை யுணர்த்திய சூத்திரங்கள்யாவை? இனி நிட்டையையுணர்த்துஞ் சூத்திரம்யாது? இக்கேட்டலாதிஞானங்களை எட்டாஞ்சூத்திரத்தினவாகச் சிவஞானசித்தியாரில் அருணந்திசிவம் விதந்தோதி யருளினர். இங்ஙனமாக, இவர் பத்தாஞ் சூத்திரத்திற் றெளிதலைத் தேடியெடுத்தது இவரது தெளிவிருந்தபடியேயாம். அதவா வதனை யிவர்கருதியவாறு கொள்ளினும் அது பொருந்தாதது. ஏனெனின், அப்பத்தாஞ் சூத்திரமானது "சிவன் உடனாய்நின்று அறியவும் வேறுகாணப்படுமாறின்றி யானேயறிந்தேனென்னும்படி உயிர் தானேயா யொற்றுமைப் பட்டு உயிரின்வழிநின்ற வப்பெத்தநிலைபோல, ஆன்மா வம்முதல்வனோடுடனாய்நின்றறியினுந் தானென வேறு காணப்படுமாறின்றி

அவனோடொற்றுமைப்பட்டு அவவிறைபணியின்வழுவாது நிற்பின், ஆணவமலமு மாயாமலமுமாகிய விவவிரண்டினோடு கன்மமலமுமி ல்லையாய் முடியும்'' என்று போதிக்கின்றது. இதிலான்மா விறைவனோடொற்றுமைப்பட்டு, அவவிறைபணியினிற்றலே* முன்னும், மலமாயாதிகளினது நிவிர்த்தியைப் பின்னுய கூறியிருக்கின்றது. மேல்சிற்றுரையிற்காட்டிய ஆதரவிலோவெனின், பாசவிடுதிமுன்னும் தெளியுமுணர்வுபின்னுங் கேட்கபபடுகின்றன. இவை யொன்றோடொன்று விரோதித்தலா லிவர் தேடியவாதர விவரைத் தியங்கவிட்டதெனலே யமைவுடைத்து. அன்றியுமிவர் பத்தாஞ்சூத்திரமுழுதுந் தெளிதன்ஞானத்தைப் போதிப்பதென்றார். இவரெடுத்துக்கொண்ட சிற்றுரை அப்பத்தாஞ்சூத்திரம் "ஆன்மசுத்திப்பயனாகிய பாசவிடுதியைச் செய்துகொள்ளுமாறும், மேற் சிந்தனைசெய்தபொருளைத் தெளியுமாறு முணர்த்துவது" என்று தெரிவிக்கின்றது. பாசவிடுதியும், தெளியுமுணர்வும் வேறுவேறுவிடயமென வுரைத்த சிற்றுரையோடு அவற்றை யொரேவிடயமென வுரைக்கும் வரதுபோதம் பிணங்குதலா லினியிவரதுமதம மனமழிந்ததெனலே யமையும். இவ்வாறவதிப்படுத்தற்பாலதாகிய விவரதபசித்தாந்தங்கழியவே, அப்பத்தாஞ்சூத்திரம் "பாசக்ஷயம் பண்ணுமாறுணர்த்துதனுதலிற்று'' என வுரையாசிரியா கூறிய கருத்துரையை மேற்கொண்டதெனலே முடிவென்றறிக. இவ்வாறு தெளிந்திடாம லச்சிற்றுரையிற்போந்த "தெளியும்'' என்னுஞ்சொல்லைக் கண்டெடுத்து, அதுவே தெளிதன்ஞானத்துக் காதாரமெனக் கடைப்பிடித் திவராரவாரித்த திவரது ஞானபாவத்தையே வெளியாக்கியதென்க. இப்பத்தாஞ்சூத்திரத்துக்குக் கருத்துரைகூறிய வுரையாசிரியருளொருவரும் அது தெளிதன்ஞானத்தைப் போதிபபது என்று கூற முந்திலர். அதற்குச் சிவஞானமுனிவர் கூறியவாறு பாசக்ஷயத்தையே கருத்துரையாக வங்கிகரித்தனர். இன்னுமச் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானசித்தியா ருரையில் "அவவிருவகைப்பயனுள் அப்பெத்தநீக்கமாமாறு கூறுதற்கெழுந்தது பத்தாஞ்சூத்திரம்'' என்றுகூறியதுமுய்த்துணாந்தடங்குக. அன்றியும், "அறுத்திடன்மலங்கள்பத்தே''என்று பத்தாவதுசூத்திரக்கருத்

தையுணர்த்திய ஆப்தவாக்யமும் பிரமாணமாமென்க. இதுகாறும் யாங்தெளித்துக்காட்டிய வுண்மைகியாயங்களால சிவஞானபோதத்தின் பத்தாஞ்சூத்திரத்தைத் தெளிதன்ஞானத்தைப் போதிப்பதெனவும, அது "சிவனடியே" என்னுஞ் சேக்கிழார்பாடலின் முதலிரண்டடிக்குப் பொருளாமெனவும (விபவஸ்தைகெட) நமதன்பர் பிரசங்கித்தது நிஷ்பலமாயிற்றென்றறிக. அதனுலிவர் பிள்ளையாருக்குக் கற்பித்த பூர்வஜநமமும், அவரநதுஷ்கர்மத்திலெய்திய கேட்டல சிந்திதல தெளிதல்களும, பின்னரெய்திய தெளிதலின்குறைவும் வீணவார்த்தையாய் விலகியவெனலே சித்தம.

இவ்வுண்மை தெளிந்தின்புறுவார் பிள்ளையாருக்குப பூர்வபாசசம்பந்தங்களையும, தவத்தின் மிகுதிகுறைவுகளையு பகுதிகர்பபார்களோ? இவ்வாபாசங்களொன்று மனுகப்பெறுத பதவப்பொருளாயினா தாமென்பதை அப்பிள்ளையாருமேயன்றோ?

1. "பதியானஞானமுனிவன்"
2. "சுற்றுமுற்றுமாயினனவன் பகர்ந்தசொற்கள்"

என்னும் வசனங்களாற் பிரகாசப்படுத்தி யிருக்கின்றனா? இவ்வுண்மைக்கு விரோதமாக "தவமுதல்வர்சம்பந்தர்" என்பதற்கு நமது கூடற்கவிராயர் "முதன்மையான தவப்பேற்றினையுடையவராகிய பிள்ளையார்" என வுரையெழுதியதும அசமபாவிதமாயதெனவறிக. இனித் தவமுதல்வரென்பது குலமுதல்வரென்புழியுண்டாம் பொருளிலேயே பரிவஸாநமுறும. அன்றியும், "அகரமுதலவெழுத்தெல்லாம்" என்பதனேடியைந்து மணம்பெறுமென்க. எழுத்துக்களை யியக்கும் அகரத்தைப்போலத் தவத்தை யுயிர்களுக்கியக்குந் தலைவரென வதற்குப்பொருள்கூறுதலே தகுதியுடைத்து. அகரம் தான் பயன்வேண்டாது எழுத்துக்களுக்குப் பயன்விளைத்துத் தான் முதலாய்நிற்றல்போல வெமதுபிள்ளையார் தமக்கெனவோர்தவம்வேண்டாது உயிர்களுக்குத் தவத்தை யுயிர்க்குயிராயிருந் தியங்கப்பண்ணிப் பயன்விளைத்து முதல்வராய் விளங்குவரென்பது வெளிப்படை. இவ்வுண்மைபோதரவேய

ன்றோ "தவம்பெருக்குஞ்சண்பையிலே தாவில்சராசரங்களெல்லாஞ்-சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தார்" என வருஞ்மொழித்தேவ ரருளிச்செய்து உபசாந்தவாழ்வெய்தினர்? பூர்வமும் பின்னும் பிள்ளையார் தவப்பாட்டினையெய்திய சதுரரென்றிவரோதிய திவ்வாறெறுதுங்கலா லினி யவரதுண்மை கண்டுரைசெய்தா ருரையுஞ் சிலவீண்டுவரைகிற்பாம.

ஒழிவிலொடுக்கச்சிறப்புப்பாயிரத்துரை.

இதில்,

1. "ஓதியுணர்ந்த வவ்வாசாரியர்க்கெல்லா மவரவரறிவின்க ணருளுருவாய்நின்றறிவித்து மாசாரியவுருவாய் வெளிநின்றநுக்கிரகித்து நின்றனர்"

2. "பிள்ளையா ரிவ்வவதாரத்தின மேனின்ற வவதாரத்தினுங் குமார சற்குருவா யரனார்க்குமகத்தியனார்க்கு முபதேசித்தருளிய வாசாரியத்தலைமையையுங் குறித்தது"

3, "இதனை யுடையபிள்ளையாருந் தமதுகடவுட்டன்மை வேறுபடாது தப்புருடவடிவங்கொண்டுநின்ற தம்மை யன்பானுள்ளுன்றி நோக்கினார்க்குக் குமாரசற்குருவென்னும் பெயர்கொண்டளவிகந்த சூரியருதயம்போன்றொளிவீசுந் தம்முன்னுருவாய தெய்வத்திருவுருவுட்கொண்டு விளங்கக்காட்டி நின்றனர்"

4. "தலையில்வைத்து என்றது தலைமேல்வைத்து என்றமையான் மறைமுடிக்கண்ணே வயங்காநின்ற வச்செல்வத்திருவடியின சீர்மை தோன்றிற்று"

என்னும் வாக்கியங்கள் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. இவற்றைநோக்கினார் "முதன்மையான தவப்பேற்றினையுடைய பிள்ளையார்" என்று பூர்வபட்சிபாரெழுதிய புத்துரையை வெற்றுரையாக விலக்குதலேயன்றிச் சத்துரையாகத் தாங்காரென்க. இதுநிற்க.

இவர் "தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தா ரங்கிலையில்" என்பதில் "தவமுதல்வர்" என்பதற்குக் கூறியபொருள் தடுமாறிப்போன சங்கதியை மேலே தெரிவித்தாமன்றோ? இனித் "தாமுணர்ந்தாரங்கிலையில்" என்பதிலிவர் கையைக்காட்டியதையுங் கொஞ்ச மெடுத்திசைப்பாம். இதில், "அங்கிலையில்" என்பதற்கு "ஞானபோனச மூட்டியருளிய வம்மையுடனே சிவ

பெருமானைத் தரிசித்த வக்கிலேயிலே'' என வோரிடத்திலும், ''ஞானபோனக முண்ட வக்கிலேயில்'' என மற்றோரிடத்திலும் பொருள் விரித்தனர். இரண்டில எது மெய்யுரை? எது பொய்யுரை? அன்றியு மிதற்கிவர் பதசார மெழுதியதில் ''இவ்வகை ஞானங்களை யிடையீடின்றிப் பெறுதலின் அக்கிலேயிலேயே எனவும்'' எனவோரிடத்திலும், ''ஞானபோனகமுண்ட வக்கிலேயிலென்றமையால் ஏகமாயஞானத்தை யுணரப்பெற்றமையும்'' என மற்றோரிடத்திலும் பிரசங்கித்திருக்கின்றனர். ஈண்டிவர்கூறிய அநேகஞானங்கள் மெய்யா? அல்லது ஒருஞானமே மெய்யா? ''அக்கிலேயில்'' என்பது காலத்தைக் காட்டுவதன்றி யாண்டும ஞானப்பிரசம்சைக் கிடந்தராதாகையாலாண்டிவர்கூறிய இரண்டுவிதஞானமு மமையாவென்பதே நிச்சயம். இதுநிற்க.

இவர், கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதல் - நிட்டைகளில முதலிரண்டுஞானங்களைப் பிள்ளையாருக்குப் பூர்வஜந்மார்ஜிதபலமாகக்கூறியதனால் எஞ்சிய தெளிதல்-நிட்டைகளே பின்ஜந்மத்தி லவருக்கு ஆர்ஜனமாகத் தக்கவாம். இதற்கு விரோதமாக விவர் கலைஞானமென்பதொன்று தெளிதனிட்டைகளுக்கிடையிற் கண்டுகூறினர். பின்னரிவரோ இது யாதெனவாசங்கித்துப் பிள்ளையார் ''முற்பிறப்பிலே கலைஞானத்துள் கன்மகாண்ட உபாசனகாண்டங்களை முற்றுமுணர்ந்து ஞானகாண்டத்திற் கேட்டலுஞ் சிந்தித்தலு நிரம்பி'' னராகையால், ''சிவபெருமான் முன்னின்று முற்குறையாகிய தெளிதலையு மெய்ஞ்ஞானத்தையு மவர்க்குணர்த்து மிடத்து, அவரறிவின்கண் கலைஞானந் தானேயிடையில் விரிந்தது'' என்றார். இதற்கு ''சூரியன் பக்குவமாகிய தாமரைநாளரும்புகளை மலர்த்துமிடத்து முன்னுளலர்த்தப்பட்டிராவிற்குவிந்திருந்தமலர்க ளவற்றினிடையே தாமேவிரியுமாறுபோல'' என வோருபமானமு மெடுத்திசைத்தார். இனியிவற்றினுபாசத்தை முறையே களைந்தெறிவாம்.

இவர், தெளிதல்-நிட்டைகளுக்கிடையிற் கொள்ளற்பாலதெனவுரைத்த கலைஞானத்துள், கன்மகாண்ட உபாசனகாண்டங்க ளந்தர்க்கதமென்று மேலேகூறியிருக்கின்றார்.

அல்றியும் ஞானகாண்டத்துள், கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதல்-நிட்டைக ளந்தர்க்கதமென்றும் நவின்றிருக்கின்றார். அதனால் ஞானகாண்டத்தையும், அதிலந்தர்க்கதமாகிய கேட்டல் முதலியவைகளையுங் கலைஞானத்தினின்றும் பிரித்தோத இவரான்முடியாது. இவரது கருத்தின்படிக் கலைஞானமென்றபோதே எல்லாஞானமு மதிற் கொள்ளக் கிடக்கின்றன. இங்ஙனமாக, இவர் "சிவனடியே" என்னும் பாடலில் தெளிதன்ஞானம், அநுபூதிஞானம் என்பவற்றிற்குவேறாகக் கலைஞானமொன்றுளதென விசைத்தமையாதோ அறிகிலம். கலைஞானத்துக்கும், ஏனையஞானங்களுக்கும் பேதந்தெரிந்து பேசவறியாத விவர்தாமு மொருசித்தாந்தபிரவர்த்தகராயினாரன்றோ? ஈண்டிவரது பிரசங்கம் தலைதடுமாறியமுறைமையா லிவர்தேடியவுபமானமும் நிஷ்பலமாயினதறிக.

அன்றியுமவ்வுபமானம் அவரது சித்தாந்தத்தையேற்கினும் பிரயோஜனகாரியாகமாட்டாது. எங்ஙனமெனின், தாமரையானது சூரியனுன் முத்தொழிற்படும். அவ்வாறு தொழிற்படுங்கால் இன்றுஅரும்பியது மறுநாள் மலர்ந்தும், அடுத்தநாளுலர்ந்தும் முதல்கெடுவதே நிதரிசனம். சொரூபங்கெடாமலென்றுமொருபடித்தாய்விளங்குஞானப்பிரசாரஸந்தர்ப்பத்திலெங்ஙனே யிவ்வுபமானம் பயன்படும்? முன்னுளலர்த்தப்பட்டிரவிற்கூம்பியமலர்கள் பின்னர்த் தாமேவிரியுமென்றதும் அலங்கதமாம். தாமரை முதனாள்மலர்ந்ததும், மறுநாள் விரிந்ததுஞ்சூரியனாலேயேயாகையால், இடையில தானேவிரிந்தது என்றது பொய்யாம். அது முதனாள் விரிந்ததுநிற்க, இரண்டாவதுநாள் விரிந்ததென்பது அதனழிவுபாட்டுக்குஆரம்பகாணங் கண்டுகூறியபடியாம். அதவா அது இடையில் விரியினும்விரிந்திடுக, உபமேயமாக வெடுத்துக்கொண்ட தெளிதல் நிட்டைகளுக் கிடையில்விரிந்த கலைஞானத்துக்கு அதுபொருந்தாது. ஏனெனின், கலைஞானம் முன்னாளலர்த்தப்பட்டுக் கூம்பியிருந்த மலர்போல்வது. இக்கலைஞானம் தெளிதன்ஞானத்துக்குப்பின்னும், அநுபூதிஞானத்துக்குமுன்னும் விரிந்தவாறென்னை? முன்னாளலர்ந்து அன்றிரவிற்கூம்பியமலர் மீண்

மேலருங்காற் பின்னுளவருமலரின்முன்னாயினு மல்லதுடனா யினு மலருமேயனறி அப்பின்னுண்மலர்ந்திமேலதின் பின்னர் மலர்ந்திமெனல கூடாது. அவ்வாறுமலர்ந்தவிடத்து மஃ தொரோகாலத்தின் மலர்ந்த விரண்டுமேலர்களி லொன்றற்குப் பின்னும், மற்றொன்றற்குமுன்னு மலர்ந்ததெனல் யாங்ஙன ம? இந்தவிபரவஸ்தையா விவரெடுத்துக் கொண்ட(கும்பிய தாமரைமீண்டுமவிரியும்) உபமானம் இவரதுபமேயத்தைச் சாதிக்கும் வலியிழந்தழிந்ததெனவறிக.

இவரிவ்வளவிலமையாமல் தெளிதன்ஞானத்தை யிர ண்டாகப் பிரித்தார். இவ்வாறிவர் பிரித்துப் பிரசங்கித்தற் கா தாரமாய்நின்ற பிரமாணம்யாது? இவர்பிரித்தவாறு கொள்ளி ன், ஞானம் ஐந்தென்னும் பிரசங்கமேயன்றோ நிகழும்! ஞானவேள்வியைந்து,ஞானம்நான்கு என்றுணர்த்துஞ் சித்தி யாருக்குமுன்ன ரிவரது சீரிழுந்தபிரசங்கம் எங்ஙனேமணம் பெறும்? இனியிவர் தெளித விரண்டுவிதமென்றதுபோல ஏனை ய்கேட்டல் - சிந்தித்தல் முதலியவைகளுக்குந் தனித்தனிப் பிரிவுகள் கண்டுகூறுவது மாவசியகமாம். அப்படிக் கூறவ ருங்கால், நூல்வரம்பையழிக்கு மஸம்பாவிதஞானங்களெண் ணிலவந்திடையினுமையும். அப்போததற்கு ஞானப்பிரசங்க மென்னும் பேரழிந்து அஞ்ஞானப்பிரசங்கமென்னு மபிதான மே சிறக்கும். இவர் நேர்வழியைவிட்டு நிலைதப்பியபடியினா லன்றோ வெண்ணியவெண்ணியாங்கிசைத் திடர்ப்படலுறுகி ன்றார்! அந்தோபாவம்! பாவம்!! சேக்கிழார் பாடலுக்குரை செய்யப்புகுந்த விவர் முதல் நான்குஞானங்களை யங்கீகரித் துக்கொண்டார். அவற்றுள், முதலிரண்டுஞானங்களை யச் செய்யுளி லையையாவென்றார். மூன்றாவதாகிய தெளிதன் ஞானத்தை யிரண்டாகவுடைத்து அச்செய்யுளின் முதலிர ண்டடிகளுக்கு (மறையே யொப்படைத்தார். இனி யெஞ் சிய நிட்டைஞானத்தை அநுபூதிஞானமென் றங்கீகரித்தார். இவரது கருத்துக்கலங்குமாறு கலைஞானமொன் றதிகங்காண ப்பட்டதை முன்னரச்செய்யுளி லமையாவென்று தள்ளிய கேட்டல் சிந்தித்தல்களைனறு பின்னர் இளக்கவிளைந்தார்.

இவர் (பிள்ளையார் முன்ஜந்மத்தி லார்ஜித்தஞானத்தை) வருவித்துக் கூறுவதனாலும், அல்லது அவ்வவதாரத்திலடைந்த ஞானத்தை(யாம்கூறுவதுபோற்) கூறுவதானாலும் அச்செய்யுளில் கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதல்-நிட்டைகளே பெறப்படலா லெமது சித்தாந்தத்திற்றானே யிவரதுபிரசங்கம் வியாப்பியமா யடங்கியதெனவறிக.

இனி யாம் அச்செய்யுளின் முதலடியில் சிந்தித்தன்ஞானமும், இரண்டாவதடியில் தெளிதன்ஞானமும், மூன்றாவதடியிற் கேட்டல் - நிட்டைஞானங்களும் பெறப்படுவனவாக நிறுவியுள்ளேம். இவற்றுள், மூன்றாவதடியிற்போந்தகலைஞானத்தைக் கேட்டன்ஞானமென்றது கூடாதெனவும், கேட்டன்ஞானமென்றது ஞானகாண்டப் பிரசங்கத்தின்மாத்திரமே பயன்படுமெனவும், அக்கலைஞானம் கன்மகாண்ட உபாசனகாண்ட ஞானகாண்டங்களின் வடிவமாயிருப்பதெனவுமிவர் பிரசங்கித்து எம்மை மறுக்கலாயினர். இவரெம்மை மறுப்பதன்முன்னர் அக்கேட்டலோடு சிந்தித்தலையுஞ் சேர்த்துக் கலைஞானமென்று இவர்கழறிய தென்னமதியோ? இவருக்குக் கலைஞானமென்றமாத்திரத்தானே கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதல - நிட்டைகள் பொருளாய் நிற்கவும், இவரோ கேட்டல் சிந்தித்தல்களைமாத்திர மதற்கொப்படைத்து, ஏனைய தெளிதல்-நிட்டைகளை யதினின்றும் விஜாதிஞானங்களாக வேறுபடுத்த விசைந்தார்? இனியிவர் கலைஞானமென்றதற்குக் கொண்டபொருளே தவறு. என்னெனின், கலைஞானத்திற் கன்மகாண்ட - உபாசனகாண்ட-ஞானகாண்டங்களும், ஞானகாண்டத்திற் கேட்டல - சிந்தித்தல் - தெளிதல்-நிட்டைகளு மிவரொப்பி யிருக்கின்றாரன்றோ? அதனாலிவருக்குக் கேட்டல் = ஞானநூலைக்கேட்டலும், சிந்தித்தல் = ஞானநூலைச்சிந்தித்தலும், தெளிதல் = ஞானநூலைத்தெளிதலும், நிட்டை = ஞானநூலை யநுபவித்தலுமென்று கூறுவதாகியபொருளே யொப்பமுடிந்திருக்கின்றது. இது சர்வாசங்கதமாம். இவரிவ்வழியிலுநில்லாமல் கேட்டல்-சிந்தித்தல்கள் கலைஞானத்திலடங்கியன வெனவும், இவற்றின்வேறாயு

ள்ளவை தெளிதல் - நிட்டைகளெனவுங் கூறினாராகையால்
இவருக்குச் சப்தங்களேயன்றி அவற்றினர்த்தங்கடெரியாம
லாற்றி மலைகின்றாரென்று யாம்பிரஸ்தாபிப்பதிற் குற்றமி
ல்லை. இனி ப்ரகதஸங்கர்ப்பத்தில், யாம் எமது ஆசாரிய பிரபா
வத்தில் "வேதமுதலியகலைகளிலொருவன் பயின்றுவருங்காலவற்
றாற்பெறப்படுமுண்மை அவனது பரிபாகத்துக்கேற்பத் தேகான்
மவாதமுதல்சைவசித்தாந்த மீறாயுள்ள முடிவுகள் யாதானுமொன்றி
ற்றெரிவதாக முறலால், பொதுவாகவே கலைஞானமென்று முதன்ஞா
னத்தைக் கூறினார். அங்ஙனம் பயின்றுவருகையி லவற்றுட்டெளி
யவடித்தெடுக்கும்பொருள் சிவமொன்றே யாகையாலும், அதைச்
சிந்திப்பதே யவற்றின் றுணிபொருளாமாகையாலும் இரண்டாவது சிந்
தனைநிலையைச் சிவஞானமென்று கூறினர். அங்ஙனஞ்சிந்திக்குங்
கால் பாவனையாதிகளிலொழிந்து சிவம்வேறு தான்வேறாகாமலத்து
விதப்பட்டுநிற்குநிலையைக் கடைப்பிடித்துணர்த்து மவசரத்தையே
பாங்கினிலோங்கியஞானம் என்று கூறினர். அங்ஙனமிரண்டறக்
கலந்து சிவனோடுபிரிபடாது சிவபோகத்தி லிடையீடுபட்டுக்கிடந்த
வின்மேலிட்ட அநுபவம் வேறுகேட்கப்படாமையால் அந்தமுடிந்த
வநுபூதியையே மெய்ஞ்ஞானமென்று கூறினர். கேட்டல் - சிந்தித்
தல் - தெளிதல் - நிட்டை என யாம்காட்டிய அவசரங்களை அத்திரு
வாக்கிற்போந்த சொல்லடைகளைக்கொண்டே அறிவிப்பாம். கேட்
கப்படுந்தன்மையாலன்றோ சுருதி என்னும்பேரை வேதம்பெற்றது?
அதுவே கலைஞானமென்பது சர்வசித்தம். இதனால் அங்கேபோந்த
கலைஞானம் அமைவுபெற்றது. சிந்திக்குஞானம் இரண்டாவதென்
பது 'சிவனடியேசிந்திக்கும்'' என்று சூசிப்பித்தலால் விளங்கும்.
தன்னில்வேறாகாம லநந்யமாய்ச் சிவம்பிரகாசிக்குந்தன்மையையே
"பாங்கினிலோங்கிய'' வென்னுஞ்சொற்கள் வெளியாக்கின. நிட்-
டையை மெய்ஞ்ஞானமென்றது நிராக்ஷேபம். ஆயினந்தஞானங்களை
முறையேவைத்துக்கூறாமல் மாற்றிக்கூறிய தென்னையெனின், அத
னைவிளக்குவாம். இந்த ஞானங்களுக்குவிஷயமாகுஞ் சிவமாகியஞே
யப்பொருள் மநநமாகிய இரண்டாவது ஞானத்திலேதானே வெளிப்
படலால் அதனை முன்வைத்துக்கூறினர். ஞேயமாகிய சிவம் அநந்ய
மாய்த்தோன்றுமிடமாகிய ஞாதுருவைவிளக்கலால் "பாங்கினிலோ
ங்கிய'' என்று நிதித்யாஸநத்தை அதன்பின்னேவைத்தருளினர்.
ஞாதாவாகிய தன்பக்கனிகழு ஞேயமாகியசிவத்தை ஞானத்தாலன்
றியறியக்கூடாமையா லந்தஞானபீடமாகிய சிரவணத்தை அதன்
பின்னே யமைத்தருளினர். இவை திரிபுடியாகவிளங்கலால் திரிபுடி

யதீதத்தைக்காட்டுவதெனச் சமாதியை முடிவாகச்சாதித்தருளினார். அன்றியும், நம்பேரருளாள ரந்தஞானங்களை ஸாதனவழியிலொன்றன்பின்னென்றாகவெய்தாம லோரவஸரத்திற்றானே யெய்தினமொன்றுஞ் சுதந்தரத்தைக்காட்ட அவைகளை மாற்றிக்கூறினாரென்பதுமொன்று" என்று பிரசங்கித்திருப்பதை விவேகிகள்கவனிப்பது ஆவசியகமாம்.

இதிற்பெறப்பட்ட நான்குஞானங்களில், முன்னையவிரண்டு ஞானங்களுக்கு நூல்வேண்டப்பட்டமையும், பின்னையவிரண்டுஞானங்களுக்கு நூல்வேண்டப்படாமையும் வியக்தமாகியது. முதலில் நூலைக்கேட்டலும், பின்னரந்நூலாற்றுணியப்பட்ட மெய்ப்பொருள் சிவமெனக்கேட்டவாறு சிந்தித்தலும், பின்னர்ச் சிவம் தன்னில்வேறாகாம லேகமாய்விளங்குமுண்மையைத் தெளிதலும், அநந்தரம் யாமதெளிந்தோமென்பதுமொழிந்து சிவபூரணத்திலத்துவிதப்பட்டு நிட்டையாகிய சுவாநுபூதியினிற்றலுமாகிய நிலைகளே மீண்டுங்கேட்கப்பட்டமையாலும், சித்தியார் சுபட்சவுரையில் "ஞானநூலையோதல்" என்னுஞ்செய்யுளுரையில் "தெளிதற்கும் நிட்டைக்கும் நூல்வேண்டப்படாமையின நூலானாகற்பாலனவாய *ஏனையைந்துமே ஈண்டு வேள்வியென்றெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன" என்று சிவஞானயோகிகள் கூறுமாற்றானும் பூர்வபட்சியார் தெளிதல்-நிட்டைகளையுங் கலைஞானமென்று கொண்டதிரிபுணர்ச்சி அஸாமஞ்சஸமாயிற்று. இவரித்தெளிதனிட்டைகளைக் கலைஞானத்தில் வேறுபிரித்துமோதினாரன்றே வெனின், இவர் வேறுபிரித்தமை தெய்வத்துக்கே வெளிச்சம். இவற்றின்பாகுபாடறிந்தே யிவரோதினவராயி னொன்றேயொன்றுமுரணுமாறு இரண்டிடங்களி லிரண்டுவிதமாகச்சொல்லார். அன்றியுமத்தெளிதனிட்டைகளைப் பொருந்தாதவிடங்களிலெல்லாம் பொருத்த விசையமாட்டார். இவருக்கு "சிவனடியேசிந்திக்கும்" என்னும் விசேடணத்தை முத

---

*ஏனையைந்துமென்றது=ஞானநூலினையோதல், அதனையோதுவித்தல், அதன்பொருளைக்கேட்பித்தல், கேட்டல், அதனைச் சிந்தித்தல் என்பனவாம்.

விற்பெற்றுவந்த வோர்ஞானம் தெளிதன்ஞானமாயவாறு எப்படியோ அறியேம். சிந்திக்கும் என்னுஞ்சொல்லுக்கு இவர் தெளிதல் என்று பொருள்கொண்டது இவர்போன்ற படிப்பாளிகளே சந்தோஷிக்கத்தக்கது. இவர் நியாயமும் பிரமாணமுங் கருதாதுரைப்பனவெல்லா மிவருக்குமாத்திரமே பிரயோஜனமாகத்தக்கனவென்றறிக. இவரதுநிலைமை யிவ்வளவினதாயிருப்பதுணராமல கலைஞானத்தைக் கேட்டன் ஞானமென்று யாம்கொண்டது பிசகென வொன்று கூறினாரன்றோ? இவர எம்மேலேற்றியபிசகு இவர்மேலுமேறியிருப்பதை முன்னமெடுத்துக் காட்டியுள்ளோமாயினும், அவர் வினவியதே பிசகென மீண்டு நிரூபிப்பாம். கலைஞானம் என்பதற்கு வேதமுதலிய கலைகளென்று யாம்பொருள்கூறினும். அவ்வேதமாகியகலை சுரோத்திரத்திற்கு விஷயமாதல்கருதியே அதனைச் சுருதியென்று மேலோர்கொண்டனர். சுருதி யென்னும் பேரே வேதத்தைக் கேட்டன்ஞானமென்று கூறுதற்குறுதியயத்தலின் னிஃதுணராம லிவருரைப்பனவெல்லாம் பெரியாரவைக்கட் பேணற்பாலனவல்லவென்றுணர்க. இதனை முன்பே ஆசாரியபிரபாவத்தில் யாம்விதந்துள்ளேம். இனியிவர் கேட்டன்ஞானமென்றது ஞானகாண்டப்பிரசங்கத்தின் மாத்திரமே பயன்படத்தக்கதெனவும், அதனால் அந்த ஞானகாண்டத்துடன் கன்மகாண்ட உபாசனகாண்டங்களையு முணர்ந்த பிள்ளையாரிடம் அது பிரயோசனப்படுமாறெங்ஙனமெனவுங் கடாயினராகையா லதற்கும் இறைதந்தொழிப்பாம். பிள்ளையார் கன்மகாண்ட உபாசனகாண்டங்களையெல்லா முணர்ந்திடினு மவை ஞானகாண்டத்திலடங்கி வியாப்பியப்படுதலின் வியாபகமாய்நின்ற ஞானகாண்டத்தையே சேக்கிழாரெடுத்தோதினாரென்க. இதனை முன்புமெடுத்திசைத்திருக்கின்றோம். வேதத்திற் சதுர்விதபுருஷார்த்தங்கள் கேட்கப்படினுந் தருமம் - அருத்தம் -காமம் என்னு மூன்றும் பூர்வபட்சமும், வீடொன்றே சித்தாந்தமு மாயிருத்தல்போல வேதம் அல்லது கலைஞானத்திற் காண்டத்திரயங்கள் பெறப்படினுங் கன்மகாண்டம் - உபாசனகாண்டம் என்னுமிரண்டும் பூர்வபட்ச

மும், ஞானகாண்டமொன்றே சித்தாந்தமுமாம். புருஷார்த்தத்தை நாம்கூறுங்கால் வீடொன்றே நிலைபேறுயிடுதல்போலக் கலைஞானத்தை நாம்கூறுங்கால் ஞானகாண்டமொன்றே நிலைபேறுயினதறிக. இந்த ஞானகாண்டத்தையே சேக்கிழார் கூறியதற்கிணங்க யாமுங் கேட்டன்ஞானமென்று கூறிமுடித்தாம் இந்த ஞானகாண்டத்துள், இதனைப் பிரதிபாதிக்குங் கலைஞானம கேட்டல் - சிந்தித்தலகளையே புரோவாதாநுவாதங்களாகப் பிரகாசப்படுத்துமன்றி யேனைய தெளிதல் - நிட்டைகளை யுடனகொண்டுணாதது மநுபவவேத்யமாகமெனவறிக.

இன்னுமிதனை யுபமானமுகத்தா லினிது பிரகாசப்படுத்துவாம். ஒருவனை "கல்வியிற்பெரியவன்கம்பன்" என்று புகழ்ந்ததாகக் கொள்வோம். அதனை நாமவிரிக்குங்கால அக்கமபன் இராமாயண பாரதமுதலிய பிரஸ்தாபங்களையெடுத்தோதுவதொழிந்து அவனுக்கு நெடுங்கணக்குவரும், எண்சுவடிவரும், நிகணடுவரும், நன்னூல்வரும் என்று பிரசங்கித்துக் காலப்போககுச்செய்தல் கூடுமோ? இவற்றையெடுத்து விரித்தோதாலமையா லவனுக்கிவை தெரியாவென்று யாரோனுங்கொண்டு குறைபடுமோ? இதனையுய்த்துணர்வார் ஞானகாண்டத்தையே புணர்ந்தார் பிள்ளையாரென்று சேக்கிழார்கூறியவிடத்தும, யாமதனைவிரித்தோதியவிடத்தும அப்பிள்ளையாருக்குக் கன்மகாண்ட உபாசனுகாணடங்களை வருவித்துரையாதது குற்றமென்றுவது, அவருக்குக் கன்மகாண்ட உபாசனுகாணட தருமங்கள் தெரியாவெனவாவதுகூறிப் பரிபவமெய்தாரென்க. இதுகாறும் யாமதெளிவித்த நியாயங்களால் ஞானகாண்டமொன்றற்கே கேட்டன்ஞானமென்னும் பெயர் கூடுமெனவும், ஏனைய கன்மகாண்ட உபாசனுகாண்டங்களுக்கு அது கூடாதெனவு மிவர்பிரசங்கித்தது நிஷ்பலமாயிற்று. இனிக் கன்மகாண்ட முதலியன கேட்டல் என்னும் பெயரைப்பெறுதாயின், அற்பசுருதியென்பது யாது? கன்மகாண்டமுதலியன அற்பசுருதியாயினமை கொண்டேயன்றே ஞா

னகாண்டத்தைப் பிரபலசுருதி யென்று வழங்குகின்றனர் பெரியோர்? கன்மகாண்ட உபாசனாகாண்டங்களும், ஞானகாண்டமுமாகிய கலைஞானமடங்கலுமேயன்றோ சுருதியென்னும் பேர்பெற்றுக் கேட்டன்ஞானமாகச் சிறந்திருக்கின்றன? அன்றியும், கதாசிரவணம் - புராணசிரவணம் - வேதாந்தசிரவணம் - சித்தாந்தசிரவணமுதலிய பிரயோகங்களாலுங் கலைஞானமடங்கலுக்குங் கேட்டன்ஞானமென்னும் பெயர் கேட்கப்பட்டமை சித்தாந்தமாயிற்று. இவற்றுட்சிறப்பாக ஞானகாண்டத்துட்போந்த சிரவணத்தையே கேட்டலென்று நிர்விவாதநிலையில் யாம்நிறுத்தியதும் நிலைபேறாயிற்று. இவ்வுண்மை யுணர்ந்தவர்கள் நமது மதுரைப்புலவரதுஞானத்தை மணமிழந்தஞானமென்றே மதித்தொதுக்குவரென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இவரிம்மட்டிலமையாமல் "பவமதனையறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கிய ஞானம்" என்பதைத் தெளிதன்ஞானமென்று யாம் பிரஸ்தாபித்தது சொன்னிலையாற் பொருட்படவில்லையெனவும், யாம்கூறியஞானங்கள் பிள்ளையாருக்கு நிகழ்ந்த ஞானப்பேற்றின் முறைமையோடு மாறுபடுகின்றனவெனவுங் கூறினார். அன்றியும், யாம் சிந்தித்தல்-தெளிதல்-கேட்டல்-நிட்டை என்று கொண்டவமைதி முறைபிறழக்கூறிய குற்றத்தின்பாற்படுமெனவும் பிரசங்கித்து மாழ்கின்றார். எமது ஆசாரிய பிரபாவம் படித்தவர்க் கிவ்வாசங்கைகள் வெகுதுச்சமென்க. "பாங்கினி லோங்கிய" என்பதற்கு "ஞாதாவாகியதன்னிடத்தில் ஞேயமாகியசிவம் அநந்யாயோங்கிய" என்று யாம் பொருள்கூறியதைக்காட்டிலுமிவர் சொன்னிலையாற்றெளித்துக்காட்டும் பொருள் யாதோ? பாங்கு என்பது பக்கல் என்றபொருள்படலால், பாங்கினில் என்பதற்குத் தன்பக்கலில், அல்லது தன்னிடத்தில என்று யாம் பொருள்கொண்டாம். ஆன்மாவாகிய தன்னிடத்திற் சிவம் பிரகாசிக்கக்காண்டலே தெளிதன்ஞானமாம். இதுவே சரதமென்பதைச் சிவஞானயோகிகள் சித்தியார் பொழிப்புரையில "சிந்தித்ததனைத் தன்னறிவின்கண்ணே சிவஞானத்தான் மாசறத்தெளிந்து மறியலாம்"

என்று விளக்கியதனுனுந் தெளியலாமென்க. இத்தெளிதல் ஞானத்தின் அமைதியைச் சொன்னிலேயால் யாம்விளக்கிய திவருக்கு விபரீதமாகத் தோன்றியது அதிசயமன்று. ஏனெனின், இவர் "அங்ஙனம் பிள்ளையாருக்கு நிகழ்ந்து சிந்திக்குஞ்சிந்தனையைச் சிவனடியே சிந்திக்குமெனவும்" என்றுகூறிவிட்டு, இதனைச் சொன்னிலேயாலமைந்த தெளிதன்ஞானமென்று பிரசங்கித்தவராகையா லிவர்தேடிய வமைதியோடொவ்வாததெல்லா மிவருக்கு விரஸமாவது ஸஹஜந்தான். சிந்தித்தலைத் தெளிதலென்று பிரசங்கித்து இவர் விரோதித்ததுணராமலதனை மெயமேலேற்றியது கல்விமணமறியாதார் கழகத்தின் மாத்திரமே கனம்பெறுமென்க.

இனியிவர் யாம்கூறியஞானங்கள் பிள்ளையாருக்கு நிகழ்ந்த ஞானபபேற்றின் முறைமையோடு மாறுபடுகின்றனவெனவொன்று கூறினரன்றோ? இதுகாறும் யாம் விளக்கிக்காட்டிவந்த நியாயங்களால் பிள்ளையாரது ஞானப்பேற்றின்முறைமையோ டிவாதவாந்தரப்பிரசங்கமே விரோதித்தவலப்பட்டதென வுணர்ந்து விவேகிகள் வெறுத்திடுவரென்க. "அரங்கின்றி வட்டாடலற்றே நிரம்பிய - நூலின்றிக் கோட்டிகொளல்" என்னுங் குறளுக்கிவ ரிலக்காகி நால்வரம்பினிற்றலொழிந்து பிள்ளையாரிடங்கற்பித்த ஞானப்பேற்றின்முறைமை கேவலம் அலங்காத்யவாதமாயினதெனலே யமைவுடைத்து.

இன்னுமிவர் கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதல் - நிட்டை [illegible] முறைபிறழக் கூறப்படுதலடாதென வொன்று பிரசங்கித்துள்ளாராகையா லதனையும் பரிஷ்கரித்திடுவாம். "சுவையொளியூறோசை நாற்றமென்றைந்தின் - வகைதெரிவான்கட்டேயுலகு" என்னுங்குறளில் சப்த ஸ்பரிச ரூப ரஸ கந்தங்கள் முறைபிறழ வமைக்கப்பட்டிருத்தற்கு இவரினி யென்செய்வார்? இப்படியே திரிகடுகம்-திருவள்ளுவமாலை முதலியநூல்களிலும்முறைமாற்றங்கள் பலவுள. இனி யிவரிந்தநூல்களையுங் குறைகூறித் தலைதடுமாறுவார்போலும். முறைமாற்றத்தைப் பிழையென்றுகருதி முன்வெளிப்பட்டார்க்கெல்லா மவ்வ

ப்போதே யாம் விடையளிப்பித்து முடிவுசெய்தவிவருணை ரார்போன்று மீண்டுமதனை யெடுத்தெமக்குப் பூச்சிகாட்டியது சர்வாசங்கதமென்க. இதுநிற்க.

இவரதாபாசத்திரட்டில் சிவஞானபோதம் பாசவிடுதியைக்கூறும பத்தாஞ்சூத்திரத்திலுள்ள "இறைபணிநிற்க" என்னும்பகுதியைமேற்கொண்டு அது பணிநிற்குஞானமாமெனவும், அதனையே "பவமதனையறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கிய ஞானம்" என்று சேக்கிழார் கூறினாரெனவு மிவர் பிரசங்கித்திருக்கின்றார். இதுவுமஸங்கதமேயாம். எங்ஙனமெனின், சித்தியாரில "ஞானயோகக் கிரியை சரியை நாலு நாதன்றன்பணி ஞானி நாலினுக்குமுரியன்" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதில், இறைபணி அல்லது நாதன்றன்பணி யென்பது ஞானமும்-யோகமும - கிரியையும் - சரியையும் ஆகுமென்று துணியப்படுகின்றது. இங்ஙனமாக, இவரதனை ஞானமாத்திரமாகத் துணிந்தது எதனால்? இறைபணியிலடங்கிய ஞானத்தையே ஆண்டு யாமகூறியதெனின், ஞானத்தினோர்கூறு இறைபணியென முதற்கட்கூறியதனோடு இறைபணியினோர்கூறு ஞானமென்னுமிது விரோதப்பட்டழியுமென்க. இதனால், யாம்விடுத்த ஞானயோகக்கிரியாசாஸ்திர மிவரதிறைபணிஞானத்தைப் பேதித்தொழித்ததெனலே யமைவுடைத்து. இவ்வுண்மையை யுணர்ந்திடாம லிறைபணிநிற்குஞானமென் றிவரிசைத்தபுதுமை சைவநூற்றெறிவிழுந்த மருளினையே யிவருக்குச் சாதித்தது.

இவரிவ்வளவிலமையாம லிவரதுசுவடியின் ஆறாவது பக்கத்தில் ஊரிலுள்ளஞானங்களையெல்லாம்பிள்ளையாருக்கு ஊட்டியுபசரித்தார். ஞானம் என்னுஞ் சொல்வந்தமாத்திரத்தானே யாவுமிவருக்கு ஞானங்களாயிடின், அடாஞானம் *மிடாஞானம்-தடிஞானம் - போலிஞானம்-பொய்ஞ்ஞானம் விபரீதஞானம்-அஞ்ஞானம் என்னுஞானங்களு மிவர் தேடத்தக்க ஞானங்களாதற் கிழுக்கென்னோ கேட்டலாதி நான்கு

---

*கடஞானம்.

ஞானங்களையன்றி வேறுஞானங்களுஞ் சேக்கிழார்வாக்கிற் பெறப்பட்டனவென்று இவர்பிரசங்கித்தது அஸாமஞ்சஸமெனலே யமைவுடைத்து. இனி ஞானப்பிரசம்சை சிவஞானபோதம எட்டாஞ்சூத்திரத்திற்றானே செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வெட்டாஞ்சூத்திரத்திற்குக் கருத்துரையெழுதிய உரையாசிரியரது வாக்கியங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றோம்.

சிவஞானபோதம

எட்டாஞ்சூத்திரக்கருத்துரை.

1. "ஆன்மாக்கள் ஞானத்தைப் பெற்றுணருமுறைமை கூறுகின்றது." பாண்டிப்பெருமாள்.
2. "இது ஞானத்தினை யுணருமுறைமை கூறுகின்றது." மற்றொரு உரையாசிரியர்.
3. "சிவஞானத்தினை யுணருமுறைமையினை யுணர்த்துதனுதலிற்று." சிவஞானமுனிவர்.

இவற்றைத் தெரிந்து, இன்னோரிவ்வாறு கோடற்கியைபுண்டாமாறு எல்லாச்சூத்திரங்கட்குங் கருத்துரைதெரித்த அபியுக்தராவார்

"மறைப்பினைநீக்கிஞான வாரியைநினைத்தலெட்டே"

என்று கூறியதையு முய்த்துணர்வார் அவ்வெட்டாஞ் சூத்திரத்தின்பாலனவாய கேட்டலாதி நான்குஞானங்களையே ஆதரித்தின்புறுவதன்றிப் பத்தாஞ்சூத்திரத்தைத் தடவிப்பார்த்துக்கொண்டு பரிபவமுறாரென்க. இதுநிற்க.

ஞானசதுஷ்டயநிருபணம்.

சிவஞானசித்தியார்

"கேட்டலுடன் சிந்தித்த றெளிதனிட்டை
கிளத்தலென வீரிரண்டாங் கிளக்கின்ஞானம்"

என்றுகூறுகின்றது.

சிவஞானதீபம்

"தெரிவரியஞானமுநாலாகுங்கேட்டல்
சிந்தித்தறெளிதனுயர்நிட்டையென்றே"

என்றுகூறுகின்றது.

சித்தியார்பொழிப்புரையில்

சிவஞானயோகிகள்

1. "மேற்கூறிய ஞானவேள்வியைத்தனுள் முன்னையமூன்றினும் ஆசிரிய னறிவுறுக்கு முண்மைஞானம் நிகழாமையின், உண் மைஞானமெனப்படுவன வினைக் கேட்டல் சிந்தித்தல்களும், சிந்தித்ததனைப்பின்னர்த் தெளிதலும், தெளிந்தவாறேயதன் பினிட்டைகூடுதலுமென்னு நான்கேயாம்."

2. "இறைவனியல்பு அப்பெற்றித்தாயினும், அவனை அயலின்றவ னூலெனப்படும் வேதசாரமாகிய சிவாகமத்தி னனுபவமுடை ய தேசிகாருளிச்செய்யும் உபதேசத்தாற் கேட்டறியலாம். கேட்டதனை அதற்கனுகூலமான வளவையாற் சிந்தித்துமறி யலாம். சிந்தித்ததனைத் தன்னறிவின்கண்ணே சிவஞானத் தான மாசறத் தெளிந்துமறியலாம். அதனால் பாசக்ஷயம்ப ண்ணி நிட்டைகூடிச் சிவானந்தானுபூதியும் பெறலாம்."

என்றுகூறியருளினர்.

இவற்றால், உண்மைஞானமெனப்படுவன கேட்டல்-சிந்தித்தல் - தெளிதல் - நிட்டையென்னு நான்கே என்பது பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது.

இதுகாறும் யாம் (விபவல்லதையுண்டாமாறு) விளக்கிக் காட்டிய வுண்மையால், கேட்டல - சிந்தித்தல் - தெளிதல்- நிட்டைகளாகிய நான்கு ஞானங்களையே "சிவனடியே" எனு னும் பாடலில் ஸ்ரீ சேக்கிழார்சுவாமிகள் அருளிச்செய்தா ரென்று பிரகாசப்படுத்திய எமது "ஞானபேதவிளக்கம்" வே றுன்றிப் பொலிவெய்தியதுணர்க. அன்றியும், பூர்வபட்சியி னது பானுவுக்குப் பரிபவமுண்டாயினவாறுமறிக. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும். இதுநிற்க.

இவர் இன்னுமொருபுதுமை கூறியிருக்கின்றார். அது "இக்கவுரை திருவாவடுதுறை மகாசந்நிதானத்தின் பார்வைக்கனுப் புவித்துவந்தபின்பேரில், அந்த மகாசந்நிதானத்திற்கும் பின்னும் யா னெழுதியவுரைக்குதம் இவ்வுரைப்பொருளை மேறுஞ்சிந்து தெளிவு

விளக்கும்'' என்றுதொடங்கி, அதனடியில் விண்காலக்ஷேபஞ் செய்திருப்பதேயாம். இவரதுரை மகாசந்நிதானத்திற் கொருகால் அனுப்பப்பட்டிருந்தாலு மிருக்கலாம். அதுகொண்டே அது சிறந்திடமாட்டாது. அந்தமகாசந்நிதானத்தின் அங்கீகாரபத்திரமே முக்கியம் வேண்டற்பாலது. அஃதொன்றும பெறாமல் அந்தமகாசந்நிதானத்திற்குப் பின்னுமயான கடிதமெழுதினேனென்று இவர்பெருமைபேசியது இவருக்குப பரிபவதத்தையேயூட்டியதென்க. யாவரது அங்கீகாரத்தைப் பெறினும், பெறாவிடினும் நியாயமுகத்து நிலைபெறுவதொன்றே சர்வஸம்பிரதிபந்நமாகத்தக்கது. இவற்றை யினி நமதன்பர் சீர்தூக்கி உண்மைஞானமுணர்ந்து பரமபதியாகிய ஸ்ரீ ஜ்ஞாநஸம்பந்தப் பெருமானது திவ்யப்பிரஸாதமெய்தி ஸுகிப்பாராக. சுபம்! சுபம்!! சுபம!!!

வாழ்த்து.

''வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.''

வேறு.

'' வாழ்க ஞானசம் பந்தன்ம லர்க்கழல
வாழ்க காவிக ஞானங்கள் வணபொழில்
வாழ்க மாதுமை மாதவன் மாதவர்
வாழ்க நீற்றெழில் சைவமும் வாழ்கவே.''

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்ததேசிகாயநம:

*திருக்கண்ணப்பர்பிரபாவம்.

காப்பு.

"உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்
நிலவுலாவியநீர்மலிவேணியன்
அலகில்சோதியனம்பலத்தாடுவான்
மலர்சிலம்படிவாழ்த்திவணங்குவாம்."

நூல்.

பொன்மலிபுரிசடைப் புண்ணியற்கிட
மென்பதுகயிலையென் றிசைக்குமாமறை
அன்பினர்தொழுமது சேய்த்துநாமடைந்
தின்புறுகயிலைகா ளத்தியென்பவே. (க)

காணுமுன்கயிலையைக் கயிலையுண்டெனப்
பேணுதலெவன்வெறும் வார்த்தையேபிழை
பூணுருக்காட்சிசேர் கயிலைபொங்கொளி
தோணுகாளத்தியே யென்பர்தொன்மையோர். (உ)

வேதநாலாவதா விளம்புமூர்த்திசேர்
நீதிலாத்தானமீ தென்றுசெப்பலான்
மீதுசீபாமிடமிது வன்றிமேலுமோர்
காதல்சேரிடமுள தெனனல்கைம்மையே. (ங)

எத்தலமிதற்குமே லியம்பினும்மவை
இத்தலந்துரியமா யிலகலாலிதன்
சத்தெனவேகொள லாகுஞ்சால்புடைத்
தத்துவமறிந்தபேர் சாற்றுமுண்மையே. (ச)

---

*இஃது ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரநாயகரவர்கள் செய்தது. இனி ஏனைநாயன்மாரது பிரபாவமும் ஒவ்வொன்றாக வெளியிடப்பட்டுவரும்.

சொன்னவிப்பதியிடைச் சூழ்ந்துமாதவ
முன்னிழைத்தவர்பலர் முதல்வற்போற்றியே
அன்னவர்தம்முளோ ரனபர்வேடுவ
ரென்னவந்துதித்தவர் திண்ணனென்பவே. (௫)

தத்தையார்தாயிடைத் தந்தைநாகனுக்
கித்தரைபுகழ்மக வெனவந்தோன்றினார்
சத்தசத்துணர்பெரி யோர்கள்சார்ந்துசாம்
சித்தனென்றினிதினைத் தெடுக்குஞ்செம்மலார். (௬)

முற்பவங்களிற்சிவ பூசைமுட்டுறு
தற்புதமுறவிழைத் தான்றமாதவம்
பொற்புறவெய்தலாற் போந்துகானிடை
யெற்படிவத்தாகா ளத்தியெய்தினார். (௭)

நற்றவமுந்தலா னுடியம்மருங்
குற்றமாமலையினை நோக்கியொண்பொருள்
பெற்றிடுவாரெனப் பெரிதுளங்கனிந்
தற்றமிலவ்வரை யேறலாயினார். (௮)

ஏறினர்வரைமிசை யெதிரிற்கண்டனர்
வீறுமவ்வரைமுடி விளங்குஞ்சோதியை
மாறிலாவன்புரு வாயமாண்புடைப்
பேறெமக்காயினார் பெருமைபேசுவாம். (௯)

ஆயுமெய்யன்புரு வாகுந்திண்ணனார்
பாயுமால்விடைப்பரன பக்கமேவியிங்
காயவோர்துணையிலா தையநீயிருந்
தாய்கொலோவென்றழு தழுதுவீழ்ந்தனர். (௧௦)

எழுந்தனர்புல்லின ரீசன்மேனியைத்
தொழுந்தகையன்பினாற் சூழ்ந்துமோந்தனர்
அழுந்தியசிந்தையா ரரும்பினீர்விழி
பொழிந்திடகின்றனர் புளகம்போர்த்தனர். (௧௧)

எந்தைநின்மேனியென் னிலைத்திருப்பதென்
றந்தமிலன்பர்தா மருகுநின்றுதஞ்
சுந்தரக்கைகொடு நீவிச்சோதியார்
தந்திருமேனியைத் தாழ்ந்துநின்றனர். (௧௨)

உன்பசிக்கிரங்கிவர் தூட்டுவாரிலை
யென்பதின்றறிந்தன னென்செய்வேனெனக்

இன்புடைமாமணி யேயெனக்கனாந்
தன்டர்தாமலையிழிந் தார்வநீடினார். (௧௩)

வேட்டைமுன்புரிந்தொரு பனறிவீழ்ந்திடக்
காட்டகம்வைத்ததைக் காடன்காக்கவே
நாட்டிவந்தவரதை நாடிப்போயினார்
ஊட்டுதற்குமையிடத் தொருவனுண்ணவே. (௧௪)

வேறு.

கொன்றவிலங்கினைக்கூறு படத்துணித்துக்கொழுவியவைப்
பொன்றயங்குமுன்யாவும் பொருந்தவேவலிடைக்கோத்து
மின்றயங்குநெருப்பிடைவைத் தெடுத்தவற்றைமென்றுபார்த்
தின்றெமதுபெருமானுக் கிசைந்தவாமிவையென்றார். (௧௫)

கல்லையினிற்றேன்வார்த்துக் கலந்துசுவைபடவூனை
யொல்லைநதிச்சென்றுவாய் நிரம்பநீர்கொண்டோடி
வில்லைவிடாதெம்மருங்கும் வெட்சிமுதற்பூக்கொய்து
நல்லவர்தாங்குஞ்சிமேற் கொடுநடந்தார்நவைநீங்க. (௧௬)

கன்றைநினைந்துளங்குழைந்து கதறுமான்போற்கதறிக்
குன்றினமுடிக்கொழுந்தாகுஞ் சிவக்கொழுந்தைமுன்குறுகி
நின்றனையேதுணையின்றி நெடுவனையிலந்தோநான்
இன்றன்றேவிதுகண்டே னெனவுருகியிரங்கினார். (௧௭)

சந்தமறையாகமங்கள் சாற்றுமுறைப்படிபூசை
முந்துசிவகோசரியார் முடிக்கணிந்தமலர்யாவும்
தந்திருத்தாளணிந்தசெருப் பான்மாற்றித்தம்வாய்நீர்
அந்தமிலான்முடியிசையன் புமிழ்வார்போலாட்டினார். (௧௮)

குஞ்சியிசைக்கொடுவந்த குற்றமில்பள்ளித்தாம
மஞ்சிவருங்காளத்தி மலைக்கொழுந்தின்முடிச்சாத்தி
விஞ்சுநறுந்தேன்கலந்த வியனமுதூன்கல்லையினைச்
செஞ்சரணம்பணிந்தரனார் திருமுன்புவைத்துரைப்பார். (௧௯)

இனிக்குமிதுமென்றுசுவை பார்த்தேனிவ்வூனமுதம்
மனக்கினியாய்தேன்கலந்த மாமிசமிதுவல்லிலுமின்
றனக்காகப்பதமறிந்து கொடுவந்தேன்றூமா
லனற்குமைகைமாறுமலருந்துகவென்றருத்தினார். (௨௦)

அருத்தியபின்காளத்தி யப்பர்மருங்குறநின்று
வருத்துமேகினைவிலங்கு வகையெனவன்றிரவெல்லாம்
பருத்தசிலைகையேந்திப் பார்த்தவிழிமாறாமல்
கருத்தொருமித்தகலாத காட்சியுறவைகினார். (௨௧)

அன்றிரவுகழிந்ததற்பி னந்தர்திருமுகநோக்கி
யென்றனையேந்தனித்திங் கிருக்கவோநானிசையேன்
சென்றிதோவருகின்றேனெ னிகழ்வேட்டைமுடித்துன்பா
லொன்றியநினைப்பக்கமு மூன்வேண்டாவோவெனவுரைப்பார்.

உரைத்தெழுந்துசிறிதகல்வா ருன்மத்தர்போலிருப்பார்
சிரித்திடுவாரமீள்வாரொண் செல்வமேயெனவணைவார்
கருத்துநிகழ்ந்திடவேட்டை கருதிநடப்பார்பின்னு
மிருத்தர்கழனிவைநந்தனுக்கி நீங்காமனின்றிடுவார். (உ௩)

தம்பெருமான்பசிநினைந்து தளர்வெய்தியினித்தாழே
னெம்பெருமான்றனக்கிறைச்சி யினியபலகொணர்வேனென்
றும்பர்தொழுமன்பரகன் றுயர்கானம்படர்ந்தெரிவா
யம்பொடுவிலலூந்தாங்கி யணிவேட்டையாடுவார். (உ௪)

வேடுவர்தம்பெருமானார் வேட்டைவிழைந்தேகலுமுன்
கூடியமெய்ப்பூசைபுரி கொள்கையுடையந்தணனார்
காடியடைந்தம்மருங்கு காயடிபுமிறைச்சியுங்கண்
டோடியுணர்வழிந்தொது துங்கி யுன்மத்தராயினார். (உ௫)

விதிப்படிநானருச்சித்த மேன்மைகுலைந்திடவிங்கு
மிதித்தெலும்புபடவீழ்த்தி வேடுவரோயினுசெய்தா
ரிதற்கினிச்செய்திடுவதெவ னெனப்புனிதவிலையோய்பித்
துதிக்குமறையாகமங்க டோருத்தவருச்சனைமுடித்தார். (உ௬)

அன்பர்சிவகோசரியா ராலற்சிவபூசைமுடித்
தின்பமுறப்பணிந்தினியவ வறுசிதங்களெதிர்தோன்றில்
வன்பழிநின்றனக்கேதான் வந்துறுமெம்வாழ்வேயென்
றென்புருகிப்போயினர்மற் றிசைவேடர்செயல்மொழிவாம். ()

வனம்புக்குமரையேனங் கொன்றுதழன்மடுப்பித்து
முனம்போலப்பதமாக்கித் தேன்வார்த்துமுன்கொண்டு
மனந்தூய்மைகொண்டவர்வாய் மஞ்சனமுங்கொண்டுமுடிக்
கினஞ்சேருமென்மலர்தங் குஞ்சிமிசையேற்றடைந்தார். (உ௮)

அன்புமிகுதிண்ணனா ரான்றசிவகோசரியார்
முன்புபுரிபூசனையை மாற்றியேமுன்போலப்
பொன்புனையுங்காளத்திப் புண்ணியனார்பூசைமுடித்
தின்பமுறவருந்திறனா ரிரவேமுதனாமுதம். (உ௯)

இப்படியேநாடோறு மியற்றுவாருறுமுறக்கந்
தப்புதலுமோரார்தந் தலைவனார்தமையூட்டு

மப்பரிசொன்றேயறிவா ராறுநாள்கழிந்திடலு
மொப்பிலவர்செயலறியா வந்தணர்தாமிடருழந்தார். (௫௦)

வேடவர்செயநுசிதங்கள் விலக்கவறியேனீது
காடவோவுளந்தரியே னையகமேனகைதீர்த்துக
கூடுமருள்செய்தியெனக் கும்பிட்டேப்புசைசெய்
திடிநடமறையோர்தா மேகினார்தமைத்துறையில. (௫௧)

வேறு.

அன்றிரவிலந்தணர்தங்கனவில்மே நந
தருமபொருளாமியனைறைடைத்தமே.
னன்றிகரு [illegible] யடியவமலவா
மெய்யபக்கலமென்றுமறியவ்வலா
துன்றுமெய்யறிகன்றவ [illegible] றுங்
[illegible] றுசெயலெய்க்கினியவாருளமு
மொனறுமயவனி [illegible] யெனமே
யுரைத்தருளிமீளவுமொன்றுரைக்கலுற்றான் (௫௨)

காணயவனசெயல்காட்டலொளிந்திருந்தா
னயபக்கலவனபரிவுகாண்பாயனறு
வேனிவிழித்து [illegible] கண்ணுறாயிரப்பு
வேதியருமவிழ்த்தருளியந்தாதன
[illegible] கொண்டுபுலாகாலத்து
[illegible] கோதிப செய்காதது
கோவா [illegible] செம்புகை யாழ்
கும்பிட்டுமொளிந்திருந்தாருமைவுதியோர. (௫௩)

அந்தணரியாரிருப்பவி [illegible]
பணிவேட்டைமுடித்தமுதான் கொண்டுவாய்நீர்
சிந்தையகிழ்வுறக்கொண்டிபளிதழுமஞ்
சென்னியிலசைக்கொண்டாலயஞ்சேர்வாரசெந்நீ
வந்திழியக்கண்ணிசிவனார் தங்கண்ணில்
வாய்நீர்மஞ்சனஞ்சிதறிபபள்ளிதரமஞ்
சிந்திடவூன்கலமேயொடுவீழ்ந்தாரெங்கள்
செலவமேயெனப்பதைத்துச்சிந்தைசோர்வார. (௫௪)

கண்கணீரிறைப்பவெழுந்திசனார்தங்
கண்ணில்வருஞ்சோரிதுடைத்தனர்தங்கையால்
புண்டருசெந்நீரில்லாதொழுகக்கண்டு
புலம்பினார்நெடிதுயிர்த்துப்புவியில்வீழ்ந்தார
நீண்டுபோதிக்குன்றமிசையீதுசெய்தார்
வேடுவரோவிலங்கினமோவென்றுசூழ்த்து
திண்படைகொண்டெம்மருங்குந்தேடிக்காணர்
செல்வமறையோர்பயந்திகைத்தாரன்றே. (௫௫)

எம்மருங்குந்தேடியயர்வெய்தியீச
னிருக்குமிடந்தலைக்குருகியேழைபோனின
றம்மருங்குப்பரன்மேனியணைத்துக்கட்டி
யழுதுபுரண்டோயாமலவசமாகிக்
கைம்மருங்கிற்சிலைவீழநடந்துகானிற்
கண்மருந்துபலதேடிப்பிசைந்துவாப்பா
ரிம்மருங்கென்றுழாதேசோரிவீழ்வ
தெனக்கலங்கியென்செய்தாற்றீருமென்பார். (கசு)

வேறு.

எண்ணினருணக்கூனே யிடுதலென்றிசைக்குமாத்தை
துண்ணெனவெழுந்தாரப்பாற் றொண்டிறாதங்கணென்றை
யண்ணலார்கண்ணிலப்பி யாதிறாசோரிநிற்கும்
மண்ணமேகண்டாரின்ப வாரிதிகண்டாரன்றே. (கஎ)

துள்ளினர்தோள்கள்கொட்டிச் சூழ்த்தனர்குருதிநின்ற
துள்ளினரங்குமிங்கு மோடினரேறாயாய்ந்தார
தள்ளினர்தனபவெள்ளந் தமக்கெதிரொருவரின்றி
யெள்ளினர்வேடர்தமையை யேந்திழைத்தவையாதா. (கஅ)

இவ்வகையிறும்பூதெய்தி யிருத்தலுமன்பரீசன்
செவ்வியவிடக்கண்டன்னிற் சொரிந்ததுசெந்நீர்கண்டா
ரவ்விடர்வரினுமென்று மிடந்தப்பக்கணென்றுண்டா
லிவ்விடர்தனக்கோவருக வேன்மருந்திதேவென்னுரா. (ககூ)

மருந்திலாதவர்போற்கெட்டேன் மயங்கவேயானெனநெஞ்சி
யிருந்திமறைக்கண்ணை யிடர்தப்பவெண்ணுங்காலை
திருந்துசீரனபருஞ் செருப்புடையிடக்காலூன்றிப்
பொருந்தவேகண்டாரீசன் புண்டருகண்ணிதென்றே. (உ0)

அம்பினாலன்பர்தங்கண் ணிடந்திடத்தரியாராகி
யெம்பிரான்றிருக்காளத்தி யேந்தலாரன்பர்கையைத்
தம்பரிவதனாற்பற்றித் தடுத்தனர்தடுக்குமுன்மா
லம்பர்வாக்கெழுந்ததென்கண் ணப்பநின்றிடுகவென்றே. (உக)

பிடித்தகைவிடாமலன்பர் பெருமையைமுனிவர்தேற
வடித்தலமுதலிங்கா தமர்கவென்வலத்திலென்று
படித்தருள்புரிந்தாரொல்கு பைங்கொடியிடத்தார்தேவ
ரொடுத்தனர்மலர்கவேி யிருகரமேத்திநின்றே. (உஉ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்